

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Becky Albertalli:

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATANI
SIMON HOMO SAPIENS'E KARŞI' NIN
ÖDÜLLÜ YAZARINDAN

LEAH Burke'ün TUHAFLIKLARI

Ücretsiz indirilebilir kitaplar için: <https://frantey.org>

KIZ GRUBUNDA BATERİST VE İRONİNİN KRALİÇESİ LEAH BURKE'LE TANIŞIN...

Bateri çalmak söz konusu olduğunda Leah Burke tempoyu tutturabilmektedir fakat hayat her zaman o kadar ritmik değildir. Arkadaş grubunda göze batmaktadır, dul bir annenin tek çocuğudur ve pek ayrıcalıklı bir hayat yaşamamaktadır. Resim yapmayı sevse de resimlerini başkalarıyla paylaşmaktan çekinmektedir. Annesi onun biseksüel olduğunu bilmesine rağmen Leah arkadaşlarına, hatta eşcinsel dostu Simon'a bile açılmamaktadır.

Bu yüzden arkadaş grubu hiç beklenmedik şekillerde parçalanmaya başlayınca ne yapacağını hiç bilemez. Balo ve üniversite yaklaşımakta, gerilim artmaktadır. Sevdği insanlar kavga ederken Leah'nın doğru sözleri bulması zorlaşacaktır... hele ki arkadaşlarından birini istemediği kadar çok sevdiğini fark ettiğinde.

"Albertalli farklı karakterleri çok iyi kaleme alıyor. Leah'nın komik, alaycı ve hassas anlatımında da bu görülüyor. İlk kitabı beğenenler Leah'ya bayılacak."

Booklist

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-724-6

MUTLU SON SADECE BİR BAŞLANGIÇTIR

“Evrendeki en kötü oyuncuyum.”

Annem güldü. “Değilsin. Hem de hiç. Sa-
dece en iyisi olmak istiyorsun. Ama bun-
dan vazgeçmelisin. Kötü olmayı kabullen-
melisin. Bırak dağınık kalsın.”

Bırak dağınık kalsın. Bunu anlamıyordum
bile. Bir insan neden öyle yaşamak iste-
sin ki? Dağılmaya her an bir nefes uzakta
olmam yeterince kötü değilmiş gibi bir
de spot ışıklarının altında mı dağılmam
gerekiyordu?

Bu kadarı çok fazlaydı ve kötü şeyleri
kabullenmek falan istemiyordum. Hiçbir
şeyin kötü olmasını istemiyordum. Ve
bunun çok büyük bir istek olduğunu hiç
sanmıyordum.

“John Green ve Rainbow Rowell
hayranlarını kendisine âşık edecek
bir eser.”

Teen Vogue

Fotoğraf: Decisive Moment Events

BECKY ALBERTALLI

onlarca akıllı, tuhaf ve karşı konulmaz gençle terapi yapma fırsatını elde etmiş bir klinik psikologdur. Eşi ve iki oğluyla yaşadığı Atlanta'da gençlik kitapları yazmaktadır. Daha detaylı bilgiye www.beckyalbertalli.com adresinden ulaşabilirsiniz.

LEAH

Burke'ün

TUHAF L I K L A R I

Pegasus Yayınları: 2134

Leah Burke'ün Tuhafııkları

Becky Albertalli

Özgün Adı: Leah on the Offbeat

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2019

ISBN: 978-605-299-724-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019

Copyright © Becky Albertalli, 2018

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

[pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari)

[pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi)

[pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

[Pegasus Yayınları](https://www.youtube.com/PegasusYayinlari)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Becky Albertalli;

LEAH
Burke'ün
TUHAFLIKLARI

İngilizceden çeviren:

Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Ben fark etmemişken bile bir şeyler olduğunu anlayan
tüm okurlara*

Abartmayı hiç sevmem ama şarkı listemizi Morgan'ın seçmesinden beni Tanrı korudu. O kız banliyöde yaşayan bir babanın orta yaş krizinin bir lise son sınıf öğrencisinin bedeninde can bulmuş haliydi.

Durumu şöyle özetleyebilirim: Morgan önünde masa olarak kullandığı org taburesiyle, yerde dizlerinin üstünde duruyordu ve listesindeki her şarkı vasat bir klasik rock şarkısıydı. Çok hoşgörülü bir insanımdır ama Amerikalı, müzisyen ve kendine saygısı olan bir insan olarak, bu boktan durumu topyekûn veto etmek hem görevim hem hakkımdı.

Omzunun üstünden listesine bakmak için taburemde öne eğildim. “Bon Jovi olmaz. Journey olmaz.”

“Bir dakika, ciddi misin sen?” dedi Morgan. “İnsanlar *Don't Stop Believin'*e bayılıyor.”

“İnsanlar metamfetamine de bayılıyor. Sence metamfetamine de mi başlamalıyız?”

Anna kaşlarını kaldırdı. “Leah, yoksa sen az önce...”

“Az önce *Don't Stop Believin*'i metamfetaminle mi karşılaştırdım?” Omuz silktim. “Şey, evet. Öyle yaptım.”

Anna ve Morgan büyük harfle Manidar bir bakış paylaştılar. *İşte yine başlıyor, ayak diremek üzere*, diyen Manidar bakışı.

“Alınmayın ama berbat bir şarkı. Sözleri saçmalık ötesi.” Vurgu katmak için trampete hafifçe vurdum.

“Ben sözlerini seviyorum,” dedi Anna. “İnsana umut veriyorlar.”

“Mesele umut verip vermemeleri değil. Mesele bir gece yarısı treninin *her yere* gitmesinin iğrenç mantıksızlığı.”

Bu kez minik omuz silkmelerin de eşlik ettiği Manidar bir bakış daha paylaştılar. Çevirisi: *Haksız sayılmaz*.

Çevirinin çevirisi: *Leah Catherine Burke gerçek bir dâhi ve müzik zevkinden asla ve asla şüphe duymamalıyız*.

“Sanırım Taylor ve Nora dönene kadar yeni bir şey eklemesek daha iyi olacak,” dedi Morgan sonunda. Haklıydı. Okul müzikalinin provaları Taylor ve Nora'yı ocak ayından beri alıkoyuyordu. Biz haftada birkaç kez buluşsak da şarkıcınız ve baş gitaristiniz olmadan prova yapmak berbat bir şeydi.

“Tamam,” dedi Anna. “O zaman burada işimiz bitti.”

“Prova bitti mi?”

Tüh, sanırım Journey konusunda çenemi tutmalıyıldım. Tamam, anlıyordum. Ben beyazdım. Boktan klasik rock şarkılarını sevmem gerekirdi. Ama müzik ve metamfetamin konulu bu hararetili tartışmadan keyif aldığımızı sanmıştım. Gerçi bir yerde raydan çıkmış olabilirdim çünkü Morgan orgu kaldırıyordu ve Anna onu almaya gelmesi için annesine mesaj yazıyordu. Sanırım bu, oyun bitti demekti.

Annemin gelmesi daha yirmi dakika sürerdi, bu yüzden onlar çıktıktan sonra müzik odasında oyalandım. Benim için sakıncası

yoktu. Hatta tek başıma bateri çalmak hoştu. Sözü bagetlerime bıraktım, basla trampet arasında gidip geldiler. Araya birkaç tom vuruşu. Sonra hi-hat'te bir çhhh çhhh çhhh ve crash zili.

Tekrar.

Tekrar.

Ve tekrar.

Cep telefonumun çaldığını sesli mesaj uyarısı çınlayana kadar duymadım bile. Tahmin edileceği gibi annemdi. Her zaman arar, mesajı son çare olarak kullanırdı. Elli ya da bir milyon yaşında olduğunu sanırdınız ama sadece otuz beşindeydi. Ben on sekizdim. Hesabı siz yapın. Bana kısaca bizim şişman Slytherin Rory Gilmore'umuz diyebilirsiniz.

Sesli mesajı dinlemedim çünkü annem her defasında bir de yazılı mesaj çekerdi ve tam tahmin ettiğim gibi, bir saniye sonra şu geldi: Bunu yapmak zorunda olduğum için çok üzgünüm, tatlım. Buradan çıkamıyorum, bugün otobüse binsen olur mu?

Elbette, yazdım.

Harikası. Öpücük emoji.

Annemin patronu robottan farksız, işkolik bir avukat olduğu için bu sık yaşanan bir durumdu. Ya öyle ya da annemin bir randevusu olurdu. Hayatında benden daha fazla aksiyon olan bir anneye sahip olmak komik bile değildi. O aralar Wells adında bir adamla görüşüyordu. Adam kel ve zengindi, kulakları küçüktü ve sanırım ellisine yakındı. Onu sadece otuz dakika görmüştüm ve altı espri yapıp tam iki kez "hay bin kunduz" demişti.

Her neyse, eskiden bir arabam vardı ve çok fark etmiyordu. Eve annemden önce varırsam garajdan girebiliyordum. Ama geçen yaz annemin arabası nalları dikince, benim arabam onun

olmuştu ve böylece eve otuz beş birinci sınıf öğrencisiyle birlikte dönmeye başlamıştım. Gerçi bana dokunduğunu söyleyemem.

Müzik odasını saat beşte boşaltmamız gerektiği için bateryi parçalara ayırıp tek tek dolaba kaldırdım. Okulun baterisini sadece ben kullanıyordum. Bateri çalan diğer öğrencilerin özel malikânelerinin bodrum katlarında kendilerine ait baterileri vardı. Arkadaşım Nick'in ayarlanabilir bir Yamaha DTX450K e-kit'i vardı ki *Nick bateri çalmazdı bile*. Milyar yıl da geçse benim param bateri almaya yetmezdi. Ama Shady Creek böyle bir yerd.

Geç otobüsün kalkmasına daha yarım saat olduğu için, tiyatro ekibine salça olacak gibi görünüyordum. İlk gösteri cuma yapılacak olmasına rağmen, provaya girmeme kimse aldırmadı. Dürüst olmam gerekirse, provaları o kadar sık baskardım ki sanırım insanlar oyunda olmadığımı unutmuştu. Arkadaşlarımın çoğu oyundaydı; bu oyuna kadar hayatında tek bir seçmeye bile katılmamış Nick bile. Bunu sadece insanı hasta edecek kadar tapılası kız arkadaşıyla zaman geçirmek için yaptığından emindim. Ama gerçek bir efsane olduğu için başrolü kapmayı başarmıştı.

Doğrudan sahne arkasına uzanan yan koridora girip kapıdan içeri süzıldüm. Doğal olarak gördüğüm ilk insan şirinlik abidesi, bir numaralı kankam, Oreo'ların bir numaralı kâbusu Simon Spier oldu.

"Leah!" Yarı kostümlü bir halde, bir sürü erkeğin ortasında sahne gerisinde duruyordu. Bayan Albright'ın bu yıl bu kadar çok erkeği seçmelere katılmaya nasıl ikna ettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Simon diğerlerinden ayrılıp yanıma geldi. "Şarkıma yetiştin."

"Özellikle planladım."

“Gerçekten mi?”

“Hayır.”

“Senden nefret ediyorum.” Beni dirseğiyle dürttükten sonra sımsıkı sarıldı. “Hayır, seni seviyorum.”

“Seni suçlayamam.”

“Beni şarkı söylerken dinlemek üzere olduğuna inanamıyorum.”

Sırıttım. “Sen onu bir de bana sor.”

Sonra tam olarak duyamadığım bir komut fısıldandı ve oğlanlar sahne gerisinde hazır ve heyecanlı bir şekilde sıraya girdiler. Dürüst olmam gerekirse, onlara bakarken gülmek elimde değildi. Oyun *Yusuf ve Muhteşem Rengârenk Hayalceketi*’ydi ve Yusuf’un bütün kardeşleri kabarık sahte sakallar takmıştı. Bilmiyorum, belki de İncil’in kostüm notları kısmında falan böyle yazıyordu.

“Bana şans dileme,” dedi Simon. “Şeytanın bacağına kırmamı söyle.”

“Simon, sanırım artık sahneye çıkman gerekiyor.”

“Tamam, ama dinle. Otobüse binme. Provadan sonra Waffle House’a gidiyoruz.”

“Anlaştık.”

Oğlanlar ayaklarını sürüyerek sahneye çıkarken ben sahne arkasında iyice kuytuya çekildim. Kalabalık grup aradan çekilince, perdelerin arkasındaki bir masada oturan sahne amiri Cal Price’ı görebildim. “Hey, Kızıl.”

Pek kızıl sayılmamama rağmen bana böyle hitap ederdi. Sorun yoktu –Cal çok şeker biriydi– ama bunu ne zaman yapsa göğsüm sıkışıyordu.

Babam bana Kızıl derdi. Eskiden, bana seslendiği zamanlarda.

“Bunu daha önce izledin mi?” dedi Cal, başımı hayır der gibi salladım. Gülümseyerek çenesiyle sahneyi işaret edince birkaç adım yaklaştım.

Oğlanlar yalpalıyordu. Başka nasıl tarif edilir bilmiyorum. Koro öğretmeni piyanoda Fransızca hissi uyandıran bir şarkı çalıyordu. Simon eli kalbinde öne çıktı.

“Kenân diyarındaki iyi yılları hatırlıyor musun...”

Sesi birazcık titriyordu ve Fransız aksanı felaketti ama sahne müthiş eğlenceliydi –dizlerinin üstüne inmiş başını tutarak inliyordu– ve abartmak istemiyorum ama bu, bütün zamanların en ikonik performansı olabilirdi.

Nora yanıma sokuldu. “Tahmin et, bunu odasında söylemesini kaç kez dinledim.”

“Lütfen bana senin onu duyabildiğinden habersiz olduğunu söyle.”

“Onu duyabildiğimden haberi yok.”

Üzgünüm, Simon ama aşırı tatlısın. Eşcinsel ve çoktan kapılmış olmasan seninle gözüm kapalı evlenirdim. Ve dürüst olalım, Simon’la evlenmek müthiş olurdu; sadece ortaokulun büyük kısmında ona acıklı bir şekilde gizliden gizliye âşık olduğum için değil. Dahası da vardı. Öncelikle bir Spier olmaya dünden hazırdım çünkü ailesi kelimenin tam anlamıyla mükemmeldi. Nora hem görümcem hem de üniversiteye giden muhteşem bir abla olurdu. Ve Spier’lar her yere giysi ve öte beri saçılı olmayan kocaman, muhteşem bir evde yaşıyordu. Köpeklerine bile bayılıyordum.

Şarkı bitince tiyatrocü çocukların –biraz hayalperestlikle– Öpüşme Sokağı olarak adlandırdığı arka sıraya geçtim. Ama orada yalnızdım ve olaya sadece kısmen katılıyordum. Hareketliliği salonun arkasından izliyordum. Annem her zaman beni

seçmelere sokmak için çabalasa da hiçbir oyunda rol almamıştım. Ama şöyle bir şey vardı: Yıllar boyunca hiç kimsenin görmesi gerekmeden boktan çizimler yapabiliydiniz. Müzik odasında gösterilere çıkacak kıvama gelene kadar bateri çalışabiliydiniz. Ama oyunculukta tek başınıza debelenerek harcayacak yıllarınız olmazdı. Daha izleyici önüne çıkmadan izleyenleriniz olurdu.

Müzik yükseldi. Abby Suso boncuklu kocaman bir yaka ve bir Elvis peruğuyla öne çıktı. Şarkı söyleyerek.

Elbette inanılmazdı. Nick ya da Taylor gibi sınırsız bir sesi yoktu ama detone olmadan söyleyebiliyordu ve komikti. Olay buydu. Abby sahnede tam bir şapşal gibiydi ve Bayan Albright bir ara resmen tuhaf sesler çıkararak kahkaha attı. Bu büyük bir olaydı, insanların böyle kahkaha atabileceği kimin aklına gelirdi konusu bir yana, bir de Bayan Albright'ın bu şeyi binlerce kez izlediğini bilmek vardı. Abby o kadar iyiydi işte. Ben bile gözlerimi ondan alamıyordum.

Gösteri sona erince, Bayan Albright notlar için bütün kadroyu sahneye çıkardı. Herkes platformların üstüne yayılırken, Simon ve Nick Abby'nin yanına, sahnenin ucuna yaklaştılar. Tabii ki.

Nick kolunu Abby'nin omzuna attı, Abby de ona iyice sokuldu. Yine tabii ki.

Burada Wi-Fi olmadığı için önce Bayan Albright'ın notlarını, ardından Taylor Metternich'in *kendinizi kaybetmek ve karakterinize dönüşmek* konulu, on dakikalık istenmeyen monologunu dinlemek zorunda kaldım. Taylor'ın kendi sesine âşık olduğu yönünde bir teorim var. Hepimizin gözü önünde minik gizli orgazmlar yaşadığına eminim.

Bayan Albright sonunda provayı bitirince herkes geçerken sırt çantasını alarak oditoryuma yöneldi. Ama Simon, Nick ve Abby grup halinde orkestra çukurunun yakınında beklediler.

Ayağa kalkıp gerindim ve onlarla buluşmak için koltukların arasındaki koridordan aşağı yürüdüm. Bir yanımda hepsine övgü yağdırmak istiyordu ama bir şey beni durdurdu. Belki de acı verecek kadar samimi ve fazla beşinci sınıf Leah'sına yakışacak bir davranış olacağı için. Abby Suso'ya hayranlığımı dile getirme düşüncesinin kusma isteği uyandırdığından bahsetmiyorum bile.

Simon'la beşlik çıktım. "Süperdin."

"Burada olduğundan haberim bile yoktu," dedi Abby.

Bununla ne demek istediğini anlamak zordu. Belki de gizlice laf sokuyordu. Mesela, *Sen burada ne arıyorsun ki zaten, Leah?* Ya da: *O kadar alakasızsın ki seni fark etmedim bile,* gibi. Ama belki de gereğinden fazla anlam yüklüyordum. Abby söz konusuyken bunu yapmam yeni bir şey değildi.

Onu başımla selamladım. "Duyduğuma göre Waffle House'a gidiyormuşsunuz?"

"Evet, sanırım Nora'yı bekliyoruz."

Martin Addison yanımdan geçti. "Selam, Şimon," dedi.

"Hey, Ruben," dedi Simon kafasını telefonundan kaldırarak. Bunlar karakterlerinin adlarıydı. Ve evet, Simon Şimon adında birini oynuyordu çünkü tahminen Bayan Albright bu çekime karşı koyamamıştı. Ruben ve Şimon, Yusuf'un kardeşlerinden ikisiydi ve işin içinde Martin Addison olmasa çok hoş olacağından emindim.

Martin yürümeye devam ederken, Abby'nin gözlerinden ateş çıkıyordu. Dürüst olmam gerekirse Abby'yi kızdırmak bayağı zor işti ama Martin sadece varlığıyla bunu başarıyordu. Üstelik geçen yıl olanlar hiç yaşanmamış gibi Simon'la konuşmak için yolunu değiştirerek. Acayip cesur bir davranıştı. Simon artık Martin'le doğru dürüst konuşmuyordu ama bu kadarını bile yapmasından nefret ediyordum. Simon'a kiminle konuşacağını

söylemek bana düşmezdi ama Abby'yi de en az benim kadar rahatsız ettiğini biliyordum. Her halinden anlaşılıyordu.

Simon tekrar telefonuna döndü; besbelli Bram'le yazışıyordu. Bir yılı aşkın süredir çıkıyorlardı ve hani şu insanda kusma isteği uyandıracak kadar mutlu çiftlerdendiler. Herkesin içinde sevgi gösterilerinde bulunan türden değil. Muhtemelen insanlar eşcinsellik konusunda tarihöncesi çağlardan kalma pislikler gibi davrandığı için, okulda birbirlerine neredeyse hiç dokunmazlardı. Yine de beş dakikayı bile temassız geçiremiyorlarmış gibi, gün boyu yazışır ve birbirlerini gözleriyle yiyip bitirirlerdi. Tamamen dürüst olmam gerekirse, kıskançlığa kapılmamak zordu. Gözlerden kalplerin fışkırdığı gerçek aşk başlıklı, kendinize-bir-oda-bulun-çocuklar tadında masalsı sihrî yüzünden değil. Bunun için çabaladıkları için. *Herkesin canı cehenneme, Georgia'nın ve bütün homofobik pisliklerin canı cehenneme*, diyebilecek kadar yürekli oldukları için.

"Bram ve Garrett bizimle orada mı buluşacak?" diye sordu Abby.

"Evet. Futboldan az önce çıkmışlar," dedi Simon gülümseyerek.

Ben Simon'ın arabasının ön koltuğuna yerleştim, arkaya binen Nora sırt çantasını karıştırmaya koyuldu. Boyayla kaplı paçaları kıvrık bir kot pantolon giymiş, buklelerini dağınık topuz yapmıştı. Bir kulağı boydan boya delikti ve burnunda geçen yaz taktırdığı küçük mavi bir hızma vardı. Gerçekten çok hoş bir kızdı. Simon'la benzerliğine bayılıyordum ve ikisinin de ablalarına benzemesi çok hoşuma gidiyordu. Kelimenin tam anlamıyla kopyala-yapıştır bir aileydiler.

Sonunda Nora'nın açılmamış dev bir M&M's paketi tutan eli çantasından çıktı. "Açlıktan ölüyorum."

“Waffle House’a gidiyoruz zaten. Hem de hemen,” dedi Simon ama biraz şeker almak için elini arkaya uzatmaktan geri durmadı. Ben de bir avuç aldım; kusursuz bir kıvamda erimişlerdi; başka bir deyişle eridikleri söylenemezdi. Sadece içleri biraz yumuşamıştı.

“Yani, o kadar da boktan değildi, değil mi?” dedi Simon.

“Oyun mu?”

Simon başını evet der gibi salladı.

“Hem de hiç. Müthişti.”

“Evet, ama insanlar hâlâ repliklerini karıştırıyor ve cuma sahne alıyoruz. Lanet olası Potifar bugün koca şarkının içine etti. Tanrım, waffle yemeliyim.”

Telefonumu çıkarıp Snapchat’e baktım. Abby provadan upuzun bir hikâye paylaşmıştı; bir romantik komediden alınma bir montajı anımsatıyordu. Nick ve Taylor sahnede şarkı söylerken çekilmiş bir snap. Abby ve Simon’ın aşırı yakından çekilmiş bir selfie’si. Ve Simon’ın burun deliklerinin kocaman görüldüğü daha da yakından çekilmiş bir başka selfie. Abby Simon’ın burun deliklerinden birine bir panda resmi yapıştırmıştı. Ve bir sürü Abby ve Nick.

Telefonumu cebime attım. Simon, Mount Vernon Otoyolu’na saptı. Canımı sıkan bir şey varmış ama ne olduğunu hatırlamıyormuşum gibi, biraz gergin ve tuhaf hissediyordum. Zihnimin arka tarafına minicik bir iğne batıyormuş gibi.

“Hangi şarkıyı çaldığını çıkaramadım,” dedi Nora.

Bana söylediğini anlamam birkaç saniye sürdü; torpido gözüne vurarak tempo tuttuğumu anlamam birkaç saniye daha aldı.

“Hah. Hiçbir fikrim yok.”

“Şöyle bir şeydi,” dedi Nora koltuğumun arkasına bir-i-kilik bir ritimle vurarak. *Bum-pat-bum-pat*. Hızlı ve düzenli, hepsi sekizlik notalar. Zihnim melodinin geri kalanını derhal tamamladı.

*Don't Stop Believin'*di. Beynim de az pislik değildi hani.

Waffle House'un otoparkında okuldan tanıdığım tonlarca araba vardı. Simon motoru kapayıp telefonuna baktı.

Arabadan indiğim anda gördüğüm ilk şey Taylor'ın parlak sarı kafası oldu. "Leah! Geleceğinden haberim yoktu. Sadece tiyatrodan insanlar olacak sanıyordum ama yaşasın!" Anahtarına basınca arabası iki kez bipledi. Komikti doğrusu; Taylor'ın cipi olduğunu hatırlamıyordum. Özellikle tamponunda testis sallanan bir cip.

"Arabanın taşakları çok gerçekçi, Taylor."

"Çok utanç verici, değil mi?" Taylor yanımda yürümeye başladı. "Ağabeyim bahar tatili için eve döndü ve arabamın önünü kapamış. Onunkini almak zorunda kaldım."

"Ah, korkunç. Daha beterini düşünemiyorum."

"Evet, gerçekten sabrımı taşaklıyor," dedi. Pekâlâ. Herkesten önce ben itiraf edeyim: Bazen Taylor'ı acayip seviyorum.

Taylor kapıyı açık tutarken Simon ve Nora'nın peşinden içeri girdim. Waffle House'un kokusuna gerçekten bayılıyordum.

Tereyağı, akçaağaç şurubu, jambon ve sanki biraz da soğanın mükemmel bir kombinasyonu. Her neyse, bu kokuyu şişeleyip kokulu bir kalemin içine doldurmalılar ki Waffle House gibi kokan seksi manga karakterleri çizebileyim. İçeri girer girmez köşede oturan tiyatro grubunu gördüm. Martin Addison da aralarındaydı.

“Hayatta oraya oturmam,” dedim Nora’ya dönerek.

Nora başıyla onayladı. “Aynı fikirdeyim.”

Taylor, “Martin yüzünden mi?” diye sordu.

“Biz şu tarafa oturalım,” dedim dudaklarımı sıkarak. Martin olayının üstünden bayağı zaman geçmişti ve belki de artık boş vermeliydim. Ama olmuyordu. Bu çocuk geçen yıl Simon’ı resmen rezil etmişti. Simon’ın eşcinsel olduğunu öğrenmiş, ona şantaj yapmış, sonra da herkese ilan etmişti. O zamandan beri onunla tek kelime konuşmamıştım, Nora da öyle. Tıpkı Bram ve Abby gibi.

Girişin yakınındaki bir masada Nora’nın yanına oturdum. Taylor da Simon’ın bariz bir şekilde Bram için tuttuğu yere yerleşti. Garson ilk siparişlerimizi almaya gelince benim dışımda herkes waffle ısmarladı. Ben sadece kola istiyordum.

Taylor, “Yoksa diyetle misin?” diye sordu.

“Anlamadım?”

Cidden, nereden çıkmıştı? Her şeyden önce, daha az önce bir ton M&M’s’i mideye indirmiştim. İkinci olarak, haydi ama. Yemin ediyorum, insanların kafası diyet yapmayan şişman kız fikrine bir türlü basmıyordu. Bedenimden gerçekten hoşnut olabileceğime inanmak bu kadar zor muydu?

Nora beni dürttü ve iyi miyim diye sordu. Belki de yüzüm biraz asılmıştı.

“Aman Tanrım, yoksa hasta mısın?” dedi Taylor.

“Hayır.”

“Hastalık kapacağım diye süper paranoyaklaştım. O kadar çok çay içiyorum ki. Provalar dışında sesimi her fırsatta dinlendiriyorum. Bu hafta sesime bir şey olduğunu düşünebiliyor musunuz? Bayan Albright ne yapar hiç bilmiyorum.”

“Tabii ya.”

“Yani neredeyse her şarkıda varım.” Tuhaf, tiz bir kahkaha attı. Gergin miydi yoksa gergin değilmiş gibi mi yapmaya çalışıyordu ya da tam tersi, emin olamadım.

“Belki de sesini dinlendiren iyi olur,” dedim.

Yemin ederim grupta prova yaparken daha idare edilebilir oluyor. Tabii kulaklıkların beni tamamen soyutlamasının da payı var.

Taylor cevap vermek için ağzını açtı ama tam o sırada Abby ve çocuklar hep birlikte geldiler. Garrett benim yanıma yerleşirken Bram, Taylor'ın yanına kaydı, Abby ve Nick de masanın iki ucuna oturdular. Çok komikti çünkü az önce her zamanki Paris podyumu duruşuyla oturan Taylor, Nick'e doğru eğilirken neredeyse masanın üstüne yatacaaktı. “Hey, duyduğuma göre bahar tatilinde Simon'la birlikte Boston'da olacaktıysınız.”

Taylor, yirmi dakikadır bu masada Simon'a neredeyse bitişik oturuyorsun. Ama elbette bu soruyu Nick gelmeden soramazdın.

“Evet,” dedi Nick. “Son okul ziyaretlerimizi tamamlayacağız. Önce Tufts ve BU, sonra Wesleyan, NYU, Haverford ve Swarthmore. Bu yüzden Boston'a uçup araba kiralayacağız, oradan da Philly'ye uçacağız.”

“Araba yolculuğu,” dedi Simon beşlik çakmak için öne eğilirken.

“Annelerinizle,” dedi Abby.

İnsanların bu konuya bu kadar çok para harcamaya razı olmasını aklım bir türlü almıyordu. Uçak biletleri, oteller, kiralık arabalar, diğer her şey. Üstelik henüz bu okullara kabul edilip edilmediklerini bile bilmiyorlardı. Simon'ın, NYU'ya karar vermiş olmasına rağmen, sadece başvuru ücretleri için yüzlerce dolar harcamasından bahsetmiyorum bile. Elbette NYU kararının Bram'in Columbia'ya erken kabul almasıyla hiçbir ilgisi olmadığına emindim.

“Harika!” dedi Taylor ağzı kulaklarında. “Ben de Cambridge’de, Harvard’ı geziyor olacağım. Mutlaka buluşmalıyız!”

“Evet, belki,” dedi Nick. Simon az kalsın içtiği suyla boğulacaktı.

Taylor, “Abby sen de kuzeydoğuya mı bakıyorsun?” diye sordu.

“Hayır.” Abby gülümsedi. “Georgia’ya gidiyorum.”

“Nick’e yakın olmaya çalışmayacak mısın?”

“Nick’e yakın olmaya param yetmez.”

Bunu yüksek sesle söylediğini duymak biraz tuhaftı. Özellikle ben de tamamen aynı nedenden onunla aynı okula gidecekken. Georgia Üniversitesi başvurduğum tek yerdi. Aylar önce kabul edilmiştim. Zell Miller Bursu’na hak kazanmıştım. Olay bağlanmıştı.

Ama Abby Suso’yla ortak bir noktam olduğunda ne hisse-deceğimi bilemiyordum. Hele aynı okula gideceğimiz için ne hissetmem gerektiğini hiç bilmiyordum. Beni tanıımıyormuş gibi davranacağına bahse girebilirdim.

Sonra Garrett, Georgia Teknik’in Georgia’ya üstünlüğü hakkında atıp tutmaya başladı. Umurumda bile değildi ama sanırım iyi ki Morgan orada değildi. İşin komik yanı Morgan sosyal adalet takıntılı olduğu için bunu hiç beklemez-

diniz ama şu sıkı Georgia Üniversitesi ailelerinden birinden geliyordu. Her zaman futbol konuşurlardı. Bütün ev siyah ve kırmızıyla bezeliydi, her şeyin üstünde buldog suratları vardı ve Hirsch'ler maçlardan önce illa konvoy oluşturlardı. Amerikan futbolu olayını hiçbir zaman anlamayacağım. Yani bok atmak istemem ama ben daha çok üniversitenin eğitim kısmına odaklıydım.

Konudan kopmak istiyordum ama Garrett'in beni rahat bırakmaya hiç niyeti yoktu. "Tamam, şunu dinleyin. Leah, bir Georgia Üniversitesi öğrencisinin en uzun üç yılı hangileridir?"

"Pas geçiyorum."

"Birinci sınıf."

"Haha."

Garrett Laughlin. Hem de her gün.

Bir süre sonra herkes Bram ve Garrett'in geçen hafta sonu oynadıkları maçtan konuşmaya başladı. Nick biraz dalgın gibiydi ve onu çok iyi anlıyordum. Bir daha asla futbol oynayamayacak değildi. Önümüzdeki hafta oyun biter bitmez sahalara geri dönecekti. Ama hayatın sız sız akıp gitmesi berbat bir şeydi. Bazen hayatın benimle birlikte akıp gitmesine rağmen, kendimi dışında kalmış gibi hissediyordum.

Garson ikinci tur sipariş almak için geri geldi ve yirmi dakika sonra masa bir yiyecek dağıyla kaplanmıştı. Simon oyun hakkında söylenmeye dalınca, dalgınlığından istifade tabağından bir parça jambon çaldım.

"Ve içimde, nihayet orkestra ve dekor kısmına gelmişken, her şey mahvolacakmış gibi kötü bir his var. Yani, üzgünüm ama dekor bir hafta önce halledilmeliydi."

Nora, Simon'a pis pis baktı. "Cal ve benden başka uğraşan olsaydı, belki halledilirdi."

“Lafı çaktı,” dedi Garrett.

“Ama günün sonunda,” dedi Taylor, “dekorlar çok da önemli değil. Asıl önemli olan oyunculuk.”

Nora gergin bir gülümsemeyle iç geçirdi.

Bir süre tabaklarımızla oyalandık, sonra garson hepimize ayrı hesap getirdi. Bayağı harika bir davranıştı doğrusu. Toplu hesaplardan nefret ederdim çünkü her zaman birinin hesabı eşit bölmesi gerekir ve pislik etmek istemem ama o yirmi dolarlık sandviçi sipariş etmediysem bir nedeni var. Sırayla kasaya hesap ödemeye gittik, sonra masanın üstünde bahşişlerimizi üst üste koyduk. Ve elbette, sosisli ve patates mücveri eşliğinde sotelenmiş soğan ve eritilmiş peynirle süslü dağınık waffle ısmarlayan Garrett resmen bir dolar bıraktı. Bunu anlamıyordum. Gerçek bir bahşiş bırakmalıydı. Telafi etmek için fazladan birkaç dolar attım.

Abby, “Bir kola için bayağı büyük bir bahşiş,” deyince gülümsememi güçlükle bastırdım. Diğerleri kapıya varmak üzereydi ama o kabanını iliklerken arkada kalmıştı.

“Annem eskiden garsonluk yapardı.”

“Gerçekten çok incessin.”

Omuz silkerek gülümsedim ama dudaklarım kasılmış gibiydi. Abby’yleyken kendimi hep tuhaf hissederdim. Sanırım onunla ilgili sorunlarım vardı. Öncelikle o kadar hoş insanlara tahammülüm yoktu. Abby’nin Disney gözleri, koyu kahverengi bir teni, koyu renk dalgalı saçları ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Ve gıcık ve duyarsız kız suratının tam tersine sahipti. Kısaca, Abby mısır şekerinin insan haliydi. Küçük dozlarda iyiydi ama fazlası insanı tatlılıktan kustururdu.

Bana ufak bir gülümsemeyle baktı ve birlikte dışarı çıktık. Taylor ve taşakları ortalıkta yoktu ve Garrett piyano dersine

yetişmek için gitmişti. Diğer herkes oradaydı. Simon ve Bram el eleydi, yani sayılırlardı çünkü sadece parmak uçları birbirine kenetlenmişti. İkiisi insanların arasında ancak bu kadar yakınlaşırdı.

Öte yandan Nick masanın iki ucunda ayrı geçirdikleri saati telafi etmek zorundaymış gibi, kollarını Abby'ye sarmıştı bile. Her zamanki gibi. Bu yüzden sanırım Waffle House'un önünde sevdalı çiftler olayına girmiştik. Belki Nora ve ben de ortama aykırı kalmamak için birbirimizle öpüşmeliydik.

Ama Abby Nick'in kollarından sıyrılıp bana yaklaştı.

"Gerçekten çok güzel," dedi cep telefonu kılıfımı işaret ederek. Aslında kendi yaptığım manga çizimlerinden biriydi. Anna bu yıl doğum günümde bu kılıfla bana sürpriz yapmıştı. "Bunu sen çizdin, değil mi?"

"Evet." Yutkundum. "Sağ ol, Abby."

Adını söyleyerek onu bir şekilde şaşırtmışım gibi gözleri büyüdü. Sanırım ikimiz çok fazla konuşmuyorduk. Grup dışında yani. Artık.

Abby gözlerini kırpıştırdı ve başını eğdi. "Hey. Demek Georgia Üniversitesi."

"O da bir okul işte."

"Evet." Güldü ve birden yüzüne masum ve tereddütlü bir ifade yayıldı. "Sana şeyi soracaktım..."

Bir korna duyuldu, ikimiz de dönüp baktık. Abby'nin ya da sanırım annesinin arabasıydı, tanıdım ama sürücü koltuğunda gördüğüm en muhteşem elmacikkemiklerinin sahibi bir oğlan oturuyordu. Kocaman gözler, kahverengi bir ten; belki yirmili yaşlarının başındaydı.

“Aman Tanrım, ağabeyim gelmiş! Bu akşamdan önce gelmez sanıyordum.” Abby sırtıttı ve koluma dokundu. “Pekâlâ, kaldığımız yeri unutma. Yarın devam ederiz.”

Bir an sonra Nick’e veda öpücüğü veriyordu. Hızla kafamı çevirdim ve gözlerimi kısarak güneşe baktım.

Anneme mesaj attım, eve dönerken beni Waffle House'dan alacağını söyledi. Çok geçmeden Bram dışında herkes gitmişti. Kaldırımda yanıma oturdu.

Ona gülümsedim. “Benimle beklemek zorunda değilsin.”

“Ah, seninle beklemiyorum. Babam şehirde, beni o alacak.”

Bram’ın anne babası boşanmıştı ve bu bana tuhaf şekilde rahatlatıcı geliyordu. Pislik olsun diye söylemiyorum. Bram’ın boktan bir hayatı olsun istediğimden değil. Sadece, arkadaşlarımın çoğunun hikâye kitaplarındaki gibi kusursuz aileleri vardı. Sitcom’lardaki gibi, devasa evlerde, evli ebeveynleriyle ve merdiven duvarlarını süsleyen çerçeveli aile fotoğraflarıyla yaşıyorlardı. Sanırım bundan mahrum tek kişi olmadığımı bilmek iyi geliyordu.

“Sadece ziyaret için mi?”

Bram başını salladı. “O ve üvey annem, Caleb’la birlikte bir haftalığına geldiler. Buradan dondurma yemeğe gideceğiz.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Caleb’in dondurma yiyecek kadar büyüdüğüne inanamıyorum. Daha yeni doğmamış mıydı?”

“Değil mi ama? Haziranda bir yaşını dolduracak.”

“Şaka gibi.”

Bram gülümsedi. “Onu görmek ister misin? Ekran kilidimde onun fotoğrafı var.”

Bana telefonunu uzattı, ekrana dokundum. “Vay canına, çok şirin.”

Bram ve Caleb’in yüzleri birbirine yapışık bir halde gülümsedikleri bir selfie’ydi. Bugüne dek çekilmiş en şirin fotoğraf olmalıydı. Bram’in babası beyazdı ve üvey annesi de öyle olmalıydı çünkü Caleb bugüne dek gördüğüm en açık tenli bebektir. Nedense ne zaman fotoğrafını görsem şaşırıyordum. Kafası tamamen keldi ve kocaman kahverengi gözleri vardı. Ama komik bir şekilde Bram’le birbirlerine çok benziyorlardı. Bram’in teninin kahverengi, kafasının saçlı olmasına ve salyalarının akmasına rağmen. Çılgınca bir şeydi.

Bram telefonunu cebine sokup arkaya uzattığı ellerine yaslanınca, beklenmedik bir çekingenliğe kapıldım. Buraya lise birinci sınıftan sonra taşınmış olmasına rağmen, Bram’le ilk kez baş başa zaman geçiriyor olabileceğimizi fark etmiştim. Simon’la çıkmaya başlayana kadar Bram benim için her zaman geri plandaydı. Dürüst olmam gerekirse, onu Garrett’la bir tutardım.

Aramızdaki tuhaflığı aşmaya çalışarak, “Bir şey görmek ister misin?” dedim.

“Elbette.” Doğruldu.

“Pekâlâ. Hazır ol.” Fotoğraflarıma girdim ve albümlerimde aşağı indim. Sonra telefonu Bram’e verdim.

Eli hızla ağzına gitti.

“İnanılmaz, değil mi?”

Bram başını onaylar gibi salladı. "Aman Tanrım."

"Bu yedinci sınıftan."

"Nutkum tutuldu."

"Biliyorum. Simon çok şirinmiş, değil mi?"

Fotoğrafa dikkatle bakarken gözlerinin kenarları kırışmıştı ve yüz ifadesi yüreğimi titretti.

Tamamen kendini kaptırmıştı. Ortaya kalbini koymuştu.

Fotoğrafta üçümüz vardık; Simon, Nick ve ben. Sanırım Morgan'ın bat mitzvah'sıydı. Ben biraz Eliza Hamilton havasında açık mavi bir elbise giymiştim. Elimde şişme bir saksafonla gülümsüyordum ve Nick yüzüne çok büyük gelen bir güneş gözlüğü takmıştı. Ama fotoğrafın yıldızı Simon'dı. Tanrım.

Her şeyden önce, Simon'ın her bar mitzvah ve dansa takıldığı fosforlu kravat başlı başına bir olaydı. Ama bu kez Rambo gibi kafasının etrafına bağlamış, kameraya sırtıyordu. Ayrıca acayip ufak tefekti. Bunu nasıl unutabildiğimi bilmiyordum. Sekizinci sınıfta birkaç santim uzamıştı, iyi müzikler dinlemeye o zaman başlamış ve kurt suratlı devasa tişörtler giymeyi o zaman bırakmıştı. Hatta Bram, Shady Creek'e Simon'ın son kurt desenli tişörtünü çıkarmasından iki saat sonra falan taşınmış bile olabilirdi.

"Bebeklik fotoğraflarını hiç görmedin mi yoksa?" diye sordum.

"Çocukluk fotoğraflarını gördüm ama ortaokuldakileri kilit altına almış."

"Demek bana Simon bizi asla yalnız bırakmamalıydı diyorsun."

"Aynen öyle." Sırtarak telefonunun mesaj kutusuna dokundu.

Birkaç saniye sonra telefonlarımız aynı anda titreşti. Ona kravatı mı gösterdin? LEAH SEN NE YAPTIN?

Bram, Çok şık bir kravattan bahsediyoruz, yazdı.

Ben de çok şıktım zaten genç adam, AMA YİNE DE.

Bram'e gece lambasından da bahsetmeli miyim? diye yazdım.

Bram gülümsedi. "Gece lambası derken?"

ÇALAR SAATTİ. Tesadüfen üstünde ışık da vardı.

"Gece lambasıydı." Bram'e sııttım. "Üstünde küçük bir hilâl ve bir fare vardı. Muhtemelen hâlâ duruyordur."

"Bu gerçekten çok şirin ve bana hiç şaşırtıcı gelmedi."

"Değil mi ama? Sekizinci sınıfa kadar başucunda tuttu."

Bram güldü. Sonra bir şey yazdı, gönder tuşuna dokundu ve ayaklarını kaldırıma doğru çekti.

Ancak bu kez bana bir mesaj gelmedi. Demek Simon'a özel bir mesaj yazmıştı. Erkek arkadaşına. Tamamen anlaşılabilirdi. Ve kendimi oylama sonucu bir adadan gönderilmiş gibi hissetmemeliydim.

Birkaç dakika sonra annem kaldırıma yaklaştı ve camını indirip el salladı.

"Annen mi?" dedi Bram. "Vay canına. Gerçekten çok hoş."

"Evet, bunu çok sık duyarım." Espri yapmıyordum: Simon bir keresinde ondan *seksi anne örneği* diye bahsetmişti. "Seninle beklememizi ister misin?" diye sordu.

"Ah, hayır. Babamın gelmesi an meselesi."

Annem pencereden dışarı sarktı. "Selam! Sen Bram olmalısın. Şu futbolcu?"

Bram şaşırmışa benziyordu. "Ah. Evet."

"Ve Columbia'ya gidiyorsun."

Tanrım. Annem bunu hep yapardı. Ne kadar ilgili bir Anne olduğunu göstermek için, gelişigüzel bilgi kırıntılarını etrafa

saçardı. Muhtemelen arkadaşlarım eve gidip ona çalışma kartlarıyla sınav yaptığımı falan sanıyorlardı.

Demek istediğim, gerçekten de anneme neredeyse patolojik sayılacak derecede her şeyi anlatırdım. Onu bütün Tumblr dedikodularından haberdar eder ve çoğu aşkımı paylaşırdım. Ve elbette, hiçbir arkadaşımın bilmemesine rağmen biseksüel olduğumu da anneme söylemiştim. Bunu ona on bir yaşındayken, *Ünlüler Rehabilitasyonda*'nın reklam arasında açıklamıştım.

Her neyse, Bram ya azizdi ya da anneme sağlam yalakalık ediyordu. Ona Bayan Keane diye hitap etti, ki bu bayağı etkileyici bir hareketti. Annemle soyadlarımızın farklı olduğunu kimse hatırlamazdı.

Annem güldü. “Çok tatlısın. Ama cidden, bana Jessica de.” Eve dönüş yolunda yapacağımız konuşmayı şimdiden tahmin edebiliyordum. *Aman Tanrım, Lee! Ne muhteşem bir çocuk. Simon mutluluktan uçuyor olmalı. Ne kadar tatlı. Vesaire, vesaire, vesaire.*

Şanslı olduğumu biliyordum. Çocuklarının arkadaşlarını onaylamayan ebeveynlerle ilgili hikâyeleri her gün duyuyordum ve annem tam tersiydi. Onunla tanıştırdığım bütün arkadaşlarıma bayılırdı. Hatta sadece birkaç kez gördüğü Martin Addison’a da bayılmıştı. Ve elbette, arkadaşlarım da ondan büyülenirlerdi. Şöyle anlatayım: Daha ben emniyet kemerimi bağlamadan, Bram annemi oyunun açılış gecesine davet etmişti bile. Çok acayip değilmiş gibi.

“Hâlâ seçmelere girmeliydin diye düşünüyorum, Lee,” dedi annem anayola çıkarken. “Yusuf gerçek bir bomba.”

“Bomba deme.”

“Yusuf manyak bir şey.”

Bu son cümlesini bir cevapla yüceltmeye zahmet bile etmedim.

“Bu sana geldi,” dedi annem perşembe sabahı kahvaltıya indiğim anda.

Georgia Üniversitesi’nden geliyordu; iade adresi kısmında logoları basılıydı. Kabul paketim kadar büyük bir zarf değildi. Rasgele bir mektup zarfı büyüklüğündeydi; dekanın bursumu ve kabulümü geri çektiğini bildirdiği bir mektup için ideal boyut: *Georgia Üniversitesi Onur Programı’na kabulünüzün bir hata olduğunu bildirmek isteriz. Kayıtlarımız kabul departmanımızın aslında sizin gibi boktan durumda olmayan bir başka Leah Burke’ü hedef aldığını gösteriyor. Neden olduğumuz her tür olumsuzluk için özür dileriz.*

Annem tezgâha yaslanarak, “Açmayacak mısınız?” dedi. Bazen işe giderken yaptığı gibi göz makyajı yapmıştı ve iğrençlik düzeyinde güzeldi. Gözleri parlak yeşil görünüyordu. Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, sizden daha seksi bir anneye sahip olmak berbat ötesi bir şey.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Derin bir nefes alıp zarfı açtım. Ben mektubu okurken annem gözlerini benden ayırmadı. “Her şey yolunda mı?”

“Evet, gayet yolunda.” Gevşediğimi hissettim. “Turlar ve kabul almış öğrenciler günüyle ilgili bazı bilgiler.”

“Muhtemelen katılsak iyi olur, ha?”

“Önemli değil.”

Demek istediğim, önemli olamazdı. Çünkü benim annem Simon'ın ya da Nick'in annesi değildi. Bir kampüs ziyareti için işten rasgele izin alamazdı. Annemi o turlardan birinde hayal bile edemiyordum. Ben de böyle bir tura hiç katılmamıştım ama Simon, anne ve babaları soru sorarken utançtan yerin dibine geçen bir çocuk sürüsünden ibaret olduğunu söylemişti. Anlattığına göre, Simon'ın babası Duke'taki tur rehberine, “Kampüsteki eşcinsellik ortamı hakkında daha fazla detay verebilir misiniz?” diye sormuştu.

Simon bana, “Oracıkta ölmek istedim,” diye anlatmıştı.

Annem o turda olsa hiç şüphesiz grubun arkasında kıs kıs gülmekle ve diğer ebeveynlere gözlerini devirmekle meşgul olurdu. Muhtemelen kardeşlik kulüplerinden çocuklar ona asılırdı.

“Cidden, dert değil.”

Annem gülümsedi. “Ama ben gerçekten buna katılman gerektiğini düşünüyorum. İş ayarlayayım, tam gün katılalım. Hem zaten Wells'in Athens'ta akrabaları var ve...”

Kulaklarıma inanamayarak güldüm. “Üniversite turumu Wells'le yapmaya hiç niyetim yok.”

Annem koluma hafifçe vurdu. “Bunu daha sonra konuşuruz. Yoğurt ister misin?”

“Evet.” Saçlarımı yüzümden geriye ittim. “Her neyse. Morgan ne zaman gidiyormuş bir bakayım. Hirsch ailesindenmişim gibi yapabilirim.”

“Bu da bir fikir,” dedi annem. “Hem onları delirtmek için bir teknik üniversite forması da giyebilirsin.”

“Harika bir fikir, anne. Kampüste acayip popüler olurum.”

Telefonum Simon’dan gelen bir mesajla titreşti. Hayatımın içine. Edildi. Leah. Ah. Tanrım.

“Pekâlâ, gitmeliyim,” dedi annem, yoğurdu önüme bıraktı. “İyi eğlenceler.”

Ona güle güle dedikten sonra telefonuma geri döndüm. Hayatının içine eden ben olamam, çünkü tek eşli olarak sadece kendiminkinin içine ediyorum.

Ah, çok komik, diye yazdı. Ama ben ciddiylim.

Ne oldu?

Üç nokta.

Ve sonra: Sesim çatlıyor!

Ne?

Şarkı söylerken.

Çok şirin. Kalp gözlü emoji. Yoğurdumdan bir kaşık aldım.

LEAH, ŞİRİN FALAN DEĞİL. AÇILIŞ GECESİ GELDİ SAYILIR. OKUL PERFORMANSLARINA AZ KALDI.

Bence heyecandan.

Sensin HEĞECAN.

*Heyecan. Ah bunu yaptığıma inanamıyorum. Üstelik büyük harfle yazdım, ah, sakın Bram’e söyleme. AAAAH. ÇOK PİS SİÇTİM.

Simon, her şey yolunda. Yoğurt kabını çöpe, kaşığımı lavaboya attım. Saat sekizi çeyrek geçiyordu. Otobüs durağına gitme zamanı gelmişti. Hava mega soğuk olmasına rağmen. Parmaklarım mesaj yazarken benden nefret edecekti.

Ayrıca beni şarkı söylerken hiç dinlemedi ve kesin beni terk edecek.

Güldüm. Bram seni, şarkı söylemeni duyunca mı terk edecek?

Evet, yazdı. Onu gözümde kuliste kostümünü kısmen giymiş ve gergin bir halde volta atarken canlandırabiliyordum. Okul gösterileri teknik açıdan kostümlü provalardı ama herkes ders kırmak için izlemeye giderdi. Son sınıfların birinci derse girme mecburiyeti bile yoktu. Ön tarafta Simon ve Nick'i taciz edebileceğim bir yer kapmak için erkenden orada olmak istiyordum. Ama doğal olarak otobüsüm geç kaldı. Hava soğuyunca hep böyle olurdu.

Gerçekten şarkı söylediğini hiç duymadı mı? diye yazdım.

BEN ŞARKI SÖYLEMEM Kİ. Ve saniye sektirmeden ekledi. Ama sesim çatlar ve herkes domates atarsa ve beni eski usul bir kancayla sahneden çekerlerse ne olacak???

Öyle bir şey olursa, yazdım. Ben videoya çekerim.

Otobüsten indiğimde Nora beni bekliyordu.

"Tanrı'ya şükür geldin. Şimdi ne yapacaksın?" Ellerini buklelerinin arasından kaydırdı. Dürüst olmam gerekirse onu hiç bu kadar telaşlı görmemiştim. Ve buna, on bir yaşındaki Simon'ın brovnilere bok şekli verip karşımızda gururla yediği zaman da dahildi.

Ona baktım. "Neler oluyor?"

"Martin Addison üşütmüş," dedi gözlerini söylediklerine inanamıyormuş gibi kırıştıtararak.

"Not ettim. Onunla öpüşmemeye dikkat ederim."

Beni duyduğunu bile sanmıyordum. "Bu yüzden sesini yarına kadar dinlendirmek için evde kalacakmış ama şimdi bir Ruben'imiz yok ve birazdan başlamak zorundayız. Bu yüzden, düşündüm de..."

“Ruben’i oynayamam.”

“Peki.” Dudaklarını sıktı.

“Ben hiç şarkı söyleyemem, Nora. Bunu sen de biliyorsun.”

“Evet, biliyorum. Benim dediğim... şey.” Gergin bir ses çıkararak güldü. “Cal, Martin’in yerini alıyor, ben Cal oluyorum ve senin de ben olman gerekiyor.”

“Sen olmam mı?”

“Yardımcı sahne amiri.”

“Ah.” Duraksadım. “Bu ne anlama geliyor?”

Nora onda görmeye hiç alışık olmadığım hızlı adımlarla yürümeye başladı. Ona yetişmek için neredeyse sekmek zorunda kaldım. “Pekâlâ, tamam. Ben sufle vermek için kulaklıkta olacağım,” dedi. “Bu yüzden senin de oyuncularını izlemene, herkesin yerinde olmasını sağlamana, dekorların değiştirilmesine yardım etmene, kısacası alevleri söndürmene ihtiyacım var. Bunu yapabilirsin, değil mi? İnsanlara bağıracaksın. Çok iyi yapacağın bir iş.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Ama.” Birden durup beni süzdü. “Siktir. Giyecek siyah bir şeyin var mı? Ya da lacivert. Kapüşonlu üst falan gibi.”

“Ben... yanımda yok.” Başımı eğip kılığıma baktım. Nane yeşili bir elbise, koyu yeşil hırka, gri külotlu çorap ve altın rengi asker botlarım. Yani Aziz Patrick Günü’nde başka ne giyecektim ki?

“Tamam.” Nora çenesini sıvazladı. “Tamam, ben bir şey bulurum. Şimdi hemen sahne arkasına git, biri seni hazırlasın. Bunu yapmayı kabul ettiğin için çok teşekkür ederim.”

Bunu yapmayı kabul ettiğimden emin değildim. Ama Nora şimşek hızıyla koridorda uzaklaşınca birden kulis kapısının önünde kalakaldım. Pekâlâ. Yardımcı sahne amirliği yapacaktım. Sanırım bu gerçekten olmak üzereydi.

Kulise girdiğimde içeriye tam bir kaos hâkimdi. Ne bileyim, belki de Cal gizliden gizliye insanlara kök söktüren bir sahne amiri falandı çünkü görünüşe bakılırsa o görev başında olmayınca ortalık birbirine giriyordu. Birinci sınıflar aksesuar masasından aldıkları çoban asalarıyla kavga ediyorlardı. Yalan söylemeyeceğim, asalar Simon'ın kâbuslarındaki eski zaman kancalarına benziyordu. İki saç sakalı birbirine karışmış İsmaili, perdelerin arasında öpüşmekle meşguldü ve Taylor gözleri kapalı, yerde oturuyordu. Sanırım meditasyon yapıyordu.

Perdelerin arasından salona baktım; uyku mahmuru birinci ve son sınıf öğrencilerinden oluşan bir seyirci kalabalığı yerlerini almıştı. Bizim ekibi –Bram, Garrett, Morgan ve Anna– en ön sırada görmem çok sürmedi. Ve ortada besbelli bana ayrılmış boş bir koltuk vardı. Tuhaf bir şekilde duygulandım.

“Hey.” Nora kucak dolusu kumaş bana uzattı. “Bu Garrett’in, bu yüzden elbisenin büyük kısmını kapatacaktır. Kokuyorsa kusura bakma.”

Kumaş bohçasını yavaşça açıp bir kol boyu mesafede tuttum. Göğsüne sarı iplikle logo işlenmiş lacivert bir sweatshirt'tü. Kahrolası bir Georgia Tech sweatshirt'ü. Ama Garrett uzun boylu ve yapılı olduğu için üstüme oldu ve Nora haklıydı: kokuyordu. Ama kötü değil. Old Spice deodorantı gibi kokuyordu; Garrett gibi. Şimdi kendimi erkek arkadaşının okul montunu giyen 1950'lerden kalma bir amigo kız gibi hissediyordum. Kapılmışım gibi.

Bunu düşünmemeye çalıştım. Bir şekilde gözümün önünde kendi olmaktan çıkıp Kimsenin-Gözünün-Yaşına-Bakmayan-Nora'ya dönüşen Nora'nın arkasında yaşanan rezaletin arasında ilerledim. Bu kız normalde lokum gibi bir kızdı ama şimdi, vay canına. Etrafa pis pis bakıyor, oyunculara bağıırıyordu ve

insanlar ciddi ciddi toparlanmaya başlamıştı. Sonunda Nora, Cal'in sahne gerisindeki her zamanki masasına yerleşip kulaklığını taktı ve Cal'in dosyasının sayfalarını çevirmeye başladı. Onu bir süre seyrettikten sonra neredeyse her şeyin darmadağın olduğu aksesuar masasına yöneldim. Güneş gözlükleri, kelepçeler ve aklınıza gelebilecek her şey yerdeydi, eğilip tek tek topladım ve masanın üstüne yerleştirdim.

Bayan Albright kafasını perdenin kenarından uzatıp, "Beş dakika, millet," diye seslendi.

Simon sahne arkasında yanımda belirdi. "Leah, sen neden teknik üniversite sweatshirt'ü giydin ki?"

"Garrett'in." Simon'ın gözleri büyüdü. "Evet. Vay canına. Sandığın gibi değil. Kardeşin giydirdi."

"Hiçbir şey anlamadım."

"Takma kafana." Ona gülümsedim. "Daha iyi hissediyor musun?"

Başını hayır der gibi salladı. "Hayır."

"Hey."

Kafasını kaldırdı.

"Çok iyi olacak, tamam mı?"

Bir an söylediğime inanamıyormuş gibi baktı. Tanrım, ben o kadar büyük bir pislik miydim? Onu canım gibi sevdiğimi biliyor olmalıydı, değil mi? Ama belki de sevgimi yeterince dile getirmiyordum. Ortalıkta arkadaşlarımı ne kadar derinden ve samimiyetle takdir ettiğimi anlatan konuşmalar yaparak dolaşmıyordum ne de olsa. Ben Abby değildim. Ama Simon onu ne kadar muhteşem bulduğumu biliyor olmalıydı. Nasıl bilmezdi ki? Yani ortaokulun büyük kısmında çocuğa neredeyse âşıktım. Gerçek hikâyeye. Şu kurt baskılı tişörtler var ya? Tuhaf bir şekilde seksi gelirdi.

Simon gözlerini kırpıştırarak gözlüğünü düzeltti. Sonra dudakları yüzünün her santimini aydınlatan Simon gülümsemelerinden biriyle büküldü. “Seni seviyorum, Leah.”

“Tabii, tabii.”

“Ben de seni seviyorum, Simon,” diye ekledi yüksek sesle. Gözlerini devirerek, “Ben de seni seviyorum, Simon,” diye tekrarladım.

“*Şimon*,” diye düzeltti. Ve oyunun açılış müziği başladı.

Cal Price zerre rol yapamıyordu.

Neyse ki bütün oyunu ezbere biliyordu ama Ruben rolünü ileri yaştaki tatlı dilli bir muhasebeci gibi oynuyordu. Ayrıca berbat bir şarkıcıydı; insanda yerin dibine geçme isteği uyandıracak kadar kötü. Ama o kadar tatlı ve mahcuptu ki insan yanaklarını sıkımsak istiyordu. Bir anasınıflı dans resitalinin hayat bulmuş hali gibiydi. Yetenek açısından D eksiyi, tatlılık açısından A artıyı hak ediyordu.

Her halükârda kadronun en iyi performansı olmasa da tamamen rezalet de değildi. Taylor'ın sesi inanılmazdı, Simon'ın sesi çatlamadı ve yalan söyleyecek değilim, Nick o rengârenk hayalceketinin içinde acayip seksi görünüyordu.

Oyun bitince Simon'ı cüppesinin kenarından yakaladım ve sımsıkı kucaklayarak şaşırttım. “Mükemmeldin,” dedim. Yanakları kızardı. Sonra iki elimi birden tutup birbirine bastırdı. Bir süre gülümseyerek bana baktı.

“Sen gerçekten müthiş bir arkadaşsın,” dedi sonunda.

Bunu o kadar yumuşak ve samimi bir şekilde söylemişti ki hazırlıksız yakalandım.

Oyuncular kostümlerini değiştirmek için soyunma odalarına yöneildiler; öğle yemeğini kostümlerle yemelerine izin yoktu.

Ama Cal doğruca Nora'nın yanına gitti, Nora da onu kucaklamak için kulaklığını çıkardı. Kucaklaşmaları da kucaklaşmaydı hani; vücutları arada hiç boşluk kalmayacak şekilde birbirine yaslandı ve Cal sarıldıkları süre boyunca Nora'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. İzlediğimi gördüklerini hiç sanmıyordum. Ama sonunda Cal soyunma odasına gitmek için harekete geçince dirseklerimi Nora'nın masasına dayadım.

"Demek," dedim. "Sen ve Cal."

"Kapa çeneni."

"Bu acayip şirin bir durum."

"*Durum* falan yok. Hiçbir şey olmuyor."

"Tamam, ama sizi kucaklaşırken izlerken içim bir tuhaf oldu yani."

"Leah!"

"Söyleyeyim istedim."

Nora homurdanarak yüzünü kollarına gömdü ama gülüm-süyordu.

"Hey." Ayakkabımın topuğuna hafifçe vurulduğunu hissettim. Arkama baktım, Bram'di. "Öğle yemeğini kampüs dışında bir yerde yiyelim diyoruz. Siz de gelmek ister misiniz?"

Nora başını hayır der gibi salladı. "Benim hiçbir yere ayrılmamam gerek. Kırk beş dakika sonra bir gösterim daha var."

"Ah, tamam."

"Kimler geliyor?"

"Sadece Garrett, Morgan, Anna ve ben."

"Leah, sen de gitmelisin," dedi Nora.

"Ama sizi yüzüstü bırakmak istemem."

Nora gülümsedi. "Bırakabilirsin. Cal sahne amirliğine geri dönüyor."

"Ah, şükür. Ruben'i kim oynuyor?"

“Bayan Albright.”

“Sakalın çok yakışacağına bahse girebilirim.”

Bram bizi gülümseyerek izliyordu. “Yani, geliyor musun?”

“Sanırım.” Omuz silkerek ellerimi kavuşturunca kendimi bir anda Garrett’in sweatshirt’ü içinde küçücük hissettim. Yine o kız arkadaş hissine kapılmıştım; hoş, bugüne dek kimsenin kız arkadaş olmamıştım o ayrı. Ama sanırım böyle bir duyguydu. İstenen, ufacak ve kıymetli bir şeymişim gibi. Bu beni tiksindiriyor muydu yoksa sadece tiksинmem gerektiğini mi *düşünüyordum*, emin değildim.

Simon ve kadronun geri kalanı çoktan soyunma odalarına tıkıldığı için, Nora’yla vedalaşıp Bram’le birlikte avluya çıktım. Anna öğrenci arabalarının park edildiği kısımda kaldırım kenarında oturuyor ve Garrett jestler yaparak Morgan’a bir şeyler anlatıyordu. Ama göz göze geldik, gülümsedi ve Bram’le birlikte yanlarına gidince kolumu çekti. “Bakıyorum teknik üniversite taraftarı olmuştun.”

“Canın cehenneme.” Ben de ona sıırttım. Sonra Garrett Laughlin’in sweatshirt’ünü giymem için bir neden kalmadığını fark ettim. “Sanırım bunu geri istiyorsundur.”

“Ama çok rahat görünüyorsun,” dedi.

“Şey.”

Yanakları hafifçe kızardı. “Rahat doğru kelime değil.” Yutkundu. “Sana çok yakışmış.”

Gözlerimi kıstım. “Yakışmış mı?”

“Evet.”

Sweatshirt’ü başımdan çekerek çıkardım ve top yaptığım gibi ona geri uzattım. “Atıp tutuyorsun, Garrett.”

Sweatshirt’ü aldı ve burnunu buruşturarak gülümsedi. İtiraf etmeliyim, hiç de çirkin değildi. Sarı saçları, açık mavi gözleri

ve burnunun üstünde çiller vardı. Benimki gibi değil, sadece birkaç tane. Benim elmacıkkemiklerimin üstü çillerle kaplıydı. Ama onunkiler çok şirin ve şaşırtıcıydı ve insanda tuhaf şekilde beğeni uyandırıyorlardı ve şimdi aklıma Garrett'in piyano çaldığı gelmişti. İşin tuhaf yanı parmakları piyano çalan parmaklara benzemiyordu. Uzun olmasına uzundular ama biraz dolgundular ve şimdi sweatshirt'ünü boğmaya çalışıyormuş gibi sımsıkı tutuyorlardı.

Gergin bir tavırla, "Neye bakıyorsun?" dedi.

Kafamı kaldırdım. "Hiç. Bakmıyorum."

Bram gırtlığını temizledi. "Pekâlâ, Rio Bravo'ya gitmek ister miyiz?"

"Hem de nasıl," dedi Garrett. Sonra duraksadı ve bana bakarak, "Sen de gitmek ister misin?" dedi.

"Elbette."

"O zaman, gidelim. Haydi. Arabayı ben kullanırım." Morgan koluma girdi, ben de Anna'nın koluna girdim ve itiraf etmeliyim, kendimi hayli şanslı hissettim. Simon, Nick ve diğer çocukları çok severdim ama Morgan ve Anna'da başka bir şey vardı. İnsanı anlıyorlardı. Her konuda anlaştığımızı söylemiyorum. Morgan dublajlı animeleri severdi, benim için küfürden farksızdı ve bir keresinde Anna, Chiba Mamoru'yu "çekici bile sayılmaz" diye tarif etmişti. Ancak diğer zamanlarda birbirimizin aklından geçenleri okur gibiydik. Mesela Taylor bir provada diva havasına girince birbirimize bakmamıza bile gerek kalmazdı. Üçümüzün beyni arasında gizli bir kozmik göz devirme olayı gerçekleşirdi. Anna'nın yarı Çinli, Morgan'ın Yahudi olmasına ve benim neredeyse ikisinin toplamı kadar olmama rağmen, yedinci sınıftayken bir hafta boyunca insanları kız kardeş olduğumuza inandırmaya çalışmıştık.

Ama işin özü, her zaman arkamı kollarlardı. Ben de onları. Mesela geçen yıl Anna norovirüs kapınca, Morgan ve ben kaçırıldığı yemekhane kavgasını onun için yeniden canlandırmıştık. Yedinci sınıfta Morgan'ın okulun ırkçı Şükran Günü oyununu protesto etmesine yardım etmek için elli sekiz poster çizmiştim. Simon ve Nick sevgililer diyarında kendilerini kaybettiklerinde Morgan ve Anna benimle birlikte şüpheci pislik rolüne sahip çıkmışlardı. Journey sevmeleri bile umurumda değildi. Onlar bu dünyadaki en iyi ekipti.

“Leah, sırt çantan nerede?” dedi Morgan birden.

“Dolabımda?”

“Gidip alman gerekmiyor mu?”

Ona baktım. “Geri... dönmeyecek miyiz?”

Bir itiraf: Hiç gerçek anlamda okulu kırmamıştım. Demek istediğim, geçen yıl Simon ve Nick'e sinir olduğum dönemde birkaç dersi müzik odasının dolabında geçirmiş olabilirdim. Ama kampüsten hiç çıkmamıştım. Beni yanlış anlamayın, insanlar bunu hep yapardı. Ama ben başımın belaya girmesinden biraz tırsardım. Kısmen bursumu tehlikeye atmak istemediğim için, kısmen de... Ne bileyim. Belki de gerçek bir inektim.

“Leah, sıkıntı yok, tamam mı?” dedi Morgan. “Ben bunu daha önce yaptım. Bram bile yapmıştır.”

Bram'e baktığımda mahcup bir ifadeyle gülümsüyordu.

Yani, bir gün okul kıracaksam, o gün bugün olmalıydı. Öğretmenlerim üçüncü ve dördüncü saatleri oyun yüzünden kaçırdığını varsayacaklardı. Şöyle bir düşününce, Nora'nın bana ihtiyacı olsa –Cal sahnede o kadar şirin bir facia olmasa– dersleri zaten *kaçıracaktım*.

“Sen iyi misin?” dedi Morgan.

Başımı iyiyim der gibi salladım.

“İyi. O zaman yola koyulalım.”

Morgan’ın koltukları yepyeni kokan pırıl pırıl, havalı bir Jetta’sı vardı. Annesiyle babasının on sekizinci yaş günü hediyesiydi ve bir GPS’i, uydu radyosu ve geri geri giderken bir şeye çarpmak üzere olduğunuzda gösteren bir ekranı vardı. Daha şimdiden arka cama Georgia Üniversitesi çıkartması yapıştırmıştı.

Garrett’in bir metre seksen yedi santimlik boyuna rağmen öne oturdum ve bunun beni pisliğin teki yaptığından eminim. Ama Garrett hiç bozulmamışa benziyordu. Arka koltuğun ortasına oturdu ve ellerini ön koltukların başlıklarına koyarak öne çıktı. Saçlarım resmen koluna dökülüyordu. Bazen Garrett’in vücudunu sokabileceği en tuhaf pozisyonu özellikle hesapladığını ve hemen harekete geçtiğini düşünürdüm.

“Pekâlâ, tek yapmanız gereken gülümsemek ve güvenlik görevlisine el sallamak,” dedi. “Çıkmanıza izin verilmiş gibi davranın.”

“Garrett, son sınıfların çıkmasına *zaten* izin var.”

“Bir dakika, gerçekten mi?” Şaşırmış gibiydi.

Morgan ağır ağır çıkışa ilerliyordu. Yeni bir gezegene bırakılmış korkmuş bir uzaylı gibi araba kullanırdı. O kadar yavaş gidiyordu ki neredeyse yürüyor gibiydik ve her trafik lambası ve dur işareti onu şaşırtır gibi bir hali vardı. Müziği açtım; bilmediğim hüzünlü bir folk şarkısı çalıyordu. Sanırım hoşuma gitmişti. Sanırım gerçekten hoşuma gitmişti. Bir şekilde aynı anda hem tatlı hem iç parçalayıcıydı ve şarkıcı her kelimesinde samimiymiş gibi söylüyordu.

“Kim bu?” diye sordum birkaç saniye sonra.

Biraz ileride ışık kırmızıya dönünce Morgan hızını iyice düşürüp durdu. “Rebecca Loebe. Yeni favorim.” Dünün favorisi-

nin *Don't Stop Believin'* olduğu düşünülürse bu müzik tarihinin gelmiş geçmiş en büyük seviye atlaması olabilir.

“Morgan, resmen kendini affettirdin.”

Arabayı Rio Bravo'ya sokup indik, restorana girerken sırtımı dikleştirdim. Kimsenin aldıracağından değil. Ama üçüncü dersi kıran bir liseli gibi görünmek istemiyordum, tamamen, %100 öyle olmama rağmen. Hostes bizi arka tarafta büyük bir masaya götürdü ve daha biz oturur oturmaz bir garson masaya tortilla cipsleri bırakıp içecek siparişlerimizi aldı. Garrett bana doğru eğildi. “Dur tahmin edeyim. Kola.”

“Belki.” Gülümsedim. Bram ve Anna bakıştı.

“Kola içecek,” dedi Garrett.

“Özür dilerim ama kendi siparişimi verebilirim.” Garsona neşeyle gülümsedim. “Bir kola alayım, lütfen.” Bunu espri olsun diye söylememiştim –hiç alakası yoktu– ama herkes güldü; Garrett bile.

“Komiksin, Burke,” dedi.

Yanaklarım kızarak Morgan'a döndüm. “Hey, bir şey soracağım, şu kampüs turu ve bilgilendirme oturumu olayına katılacak mısın?”

Morgan sırtıttı. “Ben de sana soracaktım. Abby'yle konuşuyorduk, belki bahar tatilinde üçümüz birlikte gideriz diye düşündük. Sana bahsetti mi?”

Ah. Demek Abby'nin sorusu buydu. Bana sormak istediği yani. “Annenle babanın da gelmek isteyeceğinden adım gibi eminim, Morgan.”

“Biliyorum. Ama iki kez giderim. Hiç dert değil.”

“Siz ve Abby mi?” dedi Anna. “Ne zamandan beri Abby'yle arkadaşsınız?”

Morgan kafası karışmış gibi baktı. “Biz Abby’yle hep arkadaştık.”

“Evet, ama böyle değil. Bahar tatilinde birlikte araba yolculuğuna çıkacak kadar değil,” dedi Anna dudaklarını büzerek. Koltuğumda hafifçe kıpırdandım. Anna üniversiteden bahsederken tuhaflaşırdı ve ben ne diyeceğimi bilemezdim. Bir yandan, anlıyordum. Anna dışarıklı kalıyordu. Öte yandan, Georgia’ya başvurduğunu bile sanmıyordum. İkinci sınıftan beri Duke’u kafaya takmıştı.

“Anna Banana, yerini kimse alamaz,” dedim.

Burnunu kırıştırdı. “İlla adı dört harfli ve A’yla başlayan birini seçmeniz gerekiyordu, değil mi?”

“Evet, ama o sen değil.” Morgan, Anna’nın omzuna sarıldı.

Doğruydum. Abby asla en yakın halkada olamazdı. Bir ara olabileceğini sanmıştım. Olay şuydu: Abby buraya taşındıktan sonra, o ve ben birlikte çok takılmıştık. Yani basbayağı çok. Annemin gözlerinin parlamasına ve çok soru sormaya başlamasına neden olacak kadar çok. Ama tahmin edileceği gibi, öyle bir şey yoktu. Her şeyden önce, Abby insanı utandıracak kadar heteroydu. *Ay Savaşısı*’nın tamamını seyredip Haruka ve Michiru’nun sadece yakın dost olduğunu sanacak tiplerdendi. Muhtemelen Troye Sivan’ın şarkılarının kızlar hakkında olduğunu falan sanıyordu.

Gerçi şu anda Abby’yi düşünmemeliydim. Cips kâsesine baktım. “Eee, buradan sonra ne yapıyoruz?”

“Şey, benim bir projem var,” dedi Bram.

“Ne tür bir proje?”

Bram’in yanakları kızardı, dudaklarının köşeleri yukarı kalktı. “Bir tür baloya davet teklifi üstünde çalıştığım söylenebilir.”

Doksan dakika sonra Morgan, Anna ve Garrett Morgan'ların oturma odasında anime izlerken ben de Bram'le mutfak masasında mikrodalgada ısıtılmış bisküvi arası marşmelov yiyordum. “Bana sen ilham verdin,” dedi.

“Ben mi?”

Başıyla telefonumu işaret etti. “Bana gösterdiğin fotoğrafla.”

“Yoksa Morgan'ın bat mitzvah'ı temalı bir baloya davet teklifi mi planlıyorsun? Çünkü bence efsane olurdu.”

“İyi tahmin.” Bram sırıttı. “Ama hayır. Demek istediğim, bilmiyorum. Sanırım beynini biraz kurcalamaya ihtiyacım var.”

“Hangi konuda?”

“Bütün utanç verici Simon hikâyelerine ihtiyacım var.” Marşmelovlu sandviçinden bir ısırık aldı. Dudağına minicik bir marşmelov parçası yapıştı.

“Bunun bütün günü alabileceğinin farkındasın, değil mi?” dedim.

Güldü. “Bunun için buradayım.”

“Ayrıca, tamamen alakasız olsa da bilmeliyim. Bebek Bram pötiböre...”

“Pötibram mi derdi mi diyeceksin?” Gülümsedi. “Belki. Kesinlikle.”

“İnanılmaz.”

“Bir tane daha yapacağım. Sen de ister misin?” Ayağa kalktı.

“Tahmin edileceği gibi, evet.” Çenemi elime yasladım. “Pekâlâ, Simon diyorduk.”

“Simon.”

Göğsümün içinde bir kıpırtı oldu. Çünkü Bram, Simon'ın adını her şeyle telaffuz ediyordu. Özenle telaffuz edilmesi gereken bir şeymiş gibi. Bu gerçekten çok tatlıydı ama vay canına. Bazen aşırı kışkanıyordum. Sadece Simon ve Bram'i değil

elbette. Genel olarak çiftleri. Ve mesele öpüşme kısmı da değildi. Sadece... Simon olduğunuzu düşünün. Bütün günü, birinin sizi zihninin bir köşesinde taşıdığını bilerek yaşadığınızı. Âşık olmanın en güzel kısmı bu olsa gerekti; birinin beyninde bir yuvanız olduğunu bilmek.

Bu düşüncelyi bir kenara ittim. “Pekâlâ, kot şortlu fotoğrafını görmüşsündür diye tahmin ediyorum.”

“Şu şöminenin üstünde duran mı?” Bana mutfağın karşı tarafından sırtıttı.

“Evet. Pekâlâ, balmumundan yapılmı elin içine kusmasını biliyor musun?”

“Bunu bana kendi anlattı.”

“Evet, muhtemelen o olayla gurur duyuyor.” Dudağımı ısır-dım. “Hah. Utanç verici Simon hikâyeleri bulmak bu kadar zor olmamalı.”

“İnsan olmaz sanıyor,” dedi Bram. Mikrodalga öttü ve bir dakika kadar marşmelovu bisküvilerin arasında dikkatle sıkış-tırmasını izledim. Sadece Bram dev gibi kabarmış bir marşme-lovu bu kadar düzgün dizginleyebilirdi. Marşmelov sandviçlerini masaya getirip tabağı önüme kaydırdı. Tam bir tane almaya hazırlanırken bir anda ilham geldi.

“Bir dakika. *Aşk Her Yerde* olayını biliyor musun?”

“Annesiyle babasının her Noel izlettirdiğini ve nefret etti-ğini biliyorum.”

“Hayır. Nefret etmiyor.” Bram’e gözlerimin en açık haliyle en masum bakışımı atarak Marşmelovlu sandviçimden dev bir ısırık aldım.

Bram sırtıttı. “Bu işin altından bir hikâye çıkacağa benziyor.”

“Ah, olmaz mı? Hikâyeyi yazan Simon’ın ta kendisi.”

Bram karşılık vermek için ağzını açtı ama aynı anda Garrett kanepenin sırt kısmından kafasını uzattı. “Hey, Burke. Sana bir soru. Yarın için planı netleştirmeye çalışıyorum.”

“Yarın mı?”

“Oyun,” dedi Morgan tek kişilik koltuktan.

“Ah, biliyordum.”

“Gidecek misin?” diye sordu Garrett.

“Gitmeyi planlıyordum.”

Bram ve Garrett, artık ne anlama geliyorsa, bakiştılar. “Bizimle gelmek ister misin?” dedi Bram. “Erken gidip iyi bir yer kapmak istiyoruz.”

“Başka bir deyişle, Greenfeld, erkek arkadaşının poposunu engelsiz izleyebilmek istiyor.”

Bram gülümseyerek başını salladı.

“Öncesinde yemek falan yiyebiliriz,” diye ekledi Garrett.

“Sanırım olur.”

“Sanırım olur mu? Leah. *Leah*.” Garrett başını iki yana salladı.

Kocaman yapay bir gülümseme takındım. “Aman. Tanrım. Sabırsızlanıyorum!”

“Bu daha iyi,” dedi kendini yeniden kanepeye bırakırken.

Ama evde, bütün gece düşündüğüm şey oyun değildi. Elimde bir kolayla kanepeye çöktüğümde, gergin ve huzursuzdum. Aklım durmadan Morgan'ın Rio Bravo'da söylediklerine gidiyordu. Abby Georgia Üniversitesi turuna bizimle katılmak istiyordu. Tamamen olmayacak bir iş değildi elbette. Teknik olarak arkadaştık. Ama muhtemelen bizim dönemden yüz kişi falan Georgia'ya başvurmuştu ve Abby hepsiyle arkadaştı. Abby herkesle arkadaştı. Bu yüzden bizimle gitmek istemesi biraz şaşırtıcıydı.

Sehpanın üstündeki telefonum titreşince kalbim yerinden oynadı.

Oysa mesaj Garrett'tandı.

Hey, yarınki oyuna gelecek olmana çok sevindim, çok eğlenceli olacak.

Telefona bakakalmış halde kanepeye geri kıvrıldım. Garrett bunu bazen yapardı. Durup dururken bana bir sohbet başlatmayı amaçlamayan mesajlar gönderirdi. Sadece görüş belirten mesajlar. Ve nasıl cevap vereceğimi bilemezdim. Dürüst olmam gerekirse, bazen Garrett'ın benden hoşlandığı hissine kapılıyordum. Yani, muhtemelen bana öyle geliyordu ve Garrett sadece tuhaf biriydi. Ama bazen aklıma gelmiyor değildi.

Ben de! yazdım. Ama fazla AMAN TANRIM GARRETT, SENİ SEVİYORUM LTFN ÖP BENİ, hissi uyandırıyor. Bu yüzden sildim, bir süre telefonuma baktım, aynı şeyi ünlem işareti olmadan yazıp tekrar sildim ve sonunda pes edip *Meyve Sepeti*'ni açtım. İşte, durumum bu kadar berbattı. İki satırlık bir mesajı bile elim ayağım birbirine dolaşmadan yazmayı beceremiyordum. Üstelik bu oğlanı özel olarak beğenmiyordum bile. Beğenseydim ölecektim demek. *Leah Burke, huzur içinde yatsın. Akut tuhafılıktan öldü.*

Kafamı dağıtmalıydım. Tanrı biliyor ya, TV yetmiyordu. Telefonumdan rasgele bir hayran kurgusu açtım ve koridora çıktım. Drarry'yi annem evde yokken bile oturma odasında okuyamazdım. Drarry'nin yeri yatak odamdı. Kulağa çok müstehcen geliyorsa da umurumda değil.

Ama dikkatimi bir türlü toplayamıyordum. Kabahat okuduklarımda değildi. İyi yazılmıştı ve Draco'nun sertliği insanı canlandırıyor. Yazarların Draco'yu tatlılaştırmasından nefret ediyordum. Üzgünüm ama Draco pisliğin tekiydi. Kabul edin.

Demek istediğim, içi yumuşacıktı ama o yumuşaklığı önce *hak etmeliydiniz*.

Sanırım bunda kendimden bir şey buluyordum.

Ancak dikkat dağıtma çabalarım sonuç vermediği için okumayı bıraktım. Telefonumu şarja taktım ve şarj almasını sağlamak için bir süre evirip çevirmek zorunda kaldım. Telefonum iyice hapyutmuştu. Spotify'yı açıp çizim Tumblr'ıma girdim ve bir süre arşivlerime göz attım. Yeni bir şeyler yüklemem iyi olacaktı. Eski ama daha düzgün çizimlerimden biri de olurdu. Fotoğraflarını çekip telefonuma kaydettiğim bir sürü çizimim vardı. Birlikte olmasını istediğim bütün çiftler öpüşüyordu: Inej ve Nina, Percabeth ve birkaç orijinal karakter. Ayrıca arkadaşlarımdan birkaç portresi de vardı ama onları hiç kimseye gösterme niyetinde değildim. Bunu bir kez yapmıştım. Çok büyük bir hataydı.

Arkadaşlarımdan resimlerini hızla geçip Bellatrix Lestrange'in karakalem çiziminde durdum. Çizdiğim en havalı şey değildi ama yüz ifadesini seviyordum. Ve Tumblr sayfam anonim olduğu için biraz yalapşap olmasına da aldırıyordum. İnsanlar boktan bir ressam olduğunu düşünüyorsa, varsın öyle olsun. En azından ben olduğumu bilmiyorlardı.

Cuma Morgan okulda değildi ve mesajlarıma cevap vermiyordu.

“Sence de tuhaf değil mi?” dedim Anna’ya öğle yemeğinde. Masaya ilk biz gelmiştik. “Yoksa başına bir şey mi geldi?”

“Morgan’ın mı?” Anna dudağını ısırды. Bariz bir şekilde gözlerini kaçırдыğı hissine kapıldım.

“Ne oldu, yoksa bana falan mı kızdı?”

“Hayır, mesele o değil.” Anna duraksadı. “Sanırım bazı şeyleri değerlendiriyor.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Anna nihayet bana baktı. “Sana söylemedi mi?”

“Eee, mesajlarıma cevap vermiyor da.”

“Doğru.” Anna arkasına yaslandı. “Pekâlâ. Dün gece Georgia’dan haber gelmiş.”

“Okuldan mı?”

Anna başını evet der gibi salladı. Gözlerindeki ifade tadımı kaçırды.

“Girememiş,” dedim alçak sesle.

“Evet.”

“Bekleme listesinde miymiş?”

“Hayır.”

“Dalga geçiyorsun.”

Anna başını hayır der gibi salladı.

“Ama Morgan’ın bütün ailesi Georgia mezunu.”

“Biliyorum.”

“Yıkılmış olmalı.” Gözlerimi kırıştırdım. “Nasıl giremez ki?”

“Bilmiyorum. Berbat bir durum.” Anna saçıyla oynarken iç geçirdi. “Belki SAT notları yüzündedir? Sınava birkaç kez girdiğini biliyorum. Çok kötü hissediyorum. Sanırım Morgan şokta. Ve annesiyle babası kafayı yemiş. Okulu arayıp bağışlarını geri çekeceklermiş galiba. Tam olarak bilemiyorum.”

“Tanrım.”

“Okuldan sonra onlara gideceğim,” dedi Anna.

Başımı tamam der gibi salladım. “Ben de seninle gelirim.”

“Tabii.” Sonra duraksadı. “Bunun iyi bir fikir...”

“Beni görmek istemiyor mu?”

Anna cevap vermedi.

Yüzüm kıpkırmızı oldu. “Öyle mi söyledi?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Çok üzgünüm, Leah. Off. Çok tuhaf bir durum oldu.”

“Her neyse. Sorun değil.” Ani bir hareketle ayağa kalktım. “Ben yemeğimi avluda yiyeceğim.”

“Şu anda sadece çok üzgün. Üzerine alınma.”

Pekâlâ, insanların böyle söylemesinden nefret ediyordum. *Üzerine alınma. Bu kişisel bir şey değil, Leah.* Morgan benden kaçınmak için okulu kırıyor ama *kesinlikle* kişisel değil. Tanrım, anlayışlı olmam gerektiğini, pislik gibi davrandığımı biliyordum ama içim acıyordu.

“Leah, mesele sen değilsin. Morgan hayal kırıklığı yaşıyor, hepsi bu,” dedi Anna. “Ve muhtemelen utanıyor.”

“Bunu biliyorum.” Sesim niyet ettiğimden daha yüksek çıkınca birkaç birinci sınıf öğrencisi dönüp bize baktı. Sesimi alçalttım. “Sorunun ben olmadığımı biliyorum.”

“Pekâlâ, iyi. Çünkü sen değilsin.”

“Ben sadece yanında olmak istiyorum, anlıyor musun? Durumu biraz düzeltmek istiyorum.”

Anna öne eğildi. “Evet, ben sadece durumu düzeltebileceğini pek sanmıyorum. Anlarsın ya. Senin kabul edilmen, onun edilmemesi elbette senin hatan değil ve bunu o da biliyor ama ona yine de gözüne sokuyormuşsun gibi gelecek.”

“Ben hiçbir şeyi gözüne sokmayacağım ki.”

“Sokmayacağını biliyorum,” dedi Anna yavaşça. “Kasten değil. Ama ona böyle geleceğini göremiyor musun?”

Yanaklarım yanıyordu. “Sorun değil. Üstüne gitmem.”

Anna ayağının burnunu benimkine değdirdi. “Onun için endişelendiğini biliyorum. Ben iyi olması için elimden geleni yapacağım.”

Omuz silktim. “Ne istersen onu yap.”

Bir anda bütün dengeler altüst olmuştu. Anna yapmamamın daha iyi olacağını son derece açık bir şekilde ifade etse de Morgan’a mesaj atmadığım için kendimi kalpsiz hissediyordum. Ama ders boyunca gözümde onu canlandırmaktan kendimi alamadım. Morgan her yeri buldog resimleriyle kaplı evinde tıkılıydı. Her yer kırmızı ve siyahtı. Kafayı yiyor olmalıydı. Ne hissettiğini bildiğimi düşünüyordum. Yani, ben hiçbir okuldan ret cevabı almamıştım. Ama yeterince iyi olmamanın nasıl bir duygu olduğunu iliklerimde hissedecek kadar iyi bilirdim.

Bunu kendimle ilgili bir meseleye dönüştürmüyordum. Örneğin, yaklaşan kampüs turuna ve Abby'nin bu durumda da benimle gitmek isteyip istemeyeceğine zerre kafa yormuyordum.

Simon beni dürterek, "Leah," diye tısladı.

Dünyaya geri döndüm. Bayan Livingstone bana dik dik bakıyordu. "Sanırım Fransız Devrimi konusunda derin düşüncelere daldınız, Bayan Burke. Fikirlerinizi paylaşmak ister misiniz?"

Yanaklarım yanıyordu. "Şey, ben. Eeee."

Ah, Tanrım. Bayan Livingstone her şeyin kokusunu hemen alırdı. *Şey, evet, fikirlerimi paylaşmak isterim. Fransız Devrimi hakkında. Abby Suso'yla Athens'a araba yolculuğu hakkında değil. Abby Suso'yla birlikte Athens'a araba yolculuğuna çıkmak niyetinde olduğumdan değil elbette.*

Simon bir çırpıda, "Thomas Jefferson, Marquis de LaFayette'in bir bildiri taslağı hazırlamasına yardım etti," dedi.

"Bay Spier, ileri düzey Avrupa tarihi sınavında sizi *Hamilton* soundtrack'i kurtarmayacak."

Birkaç kişi güldü. Bayan Livingstone başını iki yana sallayarak bir başkasına söz verdi. Fırsattan istifade ayağımla Simon'ın ayağını dürttüm ve bana bakınca gülümsedim. "Sağ ol."

"Hiç dert değil." O da bana gülümsedi.

“Pekâlâ, *Aşk Her Yerde*’yi konuşalım,” dedi Bram bana doğru eğilerek. Garrett nihayet bizi duyabileceği alandan çıkmış, tatlı tezgâhını inceliyordu. Aslında tek tezgâh tatlı tezgâhıydı çünkü Henri’nin Yeri’ndeydik ve Henri’nin Yeri bir pastaneydi. Üzgünüm ama kapkekler akşam yemeği sayılır, ne dersiniz deyin.

Garrett’in kendini tamamen hamur işlerine ve şeker kremalı çöreklerle kaptırdığından emin olduktan sonra Bram’e döndüm. “Pekâlâ, bunu sana anlattığım için Simon beni öldürebilir.”

“Elbette. Sır saklamaya bayılır,” dedi Bram, birbirimize sırtttık. Simon Spier gezegenin en az sır saklayabilen insanı olabilirdi.

“Her neyse, geçen yıla kadar ben de bilmiyordum ama anlaşılan...” Kapkekimden bir ısırık almak için duraksadım. “Anlaşılan bizim biricik Simon Spier’ımız bir *Aşk Her Yerde* hayran kurgusu bile yazmış.”

Bram’in gözleri parladı. “Tamam.”

“Ve fanfiction.net’te paylaştığına inanmak için yeterli nedenim var.”

“Ciddi misin?” Bram yumruğunu ağzına bastırdı.

“Ama takma adını bize söylemiyor.”

“Çözebileceğimize hiç şüphem yok.” Bram cep telefonuna davranmıştı bile. “Fanfiction nokta org mu dedin?”

“Nokta net.”

“Tamam.” Bir süre konuşmadan sayfayı kaydırdı.

“Sanırım o hayran dünyasında yüz hikâye falan var. Abby’yle birlikte olasılıkları on beşe kadar indirdik.”

“Ah, yani bu konu üstünde çalıştınız.”

“Haftalarca uğraştım, Bram. *Haftalarca.*”

Lise üçüncü sınıfta, Abby buraya taşındıktan hemen sonraydı.

Hepimiz geceyi Morgan’larda geçiriyorduk ve aydınlatıcı bir Doğruluk mu Cesaret mi seansının ardından annesi oğlanları misafir odasına sürmüştü. Morgan ve Anna hemen uyuyakalmıştı ama Abby battaniyesini benimkinin yanına çekmişti; yan yana yüzüstü yatıyorduk. “Leah, mutlaka bulmalıyız,” diye fısıldadı. Doğruluk mu Cesaret mi sonrası biraz çakırkeyifti. Ben de bir şekilde ondan etkilenerек çakırkeyif olmuştum. Bütün *Aşk Her Yerde* hikâyelerinin tam listesini telefonuma indirmiştim.

“En baştan mı başlıyoruz?”

“Yoksa Keira Knightley’nin ağzından yazılmış seks içerikli erotikardan mı başlamalıyız?” dedi Abby.

Kıkırdadım. “Seks içerikli erotika mı?”

“Evet.”

“Sekssiz erotikaların tersi gibi mi?”

“Yani, ben onları da okurum,” dedi. “Pekâlâ, şuna ne dersin?”

Böylece başladık. Gramer açısından facia olan birkaç tanesinin üstünü, teknik açıdan seks hakkında fazla bilgi içerikli olanlarla birlikte derhal çizdik. “Mümkün değil,” diye ısrar ettim. “Bana

güven, Simon Spier'in apış arası kelimesini hiç duymadığına bir milyon dolara bahse girebilirim.”

“Katılıyorum,” dedi Abby geri okuna dokunurken. Her zaman bunun çok mahrem bir hareket olduğunu düşünmüşümdür, bir başkasının telefonuna dokunmanın yani. Abby bir sonraki hikâyeyi açtı. Çok tuhaftı. Bu hikâyelerden birini Simon'ın yazdığını öğrendiğimizden beri *herhangi birini* o yazmış olabilmış gibi gelmeye başlamıştı. Ya da hepsini. Doksan farklı takma adla. Belki de e-postasına baktığını söylediği bütün o zamanlarda aslında seks içerikli erotik hikâyeler yazıyordu.

Sonra Abby battaniyesinin altında kaydı ve bütün vücudu benimkine yaslandı. Sağ tarafım, sol tarafına bitişmişti. Ve ben konuşmayı unuttum.

Bram, “Şu,” diyerek beni şimdiki zamana döndürdü. Telefonunu masanın üstünden bana doğru kaydırdı.

“Hayır, Simon Spier'in gizli hayran kurgusunu beş dakika içinde bulmuş olamazsın.”

“Buldum.” Gülümsedi. “Yüzde yüz eminim.”

Yüksek sesle okudum. “Noel İçin İstedğim Tek Şey Sensin”, yazar yapmayacaksinamayapabilirsin. O olduğunu nereden anladın?”

“Pekâlâ, öncelikle, takma adı.”

“Anlamıyorum.”

Bram dirseklerinin üstünde öne eğildi. “*Yapmayacaksın ama yapabilirsin*. Elliott Smith'in şarkı sözüdür. Onu ele veren ilk ipucu bu.”

Bram'in telefonunu kendime doğru eğip özeti okudum. “Sam/Joaquin (yarı orijinal karakter). Pekâlâ...”

“Özetin devamını oku.”

“Orijinal erkek karakter, Joanna üzerine kurulu. Okul konseri sahnesinin erkek erkeğe bir canlandırması. Gülen surat.” Sırtarak Bram’e baktım. “Aman Tanrım. Simon bayağı eşcinsel hayran kurguları yazan çok şirin bir eşcinsel bebecikmiş meğer. Bayıldım.”

Bram gülümsedi. “Mükemmel.”

“Abby ve ben bunu nasıl gözden kaçırabildik ki?”

“O zamanlar eşcinsel olduğunu biliyor muydunuz?”

“Hayır. Pekâlâ, vay canına. Martin olayından önceydi. Sahnem en eşcinsel hikâyenin peşine düşmemiştik.”

“Ki bu en eşcinseli bile değil,” dedi Bram.

Garrett’in, “Hanımlar, beyler, ben geldim,” demesiyle ikimiz de irkildik. Garrett karton bir pasta kutusunu önümüze iterek yerine oturdu. “Şuna bir baksanıza.”

Bram kutunun kapağını açınca ortaya benekler ve çiçeklerle gösterişli bir şekilde süslenmiş kremalı bir pasta çıktı. Ve tam ortasına özenle kondurulmuş bir mesaj vardı:

EISNE
SPIE R

“Simon ve Nick’e pasta mı aldın?” diye sordu Bram yavaşça.

“Ne sandın! O çocukları çok severim.”

“Aferin sana, Garrett,” dedim.

“Sağ ol, Burke. Çok takdir ettim.”

“Yani tebrikler falan yok. Sadece adları.”

“Evet, ama R’ye bak,” dedi Garrett, bakışları Bram’le benim aramda gidip gelerek. “Bayağı sıkı bir fikir değil mi? Tamamen bana ait.”

“Çok sıkı,” dedim.

Bram kaşlarını kaldırarak gülümsemekle yetindi.

Bunu da hiç yapmadığım şeyler listesine ekleyebilirsiniz: Bir oyunda en ön sırada oturmak. Göz teması demekti. Gereğinden fazla göz teması.

Simon bir keresinde sahne ışıkları açıkken, izleyicilerin koyu renkli devasa bir damla gibi göründüğünü söylemişti. Ama belki de ön sıra istisnaydı çünkü Taylor'ın tam kırk beş dakikayı doğrudan gözümün içine bakarak geçirdiğine yemin edebilirdim.

Ama gösteri Martin Addison'ın rolüne dönmüş olmasına rağmen, müthişti. Belki de –her ne kadar bunu itiraf etmek beni öldürse de– Martin rolüne döndüğü için müthişti. Pisliklerin yetenekli olmasından nefret ederdim. İyi insanların her şeyde muhteşem olduğu, boktan insanların ise her şeyde çok kötü olduğu bir dünyada yaşamak isterdim. Martin Addison'ın sesinin çatır çatır çatlamasını istiyordum.

Perde indikten sonra, bir süre lobide takılıp oyuncuların çıkmasını bekledik. Garrett elinde pasta kutusu ve beyzbol şapkasının altından fışkıran sarı saçlarıyla yanımda duruyordu. “Demek Eisner gerçekten şarkı söyleyebiliyormuş, ha?”

Tuhaf bir mahcubiyete kapılmıştım. “Öyle.”

Dışarıda ellerinde çiçeklerle bekleyen bir sürü ebeveyn vardı. Simon'ın ailesinin ellerinde çifte buketle dramaturji panosunun yanında durduklarını gördüm. Bram'e, “Alice burada mı?” diye sordu.

Bram başıyla onayladı. “Bahar tatili.”

Alice Spier üniversitede olmak istediğim insanın ta kendisiydi. Çaba gerektirmeyen zekâsı, hipster gözlüğü ve Simon ile Nora'nın saçmalıklarına sıfır toleransıyla ineklik ve şirinlik dengesinde kusursuzluk abidesiydi. Altıncı sınıftayken ona düşük

seviyede bir aşk beslemiş olabilirdim, ta ki şirinlik ötesi salak kardeşine abayı yakana kadar.

“Söylesene, Burke,” dedi Garrett beni dürterek. “Herhalde seni bırakacak birine ihtiyacın vardır.”

“Ah. Sanırım.”

“Harika.” Başını tamam der gibi salladı. “O iş bende.”

Bir anda tuhaflaştım; uzuvlarım ağırlaşmış, dilim bağlanmıştı sanki. Ancak, “Sağ ol,” diyebildim. Dün Garrett’in sweatshirt’ünü giymiştim. Bugün de beni eve bırakıyordu. Sanki evren onu benim erkek arkadaşım yapmak için uğraşıyordu, ki bu çok saçmaydı. Acayip bir yanım onunla öpüşmenin nasıl bir şey olacağını merak etse de. Muhtemelen berbat olmazdı. Garrett teknik olarak hoştu. Masmavi gözleri vardı. Ve sporcuları herkes seksi bulurdu. Garrett da seksi miydi?

Olabilirdi.

Gerçi seksilik algısı beni biraz bozuyordu. Yüz hatlarının belli bir şekilde konumlanmasının otomatik olarak üstün sayılması. Sanki biri bir gün kocaman gözlü, yumuşak dudaklı, sıkı vücutlu ve elmacıkkemiği çıkık insanları arzularak uyanmış ve hepimiz buna ayak uydurmayı seçmiştik.

Arka holün kapıları bir anda açıldı ve oyuncular ve sahne ekibi lobiye doldu. Ama Garrett elini kolumdan çekmedi.

“Pekâlâ, ortalama bir Georgia Üniversitesi öğrencisi SAT’de ne yapar?” diye sordu.

“Bilmem.”

“Salyaları akar.”

“Haha.”

Kolumu dürttü. “Gülümsüyorsun.”

Gülüp başka yöne döndüm. Gözlerim Spier’ların olduğu tarafa çevrildi. Nick’in ebeveynleri de oradaydı. Abby’nin annesi

onlarla sohbet ederken, babası ve ağabeyi telefonlarına bakıyorlardı. Abby'nin babasıyla tanışmamış olmama rağmen hiç şüphe yoktu. Kirpikleriyle falan Abby'nin orta yaşlı erkek versiyonuydu. Ve bu süper sersemletici bir şeydi. Bakışlarımı hızla kaçırdım ve gözüm bu kez anneme takıldı.

Annem, yani benim annem, iş giysileri içinde ortama biraz aykırı kaçmıştı. Geleceğinden hiç haberim yoktu. Sanırım içeri arka taraftan girmişti. Diğer yetişkinlerden birkaç metre uzakta duruyordu. Dürüst olmam gerekirse, arkadaşlarımla ebeveynlerinin yanında hep biraz tuhaf kalırdı. Belki onlardan on yaş kadar en genç olduğu için. Sanırım nedeni, onu gizliden gizliye kınadıkları konusunda paranoya yapmasıydı.

Bana beceriksiz bir tavırla el sallayınca ona doğru yürümeye başladım ama Alice Spier yoluma çıktı.

“Leah! Botlarına bayıldım!”

Botlarıma bakıp omuz silktim. “Ne kadar kalacaksın?” diye sordum.

“Çok değil. Aslında arabayla döneceğim için yarın yola çıkacağım ve erkek arkadaşımı New Jersey’den alacağım.” Saatine baktı. “Pekâlâ, Simon nereledesin?”

“Az önce mesaj çekti. Çıkmak üzereler,” dedi Bram.

Birkaç saniye sonra Simon, Nick ve Abby kapıda göründü. Kostümelerini çıkarmış ama makyajlarını silmemişlerdi. Nick ve Abby ilk kez el ele değildi. Hatta Abby, Simon’ın elini tutuyordu ve Nick hemen arkalarındaydı. İnsanlar konuşmak için yolunu kesiyordu ve Nick her defasında mahcup ve rahatsız görünüyordu. Nick Eisner erkek başrol oyuncusu olarak gerçekten acayip şapşal bir şirinlik abidesiydi.

Simon pasta kutusunu derhal fark etti. “Pasta mı o? Bana pasta mı aldınız?” Garrett başını evet der gibi sallayarak kutunun

kapağını açmaya yeltendi ama Simon ağzı kulaklarında Bram'e bakmaktan fark edemedi.

Bram, "Aslında," diye söze başladı ama Simon konuşmasına fırsat bırakmadan yanağına bir öpücük kondurdu.

"Dostum, pasta benden. Bana öpücük yok mu?" dedi Garrett.

Ona baktım. "Vay canına."

"Pekâlâ, Burke." Sırıttı ve anahtarlarını çıkarmak için elini cebine attı. "Gitmeye hazır mısın?"

Annemi işaret edince yüzü asıldı.

"Sanırım artık seni eve bırakacak birine ihtiyacın yok."

"Sanırım."

Elinde araba anahtarları, bir süre durdu ve ama bir saat kadar uzun gelen bir süre boyunca, tek kelime etmedi. Annemin bizi ilgiyle izlediğini hissediyordum.

"Pekâlâ," dedim sonunda.

"Hey." Gırtlığını temizledi. "Şey, düşündüm de. Yarın maça gelmek ister misin?"

"Maça mı?" Ona baktım.

"Bizi hiç izledin mi?"

Başımı evet der gibi salladım. İşin komik yanı, Creekwood'da izlediğim tek spor dalı futboldu. Hatta ikinci sınıfta, Nick'e âşıkken keyif bile alırdım. Üstelik sadece Nick'in posuna bakmaktan ibaret değildi. Tuhaftı. Oyunun kendisini, Simon'ın bana sivil futbolcu adını takacağı kadar önemsemeye başlamıştım.

"Maç North Creek'le," diye ekledi Garrett. "Bayağı iyi bir oyun olacak."

"Ah, şey." Omzumun üstünden arkama baktım. Şu anda Garrett'in benimle annemin önünde konuşmasını *hiç* istemiyordum.

Garrett ise konuşmaya devam ediyordu. “Çok meşgul olduğundan eminim. Hiç dert değil. Muhtemelen oyunun cumartesi matinesine gideceksindir, değil mi? Cidden, dert değil.”

“Hayır, gelirim,” dedim bir çırpıda.

Şaşırmış gibiydi. “Maça mı?”

“Evet.”

“Ah. Tamam. Çok iyi.” Sırıttı, içim tuhaf oldu.

“Söyle bakalım, neler oluyordu öyle?” dedi annem arabaya yürürken, şakıyarak. Gülümsediğini karanlıkta bile görebiliyordum.

“Hiç.”

“Hiç mi? Emin miyiz?”

“Anne. Kes şunu.” Yolcu koltuğuna oturur oturmaz yüzümü cama çevirdim.

Bir süre ikimiz de sustuk. Otoparkta trafik hem arabalar hem yayalar yüzünden tıkanmıştı ve annem parmaklarını direksiyona vurarak ritim tutuyordu. “Müthiş bir oyundu.”

Sırıttım. “Çok iyiydi.”

“Nick’in sesine hâlâ inanamıyorum. Bir de çok kim şirin biliyor musun?”

“Kim?”

“Abby Suso.”

Az kalsın tükürüğümle boğuluyordum.

Annem, “O kız katıksız karizma,” diye devam etti. “Üstelik çok da tatlı birine benziyor. Yani, seni öyle biriyle görmek gerçekten çok hoşuma giderdi.”

“Anne.”

“Sence de şirin değil mi?”

“Abby, Nick’in kız arkadaşı.”

“O kadarını *biliyorum*. Sadece söylemek istedim. Lafın gelişi.”

“Bunu konuşmayacağım.”

Annem kaşlarını kaldırdı.

“Ah, hey.” Birden sesini temkin bürüdü. “Sana bir soru.”

“Tamam.”

“Yarın Wells’in doğum günü.”

“Soru bu mu?”

“Hayır.” Annem güldü. “Pekâlâ. Üçümüz birlikte brunch yapabiliriz diye düşündüm. Öğleden sonra bir golf olayı var, bu yüzden belki sabahın geç saatleri uyabilir.”

Ona bakakaldım. Doğum günü brunch’ı. Annemin erkek arkadaşıyla. Ne bileyim, belki bazı aileler için normaldi ama annem beni hiçbir zaman erkek arkadaşlarıyla brunch’a götürmezdi. Oysa şimdi karşıma geçmiş, bunu eğlenceli bir cumartesi aile aktivitesi gibi sunuyordu. Hem de onca insan arasından *Wells’le*.

“Şey, ben Bram’le Garrett’in maçına gideceğim, bu yüzden...” Omuz silktim. “Üzgünüm.”

Bakışlarımla kaldırımın kavisini takip ederek pencereden dışarı baktım. Bu akşam yolda neredeyse kimse yoktu. Bunun insana araba küçülmüş gibi hissettireceği kimsenin aklına gelmezdi ama hissettiriyordu işte. Ve birbirimize bakmamamıza rağmen, annemin gözlerini üstümde hissediyordum.

“Keşke ona bir şans verseydin.”

“Kime, Garrett’a mı?” Bunu sesimi yarım oktav yükselterek sordum.

“Wells’e.”

Yüzüm yanmaya başladı. “Ah.”

Kaskatı ve dimdik oturan ve dudağını ısıran anneme baktım. Dalgın görünüyordu. Bundan nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğini kestiremedim.

İç geçirdi. “Pekâlâ, şöyle yapsak...”

“Erkek arkadaşınla brunch’a gitmeyeceğim.”

“Leah, yapma böyle.”

“Ne yapmayayım?” Gözlerimi kısıtım. “Nasıl oldu da aile brunch’ı aşamasına geldik. Onunla ne zamandır çıkıyorsun, üç ay mı?”

“Altı ay.”

“Tamam, onunla Simon ve Bram’dan daha kısa süredir çıkıyorsun. Ortaokulda ilişkisi bundan daha uzun süren insanlar biliyorum. Simon ve Anna bile daha uzun süre çıkmıştı.”

Annem başını ağır ağır salladı. “Biliyorsun değil mi, hiçbir arkadaşınla benimle konuştuğun gibi konuşmazsın. Simon’a gidip Bram hakkında böyle şeyler söylediğini hayal edebiliyor musun?”

“Pekâlâ, işte bu...”

“Söyemezsin. Bunu asla yapmazsın. O zaman neden benimle böyle konuşmanın sorun olmadığını düşünüyorsun?”

Gözlerimi öyle sert devirdim ki kaşlarımın acıdığını hissettirdim. “Ah, tamam, şimdi de bunu Simon ve Bram meselesine mi dönüştüreceksin?”

“Onları konuya dahil eden sensin!”

“Şey, pekâlâ.” Ellerimi havaya kaldırdım. “Simon ve Bram gerçekler. Birbirlerine çok âşık. Bunu Wells’le nasıl karşılaştıracaksın ki?”

“Bak ne diyeceğim. Sussan iyi olur,” diye çıkıştı.

Bir an afalladım. Annem normalde yumuşak bir kadındı. “Açıkçası...” diye kekeledim.

“Hayır. Sus. Tamam mı? Dinlemek istemiyorum.”

Bir süre derin bir sessizlik oldu. Sonra annem NPR açıp Roswell Yolu’na girdi. Başımı koltuğa yaslayıp cama doğru yattım. Ve gözlerimi sımsıkı kapadım.

Tavandaki lambanın göz kamaştıran ışığına uyandım. Annem yastığıımı yüzümden çekti.

“Bugün günlerden ne?” diye mırıldandım.

“Cumartesi. Haydi. Wells geliyor.”

“Ne?” Hızla doğrulunca yastık yere kaydı. “Buna hayır demiştim.”

“Biliyorum. Ama futbol maçlarının saatine baktım, o saate kadar çoktan dönmüş oluruz. Wells’in tee time’ı 14.00.”

“Tee time ne demek?” Yüzümü ovalayarak telefonumu şarjdan çıkardım. “Daha saat on bile olmamış.”

Annem yatağın kenarına oturunca bacaklarımı hızla kendime çekip kollarımla sardım.

“Gelmiyorum,” dedim.

“Leah, bu bir soru değıl. Bunu yapmanı istiyorum. Onun için anlamı çok büyük.”

“Umurumda değıl.”

“Pekâlâ, benim için de anlamı çok büyük.”

Ona dik dik baktım.

Ellerini kaldırdı. “Bak, tamam. Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Wells yolda. Bu onun doğum günü ve rezervasyon yaptırdım bile. Bu yüzden işe sutyenini takarak başlayabilirsin.”

Kendimi sırtüstü yatağa bıraktım ve yastığı yeniden yüzüme kapadım.

Bir saat sonra, kendimi Buckhead’de bir biftek restoranının masasında, annemin yanında, Wells’in karşısında otururken buldum. Bir biftek restoranı. Daha öğlen bile olmamıştı.

İçecek siparişlerimizi verir vermez Wells zoraki havadan sudan sohbete daldı. “Annen bana bir müzik grubunda olduğundan bahsetti.”

“Evet.”

“Ne güzel. Eskiden ben de klarnet çalardım.” Hevesle başını salladı. “Çok güzel zamanlardı.”

Buna ne cevap vereceğimi bile bilmiyordum. Mesela, *Ben gerçek bir gruptayım, Wells. Beatles’ız demiyorum ama okul oditoryumunda “Sıcak Çörekler” şarkısını çaldığımız da söylenemez.*

“Wells çok sıkı bir müzik hayranı,” dedi annem erkek arkadaşının kolunu sıvazlayarak. Ona her dokunuşunda içim fena oluyordu. “Sevdiğin şarkıcısının adı neydi? Hani şu *American Idol*’daki.”

“Ah, Daughtry’yi mi diyorsun?”

Daughtry. Hiç şaşırmadım. Ama vay canına, annem bunun işe yaramayacağını bilmeliydi. Bu adama saygı duymamı istiyorsa bu detayı gizlemesi daha iyi olurdu.

Duymamış olduğundan emin olmama rağmen, “Oh Wonder’ı biliyor musun?” diye sordum. Daughtry’yi beğenen birinin Oh Wonder’ı dinlemiş olması fiziksel ve kimyasal olarak

imkânsızdı. Ama itiraf edecek miydi, merak ediyordum. Belki pislik ediyordum ama insanları sınama tarzım buydu. Bir grubu bilmediği için hiç kimseyi yargılamazdım. Sadece biliyor gibi yapanları yargıladım.

“Hayır, dinlemedim. Grup mu, şarkıcı mı?” Telefonunu çıkardı. “Not edeyim. Oh Wonder, iki kelime mi?”

Demek dürüsttü. En azından.

“Bir grup.”

“Stevie Wonder’a benziyorlar mı?”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. “Pek sayılmaz.” An-nemi gülerken yakaladım.

İtiraf ediyorum: Bence Stevie Wonder müthiştir. Bunu itiraf etmem pek havalı olmasa gerek ama her neyse. Anlaşılan annemle babam daha ben doğmadan, eski usul CD çalarlarında bana *Signed, Sealed, Delivered (I’m Yours)* şarkısını dinletirmiş. Sanırım annem bir yerlerde benim ana rahminde duyabildiğimi okumuş. Sanırım dinletmeleri işe yaramış çünkü o şarkıyı evde ve markette dolaşırken söyledim. Şimdi bile, o şarkıyı duymak beni açıklayamayacağım bir şekilde sakinleştiriyordu. Annem babamla bana ikisinin de hayatları boyunca, tekrar tekrar dinlemeye istekli olabilecekleri tek şarkının o olduğuna karar verdikleri için onu seçtiklerini söylemişti.

Hayatları boyunca. Ellerinde patlaması ne kadar kısa sürmüş, baksanıza. Bunu düşünmek içimi tam olarak adlandıramadığım bir şekilde acıtıyordu.

İspanak ve peynir soslu bir tortilla cipsi dağını paylaştık ve bir süre her şey yolunda gibiydi. Annem ve Wells iş hakkında konuştukları için telefonumu çıkardım. Birkaç mesaj kaçırmıştım.

Anna’dan: Off, Morgan GERÇEKTEN çok üzgün.

Garrett'tan: Bugün kesinlikle bunu giymelisin. Gözlerinden yaşlar gelerek gülen emoji. Mesaja futbol topundan kesilmiş benzeyen bir kask takmış bir kız fotoğrafı eklemişti. Kaskın iki yanında delikler vardı. Deliklerden. İki at kuyruğu. Çıkıyordu.

Kesinlikle kaçırmam, diye yanıtladım.

Sonra Anna'nın mesajına döndüm. Sanırım ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Yani, ihkalkâr bir arkadaş olmak istemiyordum ama onunla konuşamazken Morgan'a nasıl yardım edebilirdim, bilmiyordum. Sanırım *biraz mesafeye ihtiyaç duyma* kavramından nefret ediyordum. Bu aslında bahsi geçen kişinin size kızgın olduğu, sizden nefret ettiği ya da umurunda bile olmadığını anlamına gelirdi. Sadece öyle olduğunu kabul etmek istemezlerdi. Babam gibi. Babam böyle ifade etmişti. Annemle arasına *mesafe koymaya* ihtiyaç duymuştu. Ve yedi sene sonra geldiğimiz yere bakın: kahrolası Wells'le bir biftek lokantasındaydık.

Ona köpek sahibinin Gumby kılığına girdiği videoyu göster, yazdım sonunda.

DÂHİCE, diye yanıtladı Anna.

"Tatlım, lütfen telefonunu kaldır. Restorandayız."

"Cidden mi?" Çenemle Wells'i işaret ettim. "O da basbayağı telefonuyla uğraşıyor."

Annem gözlerini kıstı. "O tee time'i onaylıyor."

"Ah, tabii. Yani ortada bir golf acil durumu var."

"Leah."

"Yani, demek o kadar acil, yoksa... asla bir restoranda..." iç geçirdim, "telefonuna bakmazdı."

Annem, "Huysuzluk etme," diye tıslayarak bana doğru eğildi. "Bugün doğum günü."

Umurumda bile değilmiş gibi omuz silkip dudaklarımı sıktım ama göğsüme bir ağırlık çökmüştü. Çünkü doğum günleri

kutsal sayılırdı ve belki de gerçekten huysuzluk etmiştim. Wells'i küçücük kulakları ve Daughtry sevgisiyle annemle brunch'ımızı bozan istenmeyen kişi olarak görüyordum. Ama belki de bu partinin davetsiz misafiri bendim.

Well'in konuşması bitti, anneme döndü ve atış sayısının altında kalmanın sıkıntıları ve başka golf saçmalıkları hakkında gevezelik etmeye başladı. Gözlerim kapanmak üzereydi.

Tamam, anne ve babalar bazen insanlarla çıkardı. Bunu biliyordum. Anneler de teknik olarak insandı ve insanların aşk hayatları olabiliirdi. Ama bir anda, çok süratli bir koşu bandındaymışım ve her şey çok hızlı ilerliyormuş gibi bir hisse kapılmışımdım. Bandın arka ucundan düşmem an meselesiymiş gibi. Kendi ailemden dışlanabileceğimi hiç düşünmemiştim. Kendimi yere serilmiş gibi hissediyordum.

Kademem indirilmiş gibi.

Ve bu düşünce beni öylesine yordu ki, dik oturmakta zorlanmaya başladım.

Arabaya kadar yürüme düşüncesi bile gözüme maratona hazırlanmak gibi görünüyordu. Ve daha öğlendi. Tek istediğim kendimi yatağıma atmaktı. Mümkünse müzik eşliğinde. Kesinlikle pantolonsuz.

Maça gidemeyecektim. Böyle hissederken gidemezdim. Garrett ve üstüme gelen, kanka tavırlarıyla baş edemezdim. Hepimiz onun gizliden gizliye hülyalı bakışlı piyanocu çocuk olduğunu biliyorduk, bu yüzden ahmağın teki gibi davranmayı kesse de olurdu. Kafamı karıştırmayı da. *Benimle ya flört et ya etme. Ya şirin ol, ya olma.*

Bilmiyorum. Garrett'a ayıracak enerjim yoktu. Muhtemelen pislik etmiş olacaktım ve ona bahanemi anlatan bir mesaj çekmeliydim ama ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Maçı ka-

çırdığım için üzgünüm, Garrett. *Senin kafa karıştırıcı ve sinir bozucu olduğun sonucuna vardım ve suratınla baş edecek durumda değilim.* Yapamam. Bugün değil.

Saatler sonra annem beni maça bırakmasını ister miyim diye sordu.

Hayır dedim.

Sonra hepsi Garrett'tan gelen altı mesajı görmezden geldim.

Rüyalarımda her şeyi mahvediyordum.

Herkes benden nefret edene kadar çığlıklar atıyor ve tartışıyor, sonra rüyanın gerçekliği karşısında gözyaşları içinde uyanıyordum. Pazar sabahı da öyle oldu. Hırpalanmış ve yalnız hissederek yatakta oturdum. Ve gördüğüm ilk şey Garrett'tan gelen altı mesaj oldu.

Hey, nerelerdesin? Seni göremiyorum!

Alo, otoparkta falan mısın?

Neredesin?

Pekâlâ Greenfeld ve ben Spier ve diğerleriyle Waffle House'a gidiyoruz. Mutlaka gelmelisin!

Ah, Tanrım, bugün seni nasıl kaçırdım bilmiyorum. Kötü hissediyorum.

Ah her neyse, umarım maçıtan keyif almışsındır. Bir dahaki sefere sonrasına da kal olur mu heheh. Yarın oyuna gidecek misin?

Lanet olsun. Berbat bir insandım.

Garrett maça gittiğimi sanıyordu. Muhtemelen kafamda futbol topundan yapılmış bir kaskla tribünde olduğumu. Oysa ben gamlı baykuş gibi sığındığım yatağında mesajlarını yok saymakla meşguldüm.

Pisliğin önde gideniydim. Resmen pislikler sürüsünün başını çeken öncü falandım.

Kendimi tekrar odama kilitlemek istiyordum ama oyunun son gösterimini kaçıramazdım. O kadar pislik değildim. Teoride Garrett'la takılma fikrinden rahatsız değildim. Ama onunla yüz yüze gelmek istemiyordum. Nefret ettiğim bir şey varsa o da özürlerdi. Benden özür dilenmesini sevmezdim. Özür dilemekten ise *hiç ama hiç* hoşlanmazdım.

Sanırım kaçınılmazdı.

Savaşa gider gibi özenle giyindim. Şirin göründüğüm zaman daha güçlü hissederdim. Evren elbisemi giydim; hayatımın en iyi ikinci el mağaza keşfiydi. Mavili siyahlı pamuklu kumaştan yapılmıştı ve göğüs kısmına yıldızlar ve galaksiler serpiştirilmişti. Memelerim cidden etkileyici görünüyordu. Sonra dalga vermek için saçlarımı biraz karıştırdım ve göz kalemimi kusursuz kuyruklarla tamamlamak için tam yirmi dakika harcadım. Kuyruklar gözlerimin yeşilini, beni bile afallatacak kadar vurguluyordu.

Arabaya annemin ihtiyacı olduğu için beni okula o bıraktı. Erkenciydim. Erken iyidir. Ön tarafta bir koltuk seçtim ama kendimi dönüp girişe bakmaktan alamıyordum ve oditoryum kapısının her açılışında yüreğim ağzıma geliyordu. Garrett beni gördüğü anda yalan söylediğimi anlayacakmış gibi bir his vardı içimde. İşte o zaman, o da diğerleri de bana kızacaktı; olay çok büyüyecek ve arkadaş grubumuz içe doğru patlayarak dağılacaktı. Benim yüzümden.

Omzuma vurulunca az kalsın koltuğumdan düşüyordum. Ama sadece Anna'ydı. "Burada oturabilir miyiz?"

"Biz derken?"

"Morgan tuvalette."

Hazır olmadığım bir konuşma daha. *Ah, hey, Morgan! Hayallerindeki okula giremediğin için çok üzgünüm. Umarım benim oraya gidecek olmamın sakıncası yoktur.* Paniğim bütün yüzüme yayılmış olmalı ki Anna dudaklarını büzdü. "Sana kızgın olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Tabii."

"Sanırım senin tuhaf davranmadan endişeleniyor."

"Onunla konuşmadım bile."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece paranoya yapıyor. Sorun yok. Ona burada olduğumuzu yazacağım." Ama Anna gönder tuşuna dokunamadan Morgan kıkırdayan bir grup ortaokullu kızın arkasından salona girdi. Çok üzgün görünüyordu. Yeni terk edilmiş gibi. Eşofman giymişti, gözlüklüydü ve mavi gölgeli saçlarını dağınık bir topuzla toplamıştı. Anna ona kendini gösterip el sallayınca koridordan sapıp koltuk sıralarının arasından kestirmeden yürüdü.

"Hey," dedi usulca.

"Nasılsın?" Sesim acı verecek kadar yumuşak çıktı.

"İdare eder. İyiyim."

Başımı hafifçe eğdim, Morgan omuz silkti. Anna'nın bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu.

Sonunda, "Georgia için üzüldüm," dedim. "Gerçekten kötü olmuş."

"Evet." Havası sönmüş gibi görünüyordu.

"Çok üzgünüm," dedim bir kez daha.

Kendini koltuğuna bıraktı. “Her neyse. Sana kızgın falan değilim.”

Yanındaki koltuğun kenarına tünedim.

Başını arkaya yaslayıp ellerini yüzüne örttü. “Sadece... ah... Büyük haksızlık.”

“Evet...”

“Senin için demiyorum. Sen girmeyi kesinlikle hak ettin. Dâhi gibi bir şeysin. Ama diğerleri...”

Yutkundum. “Nasıl karar alıyorlar, bilmiyorum.”

Morgan tatsız bir gülümsemeyle, “Şey, ben bazı kararları nasıl aldıklarını biliyorum,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Pislik gibi davranmak istemiyorum. Ben sınıfta on birinci sıradayım. Ve Georgia’ya giren insanlardan bazıları... öyle değil.” Omuz silkti. Anna yanımda rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Gözlerimi kırptırdım. “Birinin başvurusunda yalan söylediğini falan mı düşünüyorsun?”

“Beyaz olduğumu düşünüyorum,” dedi Morgan.

Dünya bir anda durdu. Bütün kan yüzüme hücum etti.

Alçak sesle, “Abby’den mi bahsediyorsun?” dedim.

Morgan omuz silkti.

Ağzım açık kaldı. “Sana inanamıyorum.”

“Şey, üzgünüm.” Yanakları al al olmuştu.

“Bu gerçekten iğrenç, Morgan.”

“Ah, demek Abby’nin tarafını tutuyorsun. Harika.”

Göğsüm sıkışarak öne eğildim. “Kimsenin tarafını tuttuğum yok. Irkçılık yapıyorsun.”

Buna inanamıyordum. Hele *Morgan*’dan duyduğuma. *All American Boys*’u üç kez okuyan ve imzalatmak için ta De-

catur'a kadar direksiyon sallayan Morgan'dan. Bir keresinde Trump şapkası taktığı için markette bir yabancıya hakaret eden Morgan'dan.

“Dürüst davranıyorum,” dedi Morgan.

“Hayır, bence düpedüz ırkçılık yapıyorsun.”

Garrett, “Kim ırkçı?” diyerek yanımıza sokuldu. Kafamı kaldırıncı Bram'in de yanında olduğunu gördüm. Morgan yok olmak ister gibi koltuğuna gömüldü.

Ona ters ters baktım. “Morgan'a göre Abby, Georgia'ya sadece siyahi olduğu için kabul edilmiş.”

Bram yüzünü buruşturdu

Morgan'ın yüzü pençe pençe oldu. “Kastettiğim o değildi.” Kolçakları sımsıkı tuttu, gözlerinden ateş çıkıyordu.

“Öyle dedin.” Ani bir hareketle ayağa kalktım. Çenem kasatıydı ve sızlıyordu. İliklerime kadar, ifade edemeyeceğim kadar öfkelenmişim. Oğlanları iterek kendime yol açtım ve hışım la koridordan yukarı yürüdüm. Ben geçerken birkaç kişi kafalarını bana doğru eğdi. Öfkelenişimi anlamışlardı. Öfkem hemen yüzüme yansdı. Arkaya yakın boş bir sıraya oturup gözlerimi sımsıkı kapadım.

“Hey,” dedi Garrett yanıma otururken. Bram de onun yanına oturdu.

“Çok sinirliyim,” dedim.

“Morgan yüzünden mi?” dedi Garrett.

Dudaklarımı sıkıp omuz silktim.

Garrett ve Bram bakıştı. “Abby'nin Georgia'da onun yerini aldığını mı düşünüyor?” diye sordu Garrett.

“Bilmiyorum. Ama Abby'nin sadece siyahi olduğu için kabul edildiğini düşünüyor ve bu saçmalığın dik âlâsı.”

Bram yumuşak bir sesle, “İnsanlar sık sık böyle düşünür,” dedi.

“Ama bu rezil bir düşünce,” dedi Garrett.

“Evet, öyle.”

“Biliyor musun, Suso’yla bu kadar iyi arkadaş olduğunuzu fark etmemiştim.”

Yanaklarımın ısısının yükseldiğini hissettim. “Değiliz. Fark etmez ki. Tanrım. Ben sadece bunun ırkçılık olduğunu söylüyorum.”

Kendini savunur gibi ellerini kaldırdı. “Tamam.”

“Tamam,” diye homurdandım.

Bram’ın tek kelime etmeden bizi seyretmesi beni iyice utandırdı. Elbisemi aşağı çektim ve gözlerimi dizlerime diktim. Belki de sahne arkasına telepatik bir mesaj gönderebilirdim: *Yüce Tanrım ve/veya Cal Price: Lütfen gösteriyi hemen başlatın. Işıkları kısın ki yok olabileyim.*

Garrett beni dürttü. “Mesajlarımı aldın mı?”

Ve... siktir.

“Evet. Ah, evet. Çok özür dilerim. Telefonum...” Beceriksiz bir şekilde devamını getiremedim.

“Dert değil. Ben sadece maçla ilgili düşünceni öğrenmek istemişim.”

Tanrım, yapamayacaktım. Çok üzgünüm. Ona söylemeliydim ama yapamıyordum. Sigorta gibiydim Aşırı yüklendiğim anda atıveriyordum. Sanırım sınırimi zorlayan saç kurutma makinesi Garrett’ti.

Yalan söyledim. “İyiymi.”

“Evet. Hah. İlk yarıyı saymazsak tabii.”

“Hımm.” Başımı belli belirsiz salladım.

“Maçtan sonra nereye kayboldun?” dedi Bram araya girerek. “Yokluğunu hissettik.”

“Ah. Şey. Araba anneme lazımdı, o yüzden...” Yutkundum.

“Çok fena olmuş.”

“Öyle.”

Salonun ışıkları kısıldı. Tanrım sana şükürler olsun. Tanrım sana şükürler olsun.

Uvertür başlayınca bütün vücudum rahat bir nefes aldı.

Saatler sonra Simon'ın arabasının arka koltuğunda, başka gidilecek yer yokmuş gibi, Martin Addison'ın evine doğru yol alıyordum.

“Buna onun ev sahipliği yapmasına kim izin verdi?” diye sordum. Martin'den bahsederken homurdanmamak elimde değildi. Yanımda oturan Abby omuz silkip başını salladı.

“Bilmiyorum,” dedi Simon. “Kendi teklif etti.”

“Biz kendi partimizi vermeliydik,” dedi Abby.

“İdare etsek olmaz mı? Lütfen? Son kadro partisi ne de olsa.” *Son* kelimesini söylerken Simon'ın sesi hafifçe titredi. Bitişlerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı.

“Sen iyi misin?” diye sordu Bram usulca.

Simon duraksadı. “Evet.”

Işık yeşile dönünce Simon sola saptı. Martin Creekside Yolu'nun şu gösterişli mahallelerinden birinde bir çıkmaz sokağın sonunda yaşıyordu. Oraya sadece bir kez gitmiştim. Birinci sınıfta, bir tarih projesi için. Ben, Martin ve Morgan. Üstelik birbirimizi kendimiz seçmiştik. Şaka gibi.

Yolun kalan kısmında kimse konuşmadı. Bram müzikle uğraşırken, Abby dudaklarını sıkarak camdan dışarı bakıyordu. Onu en son ne zaman bu kadar tatsız gördüğümü hatırlamıyordum. Martin'den nefret ettiğini biliyordum ama kendimi acaba daha fazlası olabilir mi diye merak etmekten alamıyordum. Belki de Morgan bir şeyler söylemişti.

Martin'lerin yaşadığı sokak araba doluydu ve oraya vardığımızda hava kararmıştı. Arabayı Garrett'in park halinde ama hâlâ çalışan minivanının arkasına çektik. Garrett Nick'le gitmişti. Bizi görünce motoru kapayıp indiler. Vay canına. Dışarısı acayip soğuktu, hele pamuklu bir elbise ve hırka için. Bu dünya için fazla olan memelerimin bu akşam aşırı fazla olduğunu söyleyebilirdim.

İkili gruplar halinde yürüdük. Nick Garrett'la, Abby Bram'le, ben Simon'la. Abby ve Nick'in birlikte yürümemesi tuhaftı. Simon'a kolum koluna değecek kadar sokuldum. "Hey, Nick'le Abby arasında bir sorun mu var?"

Simon yüzünü buruşturarak omuz silkti. "Bilmiyorum ki. Gelmeden Nick'le bir iki dakika konuştum. Sanırım kavga etmişler."

"Ne hakkında?"

"Şey, Nick dün Tufts'a kabul edildi."

"Ah, vay canına."

"Biliyorum, havalara uçmuş," dedi Simon, "ama sonra Abby'yle malum konuşmayı yaptılar sanırım."

"Malum konuşma derken?"

"Uzun mesafeden devam edecek miyiz olayı."

"Ah." Göğsüme bir ağırlık çöktü. "Tamam."

"Evet. Pek iyi geçmemiş sanırım."

Büyük beden hırkasına sımsıkı sarınmış, benden birkaç adım önde yürüyen Abby'ye baktım. Bram'e o kadar yakın yürüyordu ki gören yapışık olduklarını sanırdı.

"Pekâlâ, tercümesini rica edeyim," dedi hızlıca.

"Neyin tercümesini."

"İyi geçmedi'nin. Ne anlama geliyor?"

Simon'ın kaşları çatıldı. "Bilmem. Nick sürdürmek istiyor ama Abby uzun mesafe ilişkisine yanaşmıyor."

"Ah, siktir."

"Aynen."

Martin'in evine varana kadar konuşmadan yürüdük. Bodrum katından müzik geliyordu; oyunun soundtrack'i. Bana göre oyuncu kadrosu partisi için abartılıydı ama ben ne bilirdim ki?

"Ayrılacaklar diye korkuyorum," dedi Simon sonunda güçlkle duyulabilen bir sesle. "Bu bizi de bozar gibi geliyor."

"Sen ve Bram'i mi?"

"Hayır. Tanrım. Hayır. Biz iyiyiz." Gülümsedi. "Hayır, *bizi* kastediyorum." Eliyle etrafı içine alan bir hareket yaptı. "Grubumuzu. Bizim takımı."

Hıhladım. "Bizim takım."

"Ben ciddiym. Ya iş dramaya dönüşüp tuhaflaşırsa ve baloya ayrı limuzinlerde gitmek zorunda kalırsak?"

"Ah, hayır. Ayrı limuzinler hayatta olmaz." Gülümsemeye çalıştım.

"Kapa çeneni. Çok hüzünlü olur, bunu sen de biliyorsun."

"Ayy, Spier. Neden hüzünlüsün?" Garrett aramıza girdi ve kollarını omuzlarımıza sardı. "Üzülme. Bir partiden içeri adım atmak üzereyiiiiz."

"Şimdiden sarhoş mu oldun?" diye sordum.

"Hayır." Hıhladı. "Bu benim doğal halim."

“Buna inanabilirim.”

“Seni şakacı,” dedi. Simon’ı sertçe dürttü. “Çok şakacı. Beni seviyor. Cumartesi maça geldiğini biliyor muydun?”

Yüreğim ağzıma geldi.

“Aynen öyle, Spier. Leah Andromeda Burke benim maçımı senin oyununa tercih etti. Ve Greenfeld’i görmek için gelmedi. Bilgin olsun.”

“Andromeda mı?”

“Göbek adın bu değil mi?”

“Hayır.”

“Artık oldu.” Omzumu sıktı. “Leah. Andromeda. Burke.”

Evet, şimdiden sarhoştum. Bunu arabasından Martin’in evine yürürken nasıl becerdiğini bilmiyordum ama becermişti işte. Sesinden, sırtıışından, nefesinden belliydi. Elini omzumdan çekip doğruca Abby ve Bram’in bizi beklediği eşige yürüdüm.

“Buuuuurke. Beni bekle!”

Bram’e, “Nasıl şimdiden sarhoş olabildi?” diye sordum.

“Arabada matarası varmış.”

“Arabayı sarhoş mu kullandı?”

“Ah, hayır. Bunu hayatta yapmaz. Anlaşılan o ve Nick park ettikten sonra içmişler.”

“Tabii ya,” dedi Abby gözlerini devirerek.

“Çok aptalca. Eve nasıl dönecekler?”

Bram derin bir iç çekti. “Muhtemelen benimle.”

Kapıya yuvarlak hatlı elyazısıyla yazılmış bir not yapıştırılmıştı. *Hoş geldiniz, Mısırlılar ve Kenân diyarından gelenler! Bodrum katına buyurun!* Abby’yle göz göze geldik, hafifçe gülmüsedim. Bakışlarımı hızla ayaklarıma çevirdim. Kafamı tekrar

kaldırdığımda Simon, Garrett ve Nick bize yetişmişti. Abby kapıyı itip doğruca içeri girdi.

Martin'lerin bodrumu çok genişti. Bu Shady Creek evleri gerçeküstüydü. Addison'lar zengin bile sayılmazdı. *Uşak sizi salonumuza buyur etsin* tadında yani. Addison'lar alışılmış Shady Creek zenginliğine sahipti: üç katlı bir ev, düz ekran TV'ler ve bodrum katında bir tilt masası.

Küçük sandviç ve seramik tabaklara bakınca Martin'in ebeveyninin bu partinin hazırlığında parmakları olduğunu tahmin ettim. Kanepelerde kucak kucağa oturan ikinci sınıf öğrencileri vardı. Birkaç kişi oyunun soundtrack'i eşliğinde şarkı söyleyip dans ediyordu. Cal ve Nora tek kişilik bir koltuğa sığmış, Cal'in telefonuna bakıyorlardı. Sanırım burada ben, Bram ve Garrett dışında tiyatrodan olmayan kimse yoktu.

"Demek geldiniz!" dedi Martin yanımıza zıplayarak. Bieber Spier'a hakaret olacak ama bana bir golden retriever'i anımsattı. "Pekâlâ, herkes kafasına göre takılıyor ve şey. İstedığınız bir şey olursa söyleyin. Annem bir koşu Publix'e gidiverir." Dirseğini gergin bir tavırla dürtüp sesini alçalttı. "Votka da var. Tuvalette."

"Tuvalette mi?" Simon kaşlarını kaldırdı.

"Şey. Evet. Annemlere söylemeyin. Lavabonun altında, tuvalet temizleyicisinin arkasında. Votka şişesinde. Sakın tuvalet temizleyicisini içmeyin."

"Votka şişesinde olan votka. Anlaşıldı."

"Harika," dedi Martin. Ve bir süre başını sallayarak durdu. "Pekâlâ, ben... tamam." Hızla arkasına dönerken az kalsın birinci sınıf öğrencisini deviriyordu. Sonra döndü, tabanca şekline soktuğu parmaklarıyla Simon'a ateş eder gibi yaparken az kalsın

birine daha çarpıyordu. Yemin ederim, bu çocuk koruyucu lastik tampon ve mümkünse kolluk takarak dolaşmalıydı.

Simon'u bulmak için döndüm ama Bram'le bir kanepenin köşesine ilişmişti bile. Abby bana döndü. "Sen içmiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Tamam, peki. Yine de benimle gelirsın, değil mi? Tuvalete yani? Tuvalet temizleyicisi içmemem için."

Göz ucuyla Garrett'ın kendini *Go, Go, Go Joseph* eşliğinde dans etmeye kaptırdığını gördüm. Nick yakındaki bir duvara yaslanmıştı, kızarmış yanaklarıyla gülümsüyordu. Taylor Metternich'le konuşuyordu.

Abby gözlerini devirdi. "Pisliğe bak. Haydi." Elimi tutup çekti. *Abby*. Çok tuhaftı. "Umurumda bile değil, biliyor musun?" dedi koridorda peşinden yürürken. "Yani, üzgün bile değilim. İstedğini yapabilir. Tuvalet burası mı?"

"Sanırım?"

Kapıyı yokladı ama kilitliydi. "İçeride biri var. Sadece Martin içkiyi tuvalete saklayabilir. Oturalım bari." Duvara yaslanıp aşağı kayd ve bağdaş kurarak oturdu. Ben de yanına çöktüm. Bacaklarımı bitişik bir şekilde öne uzattım. Kot pantolon giysem daha iyi olurdu.

Abby iç geçirerek bana doğru kayd. "Onunla konuştuğuna inanamıyorum. Cidden, Taylor?"

Tanrım, buna ne diyebilirdim ki? *Nick ve sen herkesin sandığı kadar mükemmel olmadığınız için çok üzgünüm.*

"Taylor sinir bozucudur," dedim sonunda.

"Evet." Bacaklarını toplayıp kollarını dizlerine sardı ve bana bakmak için başını eğdi. "Her neyse, bugün beni savunduğunu duydum."

“Morgan olayını mı diyorsun?”

“Hı-hı. Bram bana olanları anlattı.” Gülümsedi. “Bunu yapmana gerek yoktu.”

“Yani, Morgan ırkçılık yapıyordu.”

“Evet. Ama herkes ona karşı durmazdı.” Abby omzunu silkti. “Sağ ol.”

Midemde bir kıpırtı oldu. Tam olarak kusacak gibi değil. Ama kusmayacak gibi de değil. Abby Suso’ya bu yüzden çok fazla yaklaşmazdım. Sonu hep mide bulantısıyla biterdi. Hafifçe sağa kayıp aramıza iki santimlik bir mesafe koydum.

“Sana tur olayından bahsetmiş miydi?” dedi Abby birkaç saniye sonra.

“Evet.” Hafifçe gülümsedim. “Sanırım gerçekleşmeyecek.”

“Şey, sen ve ben hâlâ gidebiliriz.”

Birden tuvaletin kapısı açıldı ve içeriden yalpalayan iki üçüncü sınıf öğrencisi çıktı. Suratları kıpkırmızı ve sarmaş dolaştılar ve içimden bir ses bana bu tuvalette bulacağımız sıvıların votka ve tuvalet temizleyicisinden ibaret olmadığını söyledi.

Abby, “Saçları seks sonrası saç gibi,” diye fısıldadı.

“Biliyorum.”

“Yani, Martin Addison’ın tuvaletinde yapılacak şey değil. Kırıldım. İncindim. Bozuldum. Hey, Morgan, bil bakalım SAT’de eleştirel okuma bölümünden kim 800 aldı?” Abby tuvalet kapısını arkamızdan kilitleyip lavabonun önünde diz çöktü.

Klozetin üstüne tünedim. “Gerçekten mi?”

Ağzı bir gülümsemeyle büküldü. “Şey, evet. Özür dilerim, kendimi böbürlenir gibi hissettim.”

“Hayır, dert değil.”

Bana gülümsedi ve omuzlarını silkti. “Ne bileyim. Her neyse. Votkamız ve kolamız var. Sence votka kola diye bir şey var mıdır?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Anlaşılan Martin’in de yokmuş.” Gözlerini devirdi. “İstemediğinden emin misin?”

“Eminim.”

“Tamam. Ben biraz...” Abby kırmızı plastik bardağa biraz votka döküp üstünü kolayla doldurdu. Bir yudum aldı, yüzü buruştu. “Vay canına. İğrenç bir şey bu.”

“Üzgünüm.”

Omuz silkti. “Sence bardağı dışarı çıkarmama izin var mıdır? Herhalde bunu burada içmek zorunda değilimdir, değil mi?”

“Yani, tuhaf olurdu.”

“Evet, ama Martin’den bahsediyoruz.”

Güldüm. “O da doğru.”

Babetlerimin burunlarını seramik zemine vurarak önüme baktım. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemiyor, çok tuhaf hissediyordum. Çok beklenmedik bir durumdu. Abby Suso’yla Martin Addison’ın tuvaletinde baş başaydık. Ona kirpiklerimin altından kaçamak bir bakış attım. Küvetin kenarına dayadığı sırtı dikti, bağdaş kurmuştu. İçkisinden her yudum alışında burununu kırıstırıyordu. İçki içmenin cazibesini hiç anlayamamıştım. İçkinin güzel bir tadı yoktu ki. Demek istediğim, cazibesinin tadından kaynaklanmadığını biliyordum. Gevşek, hafiflemiş ve durdurulamaz hissetmekten kaynaklanıyordu. Simon bir keresinde böyle tarif etmişti. İçki içmenin insanın bir şeyleri süzgeçten geçirmeden ve çok fazla kafa yormadan söylemesine ve yapmasına izin verdiğini söylemişti. Ama bunun nasıl iyi bir şey olabileceğini aklım almıyordu.

Abby esnedi. “Yani, tamam. Georgia’da herhangi bir yere başvurmadı. Dert değil. Ama ben Georgia’da olacağım ve onun olabileceği en yakın yer Kuzey Carolina. Ve üzgünüm, eve tıkılıp erkek arkadaşımın telefon beklemek için partilerden mahrum kalmak istemiyorum. *Üniversiteyi* kaçırmak istemiyorum, anlıyor musun?”

Elbette, Abby, kesinlikle anlıyorum. Benim erkek arkadaşlarım da beni *hep* parti varken aramaya çalışırlar. Bir sürü parti. Ve o partileri kaçırmam çünkü tuvalette oturup insanların içki içmesini seyretmeye bayılırım.

Bundan nefret etmeliydim.

Neden etmiyordum?

Biri kapıya vurunca Abby ayağa fırladı. “Bir dakika!” İçki-sini kafasına dikti. “Aman Tanrım. O kadar iğrenç ki. Cidden kusacağım.”

Hızla ayağa kalkıp klozet kapağını açtım.

“Hayır, ciddi anlamda cidden değil. Haydi, gidelim.” Elimi tuttu.

Tuvaletten çıkınca masmavi gözleri ışıldayan Garrett’la karşılaştık. Bir yerden nasılsa bulunduğu bir parti şapkasını yana yatık takmıştı. Ellerimize baktı ve ağzı açık kaldı.

“Aman Tanrım. Ne. AMAN TANRIM.”

“Sandığın gibi değil, Garrett.”

“Hanımlar, vay canına. Pekâlâ. Beni iyi dinleyin. Bir fikrim var. Hep birlikte tuvalete dönelim ve her ne olacaksa...”

“Hayır,” dedim düz bir sesle.

Abby beni bırakıp iki eliyle Garrett’ın ellerini tuttu ve masum bir ifadeyle ona baktı. “Garrett, tatlım,” dedi. “Bunu asla ama asla yapmam.” Sonra ellerini çekip Garrett’ın pazısına sertçe vurdu. “Yani senin önünde,” diye ekleyip onu içeri itti.

Midemde bir şeyler kıpırdandı.

Garrett gözleri ikimizin arasında ılık hızıyla gidip gelerek, “NE?” diye ciyakladı. “Yapmalısın. Yani benim önümde. Tamam mı? Lütfen. İyi. İşemeliyim.”

“O zaman git işe.”

Sanırım beynim jöleye dönmüştü. Düşüncelerim tek bir yerde kalamıyordu. *Bunu asla yapmaz.* Garrett’in önünde. Ama o olmasa?

Bunu nasıl yorumlamalıydım?

On bir civarı çıktık. Garrett ayakta duramadığı için Bram onu minivanıyla evine bıraktı, Simon onları takip etti. Sonra hep birlikte konserve misali Simon’ın arabasına doluştuk. Simon ve Bram öne oturdular. Nora ve ben, birbiriyle konuşmayan Nick ve Abby’nin ortasında neredeyse kucak kucağaydık. Bu, kendine has bir yerçekimi olan türde bir sessizlikti. Kara delik sessizliği. Simon kendine özgü Simon gevezeliğiyle karşı koymaya çalıştı ama birkaç dakikanın sonunda o bile pes etti.

Bram’lerin garaj yoluna girince Simon vites kolunun üstünden uzandı. Kısacık bir öpüşmenin ardından Bram, Simon’a ses çıkarmadan, sadece dudaklarını oynatarak bir şey söyledi. Simon sırtarak kafasını salladı. Bram emniyet kemerini çözerken Abby hepimizden önce davranıp ön koltuğa geçeceğini haykırdı.

“Bizde kalmak istemediğine emin misin?” dedi Simon beşinci kez. Normalde kalırdım. Pazar olmasına aldırmazdım. Simon okula çok yakın oturduğu için sabahım kolaylaşırdı.

Ama bu gece Abby, Simon’larda kalacaktı. Ve bu gecelik yeterince Abby tuhaflığı yaşamıştım.

Zihnim son birkaç saatin etrafında dönüp duruyordu. Morgan'ın gözünü bürüyen öfke. Garrett'a yalan söylemem. Abby'nin banyodaki lavabonun önünde diz çöküşü. Abby'nin, Garrett'ın ellerini tutuşu. Abby'nin *asla* deyişi. Ama sadece *Garrett'in önünde* asla.

Ve şaka yapıp yapmadığından hiç emin değildim.

Pazartesi otobüsten indiğim anda, Abby'yle burun buruna geldim. “Hey,” dedi rahat bir tavırla, adımlarını benimkilere uydurarak. “Dün gece ne tuhaftı.”

“Ah, evet.” Bunu söylediğim anda yüzümü buruşturdum. Bazen istediğimden daha gıcık görünebilmek gibi bir sorunum var ve söz konusu Abby olduğunda bu sorun bin kat kötüleşiyor. Simon bir keresinde bana açık açık Abby'ye neden bu kadar gıcık olduğumu sormuştu. Aslında mesele şuydu: Abby'ye gıcık falan olmuyordum. Sadece o yakınımdayken, beynim doğru çalışmıyordu.

İnsanın canını sıkacak kadar şirin görünmesi de işimi kolaylaştırmıyordu. Çizgili tişörtünü külotlu çorapla tamamladığı kırmızı eteğinin içine sokmuş, saçlarını tel tokalarla arkada tutturmuştu. Ağzını eliyle örterek esnedi, göz göze gelince sııttı.

“Pekâlâ, sana bir teklifim var,” dedi.

“Ah, öyle mi?”

“Hı-hı.” Başını yana yatırdı, gözleri bir espri yapmak üzereymiş gibi ışıldıyordu. Benden iki üç santim kısa ve muhtemelen yarı kilomdaydı. Belki de değildi. Bilmiyorum. Aslında o kadar zayıf değildi. Sadece ince ve kaslıydı. *Mezomorff*. Annemin tuvalette bıraktığı dergilerden bildiğim bir kelimeydi.

“Şimdi, şu kampüs turu,” derken dolabıma varmıştık. “Annemlerle gitmeyeceğim. Hayatta olmaz.”

“Herkes anne ve babasını getiriyor.”

Kafasını iki yana salladı. “Ben değil.”

“Bundan çok emin görünüyorsun.” Gülümsediğimi hissettim.

“Benimle gelmek ister misin?” diye sordu. “Bahar tatilinde. Hangi gün olursa. Annemin arabasını alırım, ben sürerim, kuzenimin arkadaşında kalabiliriz. Araba yolculuğu yapmış oluruz.”

“Simon ve Nick gibi mi?”

“Şey, bizim gezimize katılmış olmayı dileycekler. Çünkü biz partilere gidip istediğimizi yapacağız. Mührüş olacak. Ayrıca nasıl bir yer olduğu konusunda fikir edinmiş oluruz.”

Ona nutkum tutularak baktım. Bir yılı aşkın zamandır Martin Addison’ın tuvaleti dışında yalnız kaldığımızı bile sanmıyordum. Ama Abby bir anda partilere giden, selfie çeken ve gece yarısı patates kızartması paylaşan arkadaşlarımız gibi konuşmaya başlamıştı. Aklımı falan mı kaçıırıyordum?

“Ya da tamam,” diye ekledi aceleyle. “Partilere gitmek zorunda değiliz. Cidden umurumda değil. Tamamen sana bırakıyorum.”

“Yani seninle Athens’a gitmemi istiyorsun,” dedim ağır ağır. Sonra parmaklarımı ritim tutar gibi vurduğumu fark ettim. Dolabımın kapağına. Elimi indirdim.

“Evet.”

“Neden?”

“Ne demek istiyorsun?”

Başımı hızla iki yana sallayıp ayakkabılarıma baktım. “Biz...” Gözlerimi kapadım.

Abby Suso’yla arkadaş değildim. Abby Suso’yla hiçbir şey değildim. Ve dürüst olmam gerekirse bu olay beni biraz dağıtıyordu.

“Elbette annene sorman gerektiğini falan biliyorum.”

“Ben sadece...”

Kafamı kaldırdığım anda Taylor’ın hızlı ve kararlı adımlarla yaklaştığını gördüm. Ellerini ciddi bir tavırla kavuşturmuştu. “Konuşuruz,” dedi Abby avucunu koluma sürterek. Sonra orada hiç olmamış gibi merdivenlerde gözden kayboldu.

“Eee?” dedi Taylor heyecanlı ve kocaman bir gülümsemeyle.

Gözlerim merdivene kaydı. “Ne oldu?” dedim pek içimden gelmeyerek.

“Nasıl buldun?”

“Neyi nasıl buldum?”

“Oyunu!”

“Ah,” dedim. “Harikaydı. Tebrikler.”

“Tahmin edileceği gibi, bazıları biraz eğitim almış olsaydı daha iyi olabilirdi ama genel anlamda iyiydi, değil mi? Ve Nick kelimenin tam anlamıyla harikaydı.” Gülümsedi. “Hey, Nick demişken...”

Tanrım, bu kız yok muydu. *İncelik* sözcüğünün anlamını bildiğini bile sanmıyordum. Yani bir insanı yakaladığın gibi Nick hakkında konuşmaya başlayıp sonra da Nick hakkında konuşmaya dalarsan Nick hakkında konuşmak istediğin bayağı aşikâr olurdu.

“Aklıma gerçekten çok hoş bir fikir geldi,” diye devam etti. “Herkes –Tanrım, bildiğin *herkes*– bana Nick’le sesimizin

uyumuna bayıldıklarını söylüyor. Yani bir sürü insandan bizi dinlerken *tiylerinin diken diken olduğunu* duydum.” Güldü. “Çok komik değil mi?”

“Çok.”

“Her neyse.” Taylor’ın ağzı kulaklarındaydı. “Düşündüm de, Nick’i bizim gruba alsak nasıl olur?”

Bir an durup gözlerini kıstım. “Efendim?”

“Yani, vokale biraz harmoni eklese, hatta belki de repertuarımızı birkaç düet içerecek şekilde düzenleyebiliriz. Hem, anlaşılan, Nick gitar da çalıyor.”

“Gitarda Nora var.”

“Tabii, elbette! Ama iki baş gitaristimiz olsa nasıl olur? Ekstra bir boyut katabiliriz diye düşündüm, anlarsın ya. Hem tahmin edeceğin gibi, grupta bir erkeğin olması vokal yelpazesini de zenginleştirir.”

“Evet, ama biz bir kız grubuyuz. Amaç zaten buydu.”

Taylor hevesle başını salladı. “Ah, kesinlikle. Demek istediğim, bunu çok iyi anlıyorum. Ama diğer yandan, erkek şarkıcısı olan bir kız grubu olmak çok havalı olabilir diye düşündüm. Böyle bir şey yok. Vokalisti kız olan erkek grupları çok ama bu onun tam tersi gibi olur, anlarsın ya.”

Siktir. Taylor ciddiydi. Nick’i kız grubumuza almak istiyordu. İnsan birine gözü takılı kalmadan yan yan ne kadar sert bakabilirdi acaba? Daimi yan yan bakma olayı. Aksi suratıma çok yakıştırdı.

“Her neyse, bunu provada konuşabilir miyiz? Bugünkü toplantı hâlâ geçerli, değil mi?”

Siktir. Bunu unutmuştum. Ve Morgan’la geçecek bir öğleden sonraya *hiç* hazır değildim. Gerçekten, aşırı derecede ve bütün kalbimle hiç hazır değildim.

Ama sonuçta su katılmamış bir pislik değildim. Bu yüzden, günün sonunda Anna beni dolabımın önünde bulunca hiç itiraz etmeden peşine takıldım.

İçeri girdiğimizde diğer herkes müzik salonundaydı. Nora yerde bağdaş kurmuş, gitarını akort ediyordu. Taylor da yerdeydi, yogadaki kelebek duruşunu takınmıştı ve Morgan kaskatı bir şekilde mavi plastik bir sandalyede oturuyordu. Ben içeri girince, bakışlarını dizlerine çevirdi.

“Pekâlâ,” dedi Anna yavaşça. “Hepimiz buradayız.”

Piyanonun yanına geçip bacaklarımı öne uzattım. Nora dudağını ısırdı, gözleri Morgan’la benim aramda gidip geliyordu. Kimseden çıt çıkmıyordu.

Anna başını iki yana salladı. “Yoksa hepiniz şu tatsız sessizlik olayını sürdürmek mi istiyorsunuz? Pekâlâ. Dökün içinizi.” Telefonunu çıkardı. “Beş dakika. Süre başladı.”

“Ne yani, bize süre mi tutuyorsun?”

“Dört dakika, kırk sekiz saniye.” Anna telefonunu havaya kaldırdı.

“Çok saçma,” diye mırıldandı Morgan.

Anna hafifçe başını salladı. “Katılıyorum. Hepiniz saçmalıyorsunuz.”

“Sen ciddi misin?”

“Dört dakika, on dokuz saniye.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Vay canına. Yani Morgan düpe-düz ırkçı bir şey söylüyor, ben ona karşı çıkıyorum ve bir anda ikimiz eşit derecede saçmalıyor oluyoruz, öyle mi? Aptalca bir kız didişmesi yani?”

“Leah, aşırı tepki gösterdin ve bunu sen de biliyorsun. Aptalca bir yorumdu,” dedi Anna.

“İrkçi bir yorumdu.” Göz ucuyla Morgan’ın yüzünü buruşturduğunu gördüm.

“Evet, sakın bana ırkçılık dersi vereyim deme,” dedi Anna.

Bir anda bütün vücudum kaskatı oldu. “Bak ne diyeceğim. Artık bu grupta olmak istediğimden bile emin değilim.”

“Ah, haydi ama.” Anna gözlerini devirdi. “Morgan yüzünden mi?”

Yanaklarım alev alev yanarak omuz silktim.

“Yani bana bir senelik çalışma, işbirliği ve diğer her şeyi tek bir yorum yüzünden çöpe atacağını mı söylüyorsun?”

Anna bana bir yavru köpeği falan boğmuşum gibi bakıyordu. Nora ve Taylor sessizdi. Morgan’a bakmaya cesaret edemedim. Gözlerimi yere diktim.

“Ben sadece...”

“Tamam, kızgınsın. Bunu anlıyorum. Ama Tanrı aşkına. Gruptan ayrılmak mı?”

“Grup da sonsuza dek sürecektir değil ya.” Güldüm ama neşesiz bir ses çıktı. “Üç aya kalmadan mezun olacağız.”

Ve bir anda *hissettim*. Sürenin ne kadar kısa olduğunu. Her şeyin ne çabuk değiştiğini. Çok tuhaftı çünkü vedalar entelektüel açıdan anlayabildiğim bir şeydi ama neredeyse hiçbir zaman gerçek gibi gelmezlerdi. Bu yüzden darbeye hazırlanmak kolay değildi. İnsanlar karşımda dururken onları nasıl özleyeceğimi bilemezdim.

“Bak, birlikte iyi zamanlar geçirdik.” Boğazıma bir yumru takıldı. “Ama bu zorlanacak bir şey değil. Ben müzik yaparken...”

Anna’nın telefon alarımının çalması hepimizi yerimizden sıçrattı.

Sonra Morgan ayağa kalktı. “Bakın ne diyeceğim. Şöyle yapalım. Her şeyi mahveden benim. Bu grubu bozan benim.” Sesi titredi. “Bu yüzden, gitmesi gereken biri varsa o da benim.”

Anna iç geçirdi. “Morgan, haydi ama.”

“Hayır, hiç dert değil. İstenmediğimi anlarım. Buna çok alıştım.” Parmaklarıyla gözlerinin kenarlarını sildi. Sonra ağzını büzerek hızlı adımlarla odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

“Vay canına. Umarım mutlusundur,” dedi Anna.

“Pekâlâ, şunu keser misin?” dedi Nora hızla ona dönerek. “Bu Leah’nın suçu değil.”

Anna cevap vermek için ağzını açtı ama Taylor sözünü kesti. “Pekâlâ, biri bana burada neler olduğunu anlatabilir mi?”

Hepimiz ona baktık.

Taylor afallamışa benziyordu. “Morgan az önce grubu terk mi etti?”

“Öyle görünüyor,” dedi Anna.

“Pekâlâ.” Taylor duraksadı ve dudaklarını sıktı. Beyninin çarklarının hızla döndüğünü görür gibiydim. “Vay canına. Bu durumda, sanırım beşinci bir kişiye ihtiyacımız olacak.”

Tanrı aşkına. “Taylor, Nick’i gruba almıyoruz.”

“Tamam, ama...”

“Nick orgcu bile değil,” dedi Nora.

Nick, “Evet, değilim,” diye onaylayınca, başım hızla kapıya döndü. Nick iki yanında Bram ve Garrett’la kapıdaydı ve hepsi futbol şortları içindeydi. Spor kıyafetler giymiş Abby de yanlarındaydı. Biraz hazırlıksız yakalanmıştım. Geldiklerini duymamıştım bile.

Taylor ağzı kulaklarında, “Burada ne arıyorsunuz, çocuklar?” dedi.

“Şey,” dedi Bram. “Ben sizden bir iyilik...”

“Bir dakika,” dedi Garrett yüzünde neredeyse mahcup bir gülümsemeyle araya girerek. “Az önce bir orgcuya ihtiyacınız olduğunu mu söylüyordunuz?”

“Sen orgcu musun?” diye sordu Taylor.

“Şey, piyano çalıyorum.”

Nora ona şaşkın şaşkın baktı. “Efendim?”

Garrett güldü. “Pi-ya-no çalıyorum,” diye heceleyerek içeri girdi. Sırıtarak yanına çöktü. “Piyano çalan bir...”

“Evet, hepimiz anladık,” dedim.

“Piyano çalan birine ihtiyacımız var,” dedi Taylor yavaşça “Morgan az önce gruptan ayrıldı.”

“Ne? Gerçekten mi?” dedi Garrett.

Anna, “Evet, çünkü Leah yine pislik gibi davrandı,” diye söylendi.

“Ah.” Garrett’in gergin bakışları Anna’yla aramda gidip geldi. “Şu Georgia Üniversitesi hikâyesi yüzünden mi?”

“Morgan’ın okula siyahi olduğum için kabul edildiğimi düşünmesinden mi bahsediyorsun?” dedi Abby.

“Gerçekten böyle düşünmüyor.” Anna’nın yüzü kızarmıştı. “Kimse öyle düşünmüyor.”

Abby hıhladı. “Ne demezsin.”

Ve sonra bana bir saat kadar gelen uzun bir sessizlik oldu.

Sonunda Taylor, Bram’e döndü. “İsteyeceğin iyilik neydi?”

“Ah, tamam.” Bram ona küçük bir gülümseme gönderdikten sonra odanın kapısını yavaşça kapadı. “Şey, sanırım, baloya davet teklifimi nasıl yapacağıma karar verdim.”

“Ne? Aman Tanrım!” dedi Taylor heyecanlı. “Simon’ı baloya davet mi edeceksin?”

Bram başını onaylar gibi sallayınca Taylor neşeyle ciyakladı.

“Ama size ihtiyacım var, özellikle sana Nora. Yarın seni o getirecek, değil mi?”

“Okula mı?” Nora başını onaylar gibi salladı. “Evet.”

“Saat tam sekiz on beşte burada olmasını sağlayabilir misin?”

“Onu baloya müzik odasında mı davet edeceksin?” diye sordum.

“Evet. Umarım. Aslına bakarsan, sana da bir sorum var.”

“Söyle bakalım,” derken Bram’ın omzunun üstünden Nick’in, Taylor’ın yanına çöktüğünü gördüm. Buna ne anlam vermem gerektiğini bilemedim. Belki de Abby’yle barışmadıkları anlamına geliyordu. Gerçi umurumda değildi. Sadece tuhaftı.

Bram dudağını ısırdı. “Şu bateryiyi ödünç almam mümkün olabilir mi?”

İşin en zor kısmı zamanlamaydı. Simon'ın tam saat 08.15'te okulda olmasını sağlamak kolaydı. Tanrı'ya şükür, Nora beni geceyi onlarda geçirmeye ikna etmişti çünkü Simon Spier'ın sabahları saldırganlık derecesinde dakik olacağı kimin aklına gelirdi ki? Onu oyalamaya ikimizin eforlarının toplamı yetmiyordu.

“Haydi, çocuklar!” diye seslendi saat tam 07.44'te merdivenden yukarı. “Haydi, gidelim!”

“Bir dakika!” diye bağırdı Nora.

“Yukarıda ne yapıyorsunuz ki?”

Nora başını koridora uzattı. “Dostum. Motorunu azıcık soğutsan diyorum.”

“Her zaman okul için bu kadar heyecanlanır mı?” diye mırıldandım.

Nora gözlerini devirdi. “Evet. Sabahları Bram'le ödev yapmayı seviyor.”

“Ödev,” dedim parmaklarımla havaya tırnak işareti çizerek.

“Aynen öyle.”

Simon basamaklardan çıkıp Nora'nın kapısına dikildi. "Kızlar. Geç kalıyoruz."

"Hayır, kalmıyoruz," dedi Nora, sakın hareketlerle gitar kutusunun tokalarını tuttururken. "Sırf erkek arkadaşını görmek için erken gitmek istiyorsun."

Simon pofladı. "Ödevim var. Haydi ama. Gidiyoruz." Nora'nın sırt çantasını aldı.

"Bekle," dedi Nora. Simon öfkeli görünüyordu ama Nora omuz silkti. "Korkarım iki tane sol çorap giymişim."

"Hayır. Giymemişsin. İki sol çorap diye bir şey yok," dedi Simon. "Haydi, gidelim."

Sonra sırt çantasını omzuna atıp anahtarlarını cebinden çıkarmaya davrandı. Yemin ederim, bu küçük yer fıstığının dünyadan haberi yoktu. Kendi baloya davet teklifini bozmayı kafaya koymuş gibiydi.

Simon odadan çıkarken Nora'yla göz göze geldik. "Dert değil. Onu otoparkta oyalayabiliriz." Gitar kutusunu aldı.

Spier'lar okula beş dakika mesafede yaşarlardı, sanırım teknik olarak yürüyerek gitmeleri son derece mümkündü. Simon son sınıflara ait otoparka girdi ve arabayı susturduğu anda cep telefona baktı. Ön konsoldaki saate baktım: 07.57.

"Aslında, bir konuda akla ihtiyacım var," deyiverdim.

Bu her durumda garanti işe yarayacak bir soruydu. Simon ona ihtiyaç duyulmasına bayılırdı. Ve tahmin edileceği gibi, yüzü bir anda aydınlandı. "Evet. Elbette, tabii ki. Bram'e yazayım... tamam. Ne oldu?" Bana bakmak için arkasına döndü.

"Konu Garrett," diyerek iki ön koltuğun arasına uzandım.

On dakika sonra, Simon sürekli aynı noktaya gelerek konuşmaya devam ediyordu. “Yani, aslında maça gitmedin öyle mi?”

Mahcup bir tavırla omuz silktim. “Aynen.”

“Ama Garrett gittiğini sanıyor.”

Başımı evet der gibi salladım.

“Leah!”

“Bu beni dünyanın en kötü insanı mı yapar?”

“Şey, hayır,” dedi Simon. “Hayır, bir Voldemort değilsin.”

“Ama yaklaştım, değil mi? Demek istediğim, Voldemort buradaysa,” elimi neredeyse arabanın tavanına kadar kaldırdım, “ben buradayım.” Elimi birkaç santim indirdim. “Ve benden bir sonraki en kötü karakter şurada falan. Hani şu aslanı öldüren dişiçi mesela. O da burada.”

Nora güldü. “Vay canına.”

“Ona söylemelisin,” dedi Simon.

Tadım kaçtı. “Öyle mi dersin?”

“Evet.” Başını evet der gibi salladı. “Dürüst olmalısın. Ona gerçekte ne olduğunu anlat, anlarsın ya. Garrett çok iyi bir çocuktur. Kesinlikle anlayacaktır.” Simon çenesini sıvazlayarak düşündü. “Ya da... Hastalandığını falan söyleyebilirsin. Tamam, bu kulağa kesinlikle mantıklı geliyor. ‘Hey, tam çıkacaktım ki, çok ama çok hastalandım. Telefonuma bile bakamayacak kadar,’ dersin.”

Dudaklarımın köşeleri yukarı kadar kıvrıldı. “Yani dürüst olmalıyım... ama yalan da söylemeliyim.”

“Evet,” dedi Simon.

“Simon.”

“Senin yerine ben söyleyebilirim. Ona çok kötü ishal olduğunu ve bahsetmeye utandığını söylerim. Bunu kesinlikle anlayacak biri varsa o *kesinlikle* Garrett’tir.” Simon pis pis sırıttı.

“Hayatta Garrett’a ishal oldum demem!”

“Tamam, ben söylerim.”

“Canını yakarım.”

“Ben de,” dedi Nora.

“Kızlar neden bu kadar şiddete meyilli oluyor?” diye sordu Simon.

Cevap bile vermedim. Yan gözle cehenneme gitmesini söyleyen bir bakış attım.

“Belki de bahsetmene gerek bile yoktur,” dedi Simon bir iki dakika sonra. “Muhtemelen olayı tamamen unutmuş bile olabilir.”

“Yani şimdi de Leah hiçbir şey söylememeli mi diyorsun?”

“Kesinlikle söylememeli.” Simon kararlı bir tavırla başını salladı.

Yani kesinlikle doğruyu söylemeli ve kesinlikle yalan söylemeliydim ve kesinlikle konuşmaktan kaçmalıyım. Klasik Simon bilgeliği için binlerce teşekkür.

“Hey, Garrett hakkında ne düşünüyorsun?” dedi kurnaz bir tavırla.

“Ah, hey! Saate baksanıza! Neredeyse sekizi çeyrek geçiyor,” dedim. Elim kapının koluna uzanmıştı bile.

Şimdi tek yapmam gereken Simon’ı müzik odasına götürmekti. Ondan bateri çalmamı izlemesini isteyebilirdim. Tuhaftı mı olurdu? Herhangi bir şeyden şüpheleneceğini sanmıyordum ama ya *yok ya* falan derse? O zaman sıkıntı olurdu, tabii acayip ısrarcı ve takıntılı görünmek istemezsem. Ama Bram’i hayal kırıklığına uğratabazdım, bu yüzden...

“Tuvalet gitmeliyim. Tut şunu.” Nora gitar kutusunu Simon’ın eline tutuşturup koşar adımlarla okula yürüdü.

Simon bilmiş bir tavırla başını sallayarak, “İshal,” dedi. Gitar kutusuna baktı. “Bunu ne yapacağım ki ben?”

Nora gerçek bir kahramandı.

“Müzik odasına bırakabiliriz,” dedim, becerebildiğim en kayıtsız omuz silkme eşliğinde.

Müzik odası Noel ışıklarıyla donatılmıştı. Mart ayında. Ve Simon fark etmedi bile.

“Biri baterini açıkta bırakmış,” dedi Nora’nın gitarını baterinin yanına bırakırken.

“Aslında bu benim baterim değil,” dedim dolaba kaçamak bir bakış atıp Simon’a dönerken. “İsteyen kullanabiliyor.”

“Gerçekten mi?” Gözleri parladı.

“Kesinlikle,” diye başımı salladım. “Denesene.”

Simon uçak kullanmaya hazırlanan bir çocuk tavrıyla tabureye yerleşti. Ona baget verdim, ağzı kulaklarında bana baktı. “Cidden bunu hep yapmak istemişimdir.”

“Gerçekten mi?”

Başını evet der gibi salladı. “Yani şimdi ben...”

Kıkırdamamak için kendimi zor tutarak dolaba tekrar baktım. “Durma,” dedim. “İçinden geldiği gibi vur.”

Simon çalmaya başlar başlamaz telefonumun kayıt düğmesine bastım. Müzik odasının dolabından önce gürültülü bir hışırtı, ardından yumuşak bir ezgi yükseldi.

“O ses neydi?” dedi Simon.

Biri sesi yükseltti ve dolap kapağı bir anda açılıp içinden elinde bir saç fırçasıyla Bram çıktı.

“Abhh... Noel’de çok şey istemiyorum...”

Simon’ın tepkisini kaçırmamak için aceleyle geri çekildim. Simon bateri taburesine tünemişti; eli ağzında, gözleri

fal taşı gibi açılmıştı. Müzik hızlanırken Bram ona doğru bir adım attı ve aynı anda Garrett, Nick ve Abby hızlı adımlarla arkasına geçtiler.

Müthiş bir sahneydi. Abby ve oğlanlar parmaklarını sallıyor, kollarını hızla havaya kaldırıp titreterek yavaşça geri indirirlerken, Bram mikrofon olarak tuttuğu saç fırçası ve sözlere uygun kıpırdattığı dudaklarıyla şarkıya kusursuz bir şekilde eşlik ediyordu. Göğsüne siyah çıkartma harflerle tek bir kelime ortalınmıştı.

Joaquin.

Bu sırada, Simon baterinin başında şaşkınlıktan aklını kaybetmek üzereydi.

Nereye bakacağımı bile bilmiyordum. Her şey o kadar harikaydı ki. Simon'ın hayran kurgusu hayali gerçek olmuştu. Bram'in bunu düşünebildiğine inanamıyordum. Bu işi böyle ustalıklı kıştırılabildiklerine de.

Elbette Abby gerçek bir profesyonel gibi en ufak bir boca-lama yaşamıyor ve Broadway'deymiş gibi sırıtıyordu. Nick son derece yapmacıktı ve utanmış gibi gülümsüyordu. Çok komikti, bir arada son derece iyi görünüyorlardı. Onları izlerken daha yeni kanlı bıçaklı olduklarını tahmin bile edemezsiniz. Garrett ise bambaşka bir hikâyeydi. Çok seksi ama bir o kadar şapşal duruyordu. Kolu bacağı bir yanda, tek ayağının üstünde yana doğru sekiyordu. İki kez düşmekten son anda kurtuldu.

Şarkı sona erince Bram parmağıyla Simon'ı işaret ederek nefes nefese gülümsedi. "Simon Spier, baloya benimle gelir misin?"

Simon başını evet der gibi sallayarak Bram'i kucaklamak için ayağa fırlarken gülmekten konuşamıyordu. "Senden o kadar nefret ediyorum ki. Ah, Tanrım. Evet," dedi ve Bram'in yüzünü

ellerinin arasına aldı. Sonra onu filmlerdeki gibi baş döndürücü bir şekilde öptü.

Garrett, “Vuhuuu,” diye bağırınca Simon, Bram’ın omzunun üstünden ona hareket çekti.

“Size inanamıyorum, çocuklar,” dedi Simon, kendini toparlayınca. Sırtarak Bram’ın göğsünü dürttü. “Joaquin demek.”

Bram gülümsedi.

“Bunu nereden öğrendin ki?”

“Takım çalışmasıydı,” dedi Bram.

“Hepinizden o kadar çok nefret ediyorum ki.”

Abby bir anda yanımda belirdi. “Efsaneydi,” diye mırıldandı.

“Hâlâ kendime gelemedim.”

Hafifçe gülümsedi. “Bilmez miyim.”

İşte o anda ağzım beynimle bağlantıyı kesti. Tek açıklama bu olabilir. Çünkü kendimi söylerken buldum. Yapacaktım. “Muhtemelen başka plan yapmışsındır ama...” Cümlenin devamı gırtlığımda öldü. Neden bu kadar zordu ki.

“Yoksa sen de beni baloya davet mi ediyorsun?”

“Evet,” dedim düz bir sesle. “Erkek arkadaşınla aramızda bir buçuk metre var ve seni baloya davet ediyorum.”

Espri yapıp yapmadığıma karar veremiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Tuhaflık ölçeğinde on üzerinden on ikilik bir durumdu. Abby’yi baloya davet etmediğimi gerçekten açıkça belirtmem gerekiyor muydu?

“Seni baloya davet etmiyorum, Abby.”

“Peki.”

Yanaklarım kızardı. Bir süre ikimiz de sustuk.

“Pekâlâ, cidden,” dedim sonunda. “Şu araba yolculuğu konusu...”

Abb şaşkınlıkla iç geçirdi. “Athens yolculuğuna varım mı diyorsun?”

Omuz silktim. “Yani sen de hâlâ varsan.”

“VAR MIYIM?” diye bağırarak boynuma atıldı. Ve etkisini minicik bir cep telefonu titreşimi gibi midemde hissettim.

Balo ateşi diye bir şey gerçekten vardı.

Simon balo daveti videosunu tekrar tekrar seyretmekten başka bir şey istemez olmuştu. Hatta videoyu annesine bile gönderdi. Nick ve Abby her zamanki sinir bozucu mutlu hallerine geri dnmşlerdi. Edebiyat dersinde el ele oturup gle yemeği boyunca baloda takılan yaka ve bilek çiçeklerini konuştular. Kıyafet zorunluluğu olan bir kıyamet yaklaşıyor gibiydi.

Bir de beni sürekli gözleri parlayarak tuhaf bir ifadeyle izleyen Garrett vardı. Perşembe günü Bram'i dolabında yakaladım ve ona bana karşı açık olmasını söyledim. "Garrett beni baloya davet mi edecek?"

"şey," dedi Bram.

"Lütfen bana insanların nnde bir şey yapmayı planlamadığını söyle."

Tanrım, işte o zaman lrdm. Yapamazdım. Garrett'la bir sorunun yoktu. Dürüst olmam gerekirse onunla baloya gitmek beni hiç rahatsız etmezdi. Ama insanların nnde yapılan ba-

loya birlikte gitme teklifleri en korkunç kâbusumdu. İzleyicisiz bile yeterince tuhaf oluyordu. “Cidden, mutlaka öğrenmeliyim.”

“Şey...” Bram dudağını ısırdı.

“Anladım.” Yüzümü buruşturdum. “Bu durumda... bu olay ne zaman olacak?”

“Öğle yemeğinde,” dedi. “Şey... İster misin, ben...”

Omzunu sıvazladım. “Ben hallederim.”

Yani, pekâlâ. Baloya Garrett’la gidecektim. Dert değildi. Arkadaş olarak giderdik. Dost olarak. Kanka olarak. Eğlenceli olurdu. Korkunç merdiven fotoğrafları çektirirdik ve umarım yaka iğnesini etine kadar saplamazdım. Muhtemelen kazayla.

Onu kütüphanede kamp kurmuş halde buldum. “Hey, konuşabilir miyiz?”

Bana şaşkın gözlerle baktı. “Tabii. Ne oldu?”

“Baş başa konuşalım.” Peşim sıra dergi raflarının olduğu kısma yürüdü. Hiç tereddütsüz, “Pekâlâ, şöyle bir durum var,” dedim. “Ne planladığını biliyorum.”

Kaşları kalktı. “Ne?”

“Dinle, baloya seninle gelirim, oldu mu?”

Şaşkınlıktan ağzı açıldı.

Yüzüm kızardı. “İstiyorsan yani. Biz seninle...”

“Evet, Burke. Evet, isterim,” dedi ağır ağır. “Biz... Şey. Ama benim rolümü çalışıyorsun.”

“Evet.” Gözlerimi devirdim. “Amaç bu zaten.”

“Yani benim teklif etmemi istemiyor musun?”

“Kelimenin tam anlamıyla hiç.”

“Ama.” Alnını ovalarken yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Yani baloya benimle gelecek misin? Gerçekten?”

“Elbette.”

“Dostum.” Ağzı kulaklarına vardı. Sonra beni dostça kucakladı, çok şirin olduğu bile söylenebilirdi. Bu çocuk. Bana soyadıyla hitap eden ve hiç susmayan bu mavi gözlü çocuk. Balo kavalıyem. Bu gerçekten olmuştu. Bir oğlana çıkma teklif etmişim. Ya da o bana. Sanırım ikimiz birbirimize etmiştik.

Her neyse, olmuştu, yapmışım ve sanırım baloya gidiyordum. Bir kavalıyeyle. Artık basbayağı bir lise klişesinin içindeydim. Bir yanımda bunu ilan etmem gerektiğini söylüyordu. İnsanlar bu tür şeyleri creeksırları Tumblr sayfasında duyururdu. Hatta notlar kısmında sürekli güncellenen bir balo çiftleri listesi bile vardı. Sanırım amaç insanları Harry’nin Cho’yu Noel Balosu’na davet ederek düştüğü durumdan korumaktı. Gerçi, gerçekçi olalım: Cinsel uyanışınızı Katie Leung’un Daniel Radcliffe’i İskoç aksanıyla tatlı tatlı reddedişıyla yaşamadıysanız sizi tanımak bile istemem.

Keşke Garrett hakkında ne hissettiğimi bilebilseydim. Bu kadar karmaşık olmamalıydı. Penisi olan insanlar için daha kolay olsa gerekti. Şu kişi seni sertleştiriyor mu? Evet mi? Tamam. Eskiden sertleşmiş bir penisin size bir pusula gibi beğendiğiniz kişinin yönünü işaret ettiğini düşünürdüm. Bunun çok yardımı olabilirdi. Acayip utanç verici olmakla birlikte en azından bazı şeyleri netleştirebilirdi.

Eve annemden önce gittim, buzdolabının üstünde eve dönünce onu iştenden aramamı söyleyen bir not buldum. Ve durup dururken Abby’nin, buraya taşınmasından hemen sonra söylediği bir şeyi hatırladım. O zaman babası hâlâ DC’deydi ve sanırım Shady Creek’i şenliklerin hiç bitmediği bir uyuşturucu batağı falan sanıyor olmalıydı çünkü Abby’nin hava karardıktan sonra *hiçbir yere* gitmesini istemezdi. Gerçekten evde olduğundan emin

olmak için onu ev telefonundan arardı. Son derece akıllıca bir baba manevrası olabilirdi tabii Abby bütün ev telefonu çağrılarını cep telefonuna yönlendirmeyi akıl etmeseydi. Yine Abby Suso'yu düşündüğüm falan yoktu tabii.

Kanepeye oturup annemin ofis numarasını çevirdim. İlk çalışta açtı.

“Bir balo teklifi videosu olduğunu bana nasıl söylemezsin?”

Sırıttım. “Sana kim söyledi?”

“Alice Spier Simon’ın Facebook’undan paylaşmış.”

Tanrım, annemin arkadaşlarımın anne ve babalarıyla değil, kardeşleriyle arkadaş olmasına bayılmamak ne mümkündü.

“Detayları bilmeliyim,” dedi annem.

Böylece her şeyi anlattım. Ya da elimden geleni yaptım. Garrett’in dans edişini sözcüklere dökmenin mümkün olabileceğinden emin değildim.

Ve pekâlâ, sanırım ona Garrett’in beni baloya davet ettiğini de söylemeliydim. Bunun onu çok sevindirmesinden adeta korkuyordum. Annemin okul danslarına zaafı vardı. Birinci sınıftayken bile hepsine girmişti, hatta dört buçuk aylık hamileyken üçüncü sınıf balosunu bile kaçırmamıştı. Her gençlik filminin bir balo sahnesiyle bitmesi gerektiğini savunurdu.

Ben de ona, “Bence her gençlik filmi zaten bir balo sahnesiyle bitiyor,” derdim.

Annem bunu romantik bulurdu. Bir keresinde şöyle açıklamıştı: “Balo alışılmış her tür dramının askıya alındığı gecedir. Herkes farklı görünür. Ve herkes birbirine karşı biraz daha cömerttir.” Bunu söyledikten sonra duraksadığını hatırlıyorum ve o dehşet verici an boyunca benzetme yapmış olmasından korkmuştum. Ama sonra annem yumuşak bir sesle devam etmişti. “*Değer verenin* sorun olmamasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

Bezgin ve bıkkın hissetmemenin. Okul danslarının gerçekten içten bir yanı var.”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilememiştim. *Harika, anne. Sende her şeyin yolunda gitmesine sevindim.* Bilmiyorum. Belki de bazılarımız bezgin ve bıkkın hissetmekten hoşlanıyorduk.

Korku ve isteksizlikle gözlerimi kapadım. “Garrett’i baloya davet ettim.”

Annem şaşkınlıkla iç geçirdi. “Leah.”

“Büyütülecek bir şey değil, tamam mı? Garrett işte. Önemli bir şey değil. Sadece arkadaş olarak gideceğiz.”

“Hı hı,” dedi. Gülümsediğini duyar gibiydim.

“Anne.”

“Düşündüm de. Acaba sadece arkadaş olarak gideceğinizi Garrett da biliyor mu?”

“Anne. Evet.”

Aslında, siktir. Bilmiyordum. Demek istediğim, sanırım arkadaş olarak gidiyorduk. Bunun romantik bir şey olduğunu kimse söylememişti. Ama belki de balo kendiliğinden romantik bir şeydi. Özellikle belirtmem gereken bir şey miydi acaba? Her anlama çekilebilen sosyal durumların topunun canı cehennemeydi.

Elbette telefonu kapadığım anda beni Garrett’tan bir mesaj bekliyordu. Limuzini, akşam yemeğini falan ayarlamak için Greenfeld’le konuşacağım! Balo bu sene daha bir ballı olacak, sabırsızlanıyorum.

Garrett’ın *ballı* demesi. Zihnim bu kelimeyi okuduğu anı asla söylemeyecekti.

Cuma günü geldiğinde Creekwood Lisesi’nin kolektif balo ateşi artık üniversite ateşine dönüşmüştü. Yemin ederim, banliyö lise-lerinin mart ayındaki halinden daha zehirli bir şey daha olamaz.

Koridorlar üniversitelerarası *Riziko!* yarışmasından alınma bir ekran görüntüsüne benziyordu. Etrafım çaktırmadan hava atan üniversite tişörtleriyle sarılıydı. Bütün okul bir gecede Taylor'a dönüşmüş gibiydi.

Anna, Duke'a girmişti. Morgan Georgia Güney'e. Simon ve Nick, Wesleyan ve Haverford'a kabul edilmiş ve Virginia Üniversitesi'nden ret cevabı almışlardı. Abby bunu duyunca onlara kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı. "Siz ikiniz aynı insan olabilir misiniz?"

"Bizim piyasaya ikisi bir arada şeklinde sunulduğumuzu biliyorlar, hepsi bu," dedi Simon.

"Süper acayip," dedi Abby.

Dahası öğle yemeğinde masamız bir savaş alanından farksızdı. Sessiz bir savaş alanı. Morgan ve ben masanın iki ucundan sadece sert bakışlarımızla iletişim kuruyorduk. Ama sadece biz değil. Abby ve Nick yine alttan alttan kavgaya tutuşmuşlardı. Ve ortada kalan Simon, biz karşıya geçmek zorunda olduğu bir yolmuşuz gibi, sürekli bir sağa bir sola bakıyordu. Çatışmayla bu kadar gergin bir uyum içinde olan ikinci bir insan daha tanıdığımı sanmıyorum.

Öte yandan Garrett'in umurunda değildi. Tam karşımdaki sandalyeye, Abby'nin yanına oturmuş, sırtıyordu. "Pekâlâ, hanımlar, yardımınıza ihtiyacım var," dedi herkesi içine alan bir işaret yaparak. "Balo gecesi bu güzel insanların hepsi için akşam yemeği rezervasyonu yapma görevi bende. Bu yüzden, istekleri bekliyorum."

"Belki mekâna yakın bir yer iyi olur?" dedi Abby dalgın bir tavırla.

"Ucuz olsun," diye ekledim.

Garrett bana sırtıarak baktı. “Şey, bu senin endişelenmeni gerektiren bir şey değil, Burke. Bildiğim kadarıyla senin yemeğin başkası tarafından ödenecek.”

“Tamam.” Yanaklarım kızardı. “Sağ ol.”

Abby bir anda bana döndü. “Bir dakika, ikiniz baloya birlikte mi gidiyorsunuz?”

“Evet,” dedi Garrett. Ben önüme bakarak başımı salladım.

“Ciddi misiniz? Neden benim haberim yok?”

Garrett şaşırmış gibi yaptı. “Sana söylemedi mi yoksa?”

“Hayır, söylemedi,” dedi Abby. Hâlâ bana bakıyordu.

Bir dakika, onu aramam mı gerekiyordu? Bu beklentinin olduğu anı bir şekilde kaçırmış olabilir miydim? Abby’yi anlamıyordum. Hem de hiç. Herkes Abby’nin çok neşeli, tatlı ve cıvıl cıvıl olduğunu düşünüyordu ama aslında koca evrendeki en kafa karıştırıcı kız oydu.

Kafamı kaldırıncı gözlerimin içine baktı. Yüz ifadesinden bir anlam çıkaramıyordum. “Her neyse,” dedi. “Bahar tatili olayını konuşmalıyız.”

“Bahar tatilinde ne olacak ki?” diye sordu Garrett.

Abby ona yan yan baktı. “Ah, hiçbir şey. Araba yolculukları tarihinin en muhteşem araba yolculuğu dışında.” Çok tuhaftı. Sesi son derece sakindi. Ama gözlerindeki ışıltı meydan okur gibiydi.

Garrett’a. Ya da bana. En ufak bir fikrim yoktu.

“Ben bayağı esneğim,” dedim yavaşça.

“İyi. Ben de. Tanrım. Buna çok hazırım. Üniversiteye çok hazırım.”

“Ah, ikiniz Georgia Üniversitesi’ni görmeye mi gideceksiniz?” diye sordu Garrett.

“Evet,” dedi Abby elini masanın üstünden avucu yukarı bakacak şekilde bana uzatırken. Beşlik çakmamı ister gibiydi, ben de öyle yaptım.

Ve parmaklarını benimkilere kenetledi. Orada, yemek masasında. Ne olduğunu bile anlamamıştım.

“Ne derler bilirsin,” diye mırıldandı yan gözle Garrett’a bakarak. “Athens’ta olan Athens’ta kalır.”

Garrett sırtıarak kaşlarını kaldırdı. “Daha fazlasını söyleme.”

Ve bir anda kızdım. Hayır, resmen öfkeden küplere bindim. Elimi Abby’ninkinden çekip hızla ayağa kalktım.

“Bir dakika, ne oldu şimdi?” dedi Simon.

Sinirlenince kaçardım. Böyleydım. Odalardan dışarı fırlar, hışımla koridorları geçip kendimi tualete kapatırdım. Çünkü kalırsam birine patlayacağımı bilirdim. Yapardım bunu. Yemin ederim. Kime daha fazla kızdığımı bilmiyordum bile. Benimle alay ettiği için Abby’ye mi? Konuyu her defasında kendine bağladığı için Garrett’a mı? Çünkü biseksüel kızların varlık nedeni budur, Garrett. Senin mastürbasyon fantezilerinin parçası olmak. Suratına haykırmak istiyordum: Dostum, beni istiyorsan, benden gerçekten hoşlanıyorsan, o zaman kıskan. Endişelen. *Herhangi bir şey* hisset. Benimle flört eden Nick olsaydı, Garrett, *vay canına, rakip çıktı*, diye düşünürdü. Ama Abby olduğu için bir anlam ifade etmiyordu. Sayılmıyordu sanki.

Gerçi Abby benimle flört etmiyordu. Muhtemelen yani.

Kesinlikle etmiyordu. Ve kesinlikle umurumda değildi.

Okuldan sonra Garrett, Bana kızgınmışsın gibi hissediyorum, yazdı. Abby olayı için. Özür dilerim, Burke, gerçekten espri olsun diye yapıyordum ama artık gerçekten yapmayacağım. Üzgünüm.

Ekranı bakakaldım. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Yani, benim biseksüel olduğumdan haberi bile yokken onu nasıl azarlayabilirdim ki?

Bir anda kendimi son derece bitkin hissederek kanepeye çöktüm. Sorun yok. Saçmalamayı keseceğine söz ver yeter, anlaştık mı?

Anında cevap geldi: Söz! Gülen surat filan koymuştu. Yani iyi miyiz?

İyiyiz.

Oysa ben iyi olmaya çok uzaktım. Bütün hafta sonu huzursuzdum. Çünkü Garrett açıkça özür dilemişti ama Abby dilememişti. Gerçi dilemesi için bir neden de yoktu. Sadece onu bir türlü anlayamıyordum. Ne yapmaya çalıştığını çözemiyordum.

Üstelik sorun *Athens'ta olan* yorumu da değildi. Bu herhangi bir anlama gelebilirdi. Kardeşlik kulüplerindeki oğlanlar, bira stantları ve günlerce sürecekt hetero saçmalıkları.

Mesele baloya Garrett'la gideceğimi söylediğim zaman yüzünün aldığı şekildi. Ona söylemememe şaşırmasıydı. Ama neden söyleyecektim ki? Abby'nin bir erkek arkadaşı vardı. Kavgalıysalar ne olmuştu yani? Abby'nin. Bir. Erkek. Arkadaşı. Vardı. Bu yüzden, bunların hiçbir önemi yoktu ve balonun canı cehennemeydi.

Elbette balo heyecanı annemin aklını başından almıştı. Çarşamba beni okuldan almak için işten iki saat izin aldı. "Atla," dedi. "Elbise bakmaya gidiyoruz."

Ona baktım. "Mecbur muyuz?"

"Evet, küçük hanım. Çünkü ba-lo-ya gidiyorsun." Baloya kısmını resmen heceleyerek söylemişti. "Şu anda çok heyecanlıyım."

İki ayrı gezegenden gelmiş gibiydik. Arada bir aklıma düşerdi; annemi lisede tanısaydım arkadaş olacağımızı hiç sanmıyordum. Lisedeyken gıcık biri olduğundan değil. Biraz Abby gibiydi. Her tiyatro oyununda, her partide bulunmuştu, notları mükemmeldi. Her zaman bir erkek arkadaşı olmuştu, genellikle karın kasları sayılan bir futbolcu. Ama bazen inek tiplerle ya da görünüşe bakılırsa babam gibi çok fazla ot içen müzisyenlerle de çıkmıştı. Fazla ot içmek babamın sperm sayısını düşürmemişe benziyordu.

"Son balo elbisesi almaya gidişimizde, sen karnımdaydın."

"Haha."

"Benim minik balo fetüsüm."

"İğrenç."

"Çok güzel. Sen çok güzelsin." Arabayı alışveriş merkezinin otoparkına soktu ve asansöre yakın bir boş yer buldu. Annem

park yeri konusunda tılsımlıydı. Hatta bunun onun süper gücü olduğu bile söylenebilirdi. “Üstelik bir kavalien var!”

“Evet, *Garrett*.”

“*Garrett* çok hoş bir çocuk.” Bana sırtıtmak için duraksadı. “Pekâlâ, işte geldik. Abiyeler ne tarafta?”

Çok katlı mağazalar hamburger restoranlarına benzerdi. Odaklanmak mümkün değildi. Çok fazla seçenek vardı. Sadece orada olmak bile beni altüst etmeye yetiyordu. Annem bir yürüyen merdivenin yanında durup mağaza haritasını inceledi.

“Ah, üst kattaymış.” Peşinden yürüyen merdivene çıktım. “Bugünlerde moda ne? Ben lisedeyken herkes uzun tuvalet giyerdi ama sanırım artık öyle değil.”

“Değil mi?” Yutkundum.

“Belki de okula dönüş balosunu düşündüm. Bilmem ki. Ah, işte geldik.”

Askılar dolusu elbise. Hayatımda bu kadar çok sateni bir arada gördüğümü bile sanmıyordum. Elbiselerin hepsi parlak renklerde ve askısızdı ve ışıltılarla doluydu. Hiç böyle bir şeyim yoktu. Baloya uygun olmanın yakınından bile geçecek tek bir elbisem yoktu. Bar mitzvahları geride bıraktığımızdan beri hiçbir dansa katılmamıştım. Ki kesinlikle doğru bir karardı çünkü bu elbiselerin hepsi boktandı, balo da saçmalıktı.

Gerçi bana hiç saçma gelmiyordu.

Bunu itiraf etmek benim için utanç vericiydi ama baloyla ilgili her şeyi yaşamak istiyordum. Tuvalet, limuzin, her şey. Balonun bensiz olması fikri bile acı vericiydi. Pijamalar içinde evde tek başıma, bütün geceyi Instagram ve Snapchat’te dolaşarak geçirmem. Her şeyin nasıl olup bittiğini izlemem. Yokluğumun ne kadar az hissedildiğini görmem.

Annem askıları sağa sola çekmeye, parmaklarıyla kumaşları yoklamaya, fiyat etiketlerine bakmaya başlamıştı bile. “Bunlar çok hoş, Lee. İki parçalıları beğeniyorum.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Etek ve üst gibi. Farklı. Hoşuma gitti.” Başını iki yana salladı. “Surat sarkıtmayı kes.”

Elim üst kısmı boncuklarla işlenmiş, kabarık tafta etekli bir elbisenin üstünde dolaştı. Çok korkunçtu. Ama tuhaf bir şekilde muhteşemdi. Elimi kumaşın üstünden bir türlü çekemiyordum.

Tamam, saçma ama oldum olası gençlik filmlerindeki şu *siktir* anının hayalini kurmuşumdur. Sıska inek kızın kırmızı elbise içinde merdivenlerden indiği sahne. Ya da Hermione'nin Noel Balosu'ndaki hali. Veya *Grease*'in sonundaki daracık pantolonu ve Sandy.

Herkesi şaşırtmak istiyordum. Bugüne dek hoşlandığım herkesin fırsatı kaçırdıkları için pişman olmasını.

“Çok şirin,” dedi annem dikkatle, korkutmamaya çalıştığı bir geyikmişim gibi bana hiç bakmadan. Müthiş can sıkıcıydı.

“Pek sayılmaz,” dedim.

“Neden denemiyorsun? Ne kaybedersin ki?”

Öz saygımı. Ve kesintisiz on sekiz yıldır korkunç balo tuvaletlerinden uzak durma rekorumu.

Böyle bir yanımdı: İnatçıydım. İtiraf ediyorum. Ama annemin inatçılığını her zaman hafife alırdım. Annem hiçbir zaman benim gibi gıcıklık etmezdi ama fazla ısrarcı olabiliyordu. Yirmi dakika sonra kendimi üstümde o tafta faciasıyla giyinme kabininde bulmam da böyle oldu. Askıdaki en büyük beden olmasına rağmen fermuarı kapanmıyordu. Sırtımdaki tüyler diken dikendi ve aynaya baktığım zaman kusmak istedim. Elbise kalçamın etrafında balon gibi şiştikten sonra dümdüz bir şekilde

ayak bileklerimin altına kadar iniyordu. Bu annemin bugüne kadarki en kötü fikri olabilirdi.

“Nasıl oldu?” Annem kabin kapısının önünde dikiliyordu.
“Görmek istiyorum.”

Tabii, söz konusu bile olamaz.

“Aradığımız elbise bu değil mi? Rengi saçlarına müthiş uyacak. Güven bana.”

“Çok çirkin oldu.”

“Çirkin olmadığından eminim.”

“Hayır, cidden, rezalet ötesi oldu.”

“Vay canına, pekâlâ. Bu fazla ağır oldu.” Güldü. “Sıradaki gelsin.”

Daha mor şifondan yapılma kâbusun içine girmek için boğuşurken gözlerimi devirmeye başlamıştım. Daha büyük beden olduğu için fermuarı kapandı ama kumaş kalçamı çok sıkı sarıyor ve karın kısmında vücuduma oturuyordu. Kulağa çok kötü geldiğini biliyorum ama öyle değildi. Enfes bir şekilde umurumda değildi. Ama elbisenin kendisi yaşlı işiyim diye bağıırıyordu ve baloya birinin büyükannesi görüntüsünde gitmeye hiç niyetim yoktu.

“Hiç şansı var mı?” diye sordu annem.

Kaba bir kahkaha attım.

Yandaki giyinme kabininde biri heyecanla iç geçirdi. “Jenna! Aman Tanrım! Bayıldım.”

“Sence de kollarımı şişman göstermiyor mu?”

“Ne? Kapa çenen. Sen şişman falan değilsin. İnanılmaz görünüyorsun.”

Bütün vücudum gerildi. Elbise denemekten daha kötü bir şey varsa o da yan kabinde bir grup sıksa kızın elbise denediğini duymaktı. Kendilerini kurcalamalarını dinlemek. Benim kendi

vücudumdan hoşnut olmamın bir önemi yoktu çünkü her zaman hoşnut olmamam gerektiğini hatırlatacak biri çıkıyordu.

Sen şişman falan değilsin. İnanılmaz görünüyorsun.

Çünkü şişman inanılmazın tam zıddıdır. Anlaşıldı. Teşekkürler, Jenna'nın arkadaşı.

"36 beden denemeli miyim, yoksa çok mu büyük olur?" diye sordu Jenna. Tanrım.

Ancak annem ısrarla bastırınca tekrar yeryüzüne döndüm. "Sarı olanı denedin mi?"

Yani, aslında pek sarı sayılmazdı, daha çok açık sarı-altın rengi denebilirdi. Üstelik parlak renklerde çiçek desenliydi. Üst kısmında minik, etek ucuna doğru gittikçe büyüyen çiçekler.

Sarıdan nefret ederdim. Ve çiçek deseninden.

Bu elbiseden iliklerime kadar nefret etmeliydim.

Ama açıklayamıyordum. Bir şekilde meydan okuyan bir elbiseydi. Baloya kimse çiçek desenli elbise giymezdi. Yakası kalp şeklinde oyulmuşu ve üst kısmı vücuda oturuyordu. Sanırım eteği çan etekti ama altında beyaz bir kat tül vardı.

Ne bileyim. Elbiseyi acayip sevmiştim. Bana yakışmayacağından emindim. Yan kabindeki Jenna gibi kızlar için yapıldığından da. Ki Jenna'yı gözümde Zoey Deutch gibi canlandırmıştım. Hiç şüphe yoktu: Bu elbise Zoey Deutch'a acayip yakışırdı. Ama sanırım yine de deneyecektim.

Fermuarını indirip eteğin içine dikkatle adım attım ve elbiseyi kalçamdan yukarı çektim. Bir çarşamba günü, altından desenli kısa çoraplarım görünürken böyle bir elbise giymek çok acayıptı.

Bu elbiseyi giymek başlı başına acayıptı, nokta.

Fermuarı kapandı. İyi bir başlangıçtı. Gerçi straplez yakasından çıkan sutyen askılarımla çok şapşal görüneceğimden hiç

şüphem yoktu. Ayaklarıma baktım. Aynaya bakmak istemiyordum. Elbisenin müthiş göründüğünü hayal etmek daha iyiydi.

“Ne düşünüyorsun?” dedi annem.

Derin bir nefes. Kafamı kaldırdım.

Gözümün elbisenin içindeki görüntüme alışması birkaç saniye sürdü. Ben, sarılar içinde. Ellerimi uyluklarıma bastırıp kendime baktım.

Berbat değildi.

Sutyen askıları çirkin görünüyordu.

Ama eteğin duruşu, kalçalarımı sarışı ve yere değmesi. Sanırım bu elbiseyi gerçekten giyebilirdim. İnsanlarda *vay canına* düzeyinde bir tahrik etkisi yaratabilir miydim bilmiyorum ama yine de. Kendimi hiç bu kadar hoş hissetmemiştim.

Kapıyı aralayıp dışarı bakınca annem hızla kafasını kaldırdı. “Yoksa bunu görmeme izin var mı?”

Omuz silktim ve kendimi sahnede gibi hissederek yavaşça dışarı çıktım. Annem tek kelime etmedi. Belki de gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Belki de bu dönüşüm onu afallatmıştı. Farklı göründüğümü düşünüyordum. Belki daha büyük. Saçlarım gerçekten kızıl görünüyordu. Eteğimin sateniyle oynuyordum.

Annem başını yana yatırdı.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. “Ben beğenmedim.”

Bütün havam söndü. “Ya.”

“Bence senin önüne geçiyor. Fazla abartılı bir elbise.”

“Vay canına. Tamam. Oysa ben cidden beğenmiştim.”

“Gerçekten mi?” Annem alnını kırıştırdı. “Demek istediğim, kötü değil ama bana aradığımız o özel elbiseymiş gibi gelmedi, Lee.”

“Tabii ki gelmemiştir.” Göğsümün sıkıştığını hissettim.

Annem şaşırmış gibiydi. “Ne demek bu?”

Ağlamamaya çalışarak ona dik dik baktım. Buna verecek bir cevabım bile yoktu. Ne demek istediğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, kendimi bok gibi hissettiğim ve dünyadaki herkesten nefret ettiğimdi.

Başımı iki yana salladım. “Benden bu kadar.”

“Leah, haydi ama. Bu da nereden çıktı?”

Gülümsemeden güldüm. Bunun mümkün olduğunu bile bilmezdim. “Bu kadar yeter. Ve bu çok aptalca.” Kabin kapısını itip içeri girdim ve annemi şaşkınlıktan bakakalmış halde kapının önünde bıraktım.

Duyulabilir bir şekilde iç geçirdi. “Sen ciddi misin?”

Elbisenin fermuarını indirdim, içinden çıktım ve kaldırıp duvardaki kancaya astım. Yemin ederim, gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Hızla kot pantolonumu giydim.

Bu sırada annem hâlâ benimle konuşmaya çalışıyordu. “Leah, sen bunu sevdiysen alalım. Ben de bayıldım.”

Kapıyı aralayıp ona ters ters baktım. “Hayır, bayılmadın.”

“Evet, bayıldım. Gerçekten çok hoş. Hem biliyor musun, bence saçlarını şekillendirdiğimiz zaman mükemmel olacak. Çok ciddiylim.”

“Her neyse.”

“Bir kez daha görebilir miyim?”

“Giyindim bile.”

“Tamam. O zaman giymeden alalım. Parasını hemen ödüyorum.”

Annem bunu söylediği anda, elbisenin fiyatı hakkında hiçbir fikrimin olmadığını fark ettim. Bakmak aklıma bile gelmemiştii; hiç benlik bir davranış değildi. Etikete bakınca yanaklarım ısındı. “İki yüz elli dolar.”

Annem duraksadı. “Sen onu kafaya takma.”

“Ne?” Derin bir nefes aldım. “O kadar paramız yok ki.”

“Tamam, tatlım. Sorun değil.”

“Banka falan mı soyacaksın? Yoksa Wells’in parasını mı kullanıyoruz?” Bu düşünce midemin kasılmasına neden oldu.

“Leah, sakın bana o bakışı atayım deme.”

“Ben sadece...”

“Dinlemek istemiyorum,” diye çıkıştı. Sesi tavanda yankılanmıştı sanki.

Mideme bir taş oturmuştu. İkimiz de sustuk.

“Elbiseyi beğenmedin bile,” dedim sonunda.

“Leah, elbiseyi beğendim.” Kısa bir süre gözlerini kapalı tuttu. “Ve bu senin için yapmayı çok istediğim bir şey. Bu kadar karmaşık olması gerekmiyor.”

“Sen ciddi misin?”

“Biliyor musun, çok merak ediyorum, Leah. Balo elbisesinin parasını nasıl ödemeyi planlıyordun? Beni aydınlatır mısın?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Tahmin edileceği gibi, en ufak bir fikrim yoktu. İki yüz elli dolarlık bir elbiseye param yetmezdi. Elli dolarlık bir elbiseye bile yetmezdi. İkinci el bir elbise bulabilirdim ama ikinci el satan dükkânlarda 34 bedenin üstünde parça bulunmazdı. Ki 34 bedenlik bir elbiseye sadece bir bacağı girebilirdi.

Eziyet dolu bir dakika boyunca kimse konuşmadı. Yan kabindeki Jenna ve arkadaşı bile susmuştu.

“Elbise umurumda değil,” dedim usulca.

Annem alnını ovaladı. “Leah.”

“Sadece eve gitmek istiyorum.”

“Pekâlâ.”

Arabaya yürürken ikimiz de sessizdik ama zihnimde binbir düşünce dans ediyordu. *Bu kadar karmaşık olması gerekmiyor.*

Doğru. Olmadığını hayal edelim. Jenna olduğumu, *aman Tanrım kollarım ne kadar şişman* Jenna. Jenna gibi kızlar soyunma odasından çıkınca insanlar iç geçirerek alkışlardı. Yanında ebeveynlerinin –birbiriyle evli ve kırk beş yaşında olan ve çoğul adları olmayan rasgele heriflerle çıkmayan ebeveynlerinin– kredi kartını taşıdığından emindim.

“Tatlım, çok üzgünüm,” dedi annem garaj yoluna girip arabayı park ettikten sonra. “Elbiseyi gerçekten beğendim. Senin o kadar çok sevdiğini anlamamıştım.”

“Sevmedim.” Sesim titrek çıktı.

Annem duraksadı. “Peki.”

“Baloya gitmek bile istemiyorum zaten.”

“Leah.” Annem başını iki yana salladı. “Buna artık bir son vermelisin.”

“Neye?”

“Bir sorun çıkınca her şeyi yakıp kül etmeye.”

Cümlesi bir an havada asılı kaldı. Ne diyeceğimi bilemedim. Ben öyle yapmazdım. Yaptığımı *sanmıyordum*.

“Senin için istediğim ne biliyor musun?” dedi annem sonunda, özlem oldu bir gülümsemeyle. “Bir şeylerin kusurlu olmasına izin vermeni istiyorum.”

“Tamam.” Kaşlarımı çattım. “Ama zaten veriyorum.”

“Hayır, vermiyorsun. Anlıyor musun? Elbise almakta sıkıntı çektin diye baloyu tamamen gözden çıkarmaya hazırsın. Evrendeki en iyi oyuncu sen değilsin diye oyun seçmelerine bile girmiyorsun.”

“Ben evrendeki en kötü oyuncuyum.”

Annem güldü. “Değilsin. Hem de hiç. Sadece en iyisi olmak istiyorsun. Ama bundan vazgeçmelisin. Kötü olmayı kabullenmelisin. Bırak dağınık kalsın.”

Evet, berbat bir espriydi. *Bırak dağınık kalsın*. Bunu anlamıyordum bile. Bir insan neden öyle yaşamak istesin ki? Dağılmaya her an bir nefes uzakta olmam yeterince kötü değilmiş gibi bir de spot ışıklarının altında mı dağılmam gerekiyordu?

Bu kadarı çok fazlaydı ve kötü şeyleri kabullenmek falan istemiyordum. Hiçbir şeyin kötü olmasını istemiyordum. Ve bunun çok büyük bir istek olduğunu hiç sanmıyordum.

Perşembe gününü sınıflar arasında bir ses perdesi altında süzülerek geçirdim. Öğle yemeğinde doğru dürüst konuşmadım ve zil çaldıktan sonra çok fazla oyalanmadım. Cuma sabahı Simon ve Nick'i aramadım. Dolapların orada takılmadım. Kütüphaneye dalıp bir bilgisayarı ele geçirdim. Düşünmeden bir şeyler yazmaya koyuldum.

Simon beni buldu. "Ah, hey! Ne üstünde çalışıyorsun?" Bir sandalye alıp yanıma çekti.

"Viyana Antlaşması."

"Müthiş," dedi, gülümsediğini duyabiliyordum.

"Pekâlâ, neden bu kadar neşelisin." Ona dönünce ağzım bir karış açık kaldı. "Simon."

Tişörtü. Yepyeni ve parlak mordu, önündeki üç harf dışında dümdüzdü: NYU.

"1 Nisan falan değil, değil mi? Kabul edildin yani?"

"Kabul edildim!"

"Simon!" Koluna bir yumruk attım. "Neden mesaj çekmedin?"

“Sana sürpriz yapmak istedim.”

“Bram biliyor mu?”

Ağzı kulaklarında, başını evet der gibi salladı.

“Aman Tanrım! İkiniz New York’ta birlikte olacaksınız.”

“Biliyorum!”

“New York’ta yaşayacaksınız!”

“Çok acayip, değil mi?” Sandalyesini iyice yaklaştırdı. Sonra aynı anda hem nefesini bırakıp hem güldü. Gözlüğünün arkasında gözleri ışıltı ışıltıydı.

“Demek istediğim, resmen Manhattan’da olacaksın. Beynim bunu işleyemiyor bile.”

“Biliyorum.”

“New York’ta yaşamamanın ünlü olmaya sadece bir adım uzak olduğunun farkında mısın?”

“Aynen.”

“Ben ciddiğim. Sakın beni unutayım deme.”

“Şey, seni internetten günde bin kez taciz edeceğim.”

“Vaktini geçirmek için bayağı iyi bir uğraş.”

Güldü. “Her neyse. Abby ve seni görmek için Georgia’ya geleceğimizi biliyorsun, değil mi?”

“Tabii.”

“İkinizin birlikte araba yolculuğuna çıkacağına hâlâ inanmıyorum. Bir de oda arkadaşı olursanız, yemin ederim...”

Durdum. “Yemin ederim ne?”

“Bilmem. Yemin ederim, onaylayan bir gülümsemeyle izleyeceğim.”

“Bu bir tehdit mi?”

Gülümsedi. “Ben sadece ikinizin arkadaş olması fikrini çok seviyorum.”

Göğsüm sıkıştı. Tuhaf bir şekilde sarsılmıştım.

Bu hissi üstümden atmaya çalıştım. “Üniversite turuna yine de çıkacak mısınız, yoksa artık geçerliliği kalmadı mı?”

İlk ders zili çalınca, Simon sırt çantasının askılarını çekiştirerek kalktı. “Hayır, gidiyorum. Annem seçimimi yapmadan önce son birkaç okulu daha görmemi istiyor.” Omuz silkti. “Olsun. Eğlenceli olacak. Pekâlâ, Abby’yi bulmalıyım, telefonlarımızı tekrar değiş tokuş etmeliyiz.”

“Telefonlarınızı mı değiş tokuş ettiniz?” Ben de onunla yürümeye başladım. “Neden?”

“Kendine fotoğraf gönderiyor. Bak?”

Abby’nin telefonunu havaya kaldırdı. Çiçek desenli bir kılıfı ve elbette mesajla gelmiş bir dizi fotoğraf vardı. Çoğu Simon ve Abby’nin fotoğrafıydı ama birkaçında ben de vardım. Dürüst olmam gerekirse bu fotoğrafların bir kısmının varlığından bile habersizdim. Mesela Abby, Bram ve benim geçen yıl ileri düzey edebiyat sınavından sonra Bay Wise’in kanepesinde yarı uykulu haldeyken çekilmiş fotoğrafımız. Hepimiz ayakkabısızdık, üstümüzde tişörtler ve pijama altları vardı. Kısaca, sınavlar geçince herkes bir anda boş verirdi. Fotoğraftaki görüntüm hoşuma gitmişti. Saçlarım açık ve dağınıktı ve neredeyse esniyordum ama üçümüz de uyku mahmuru ve mutlu görünüyorduk.

“Gelecekteki yatakhane odası için bir kolaj yapacakmış,” dedi Simon. “Ben de yapmalıyım.” Abby’nin fotoğraflarına girdi.

O fotoğrafları tek tek kaydırırken ben de yanında yürüdüm. “Şunda ne kadar sarhoş görünüyorum,” dedi. Hemen sonra, “Nick fotoğraflarda gözlerini açık tutmayı öğrense iyi olacak,” dedi. Ekranı bakınca midem buruldu. Rasgele bir çift selfie’siydi, yeni bile değildi çünkü tiyatro provasında çekildiği çok belliydi. Klasik Nick ve Abby fotoğrafı. Abby başını hafifçe yana yatırmış gülümsüyor, Nick ise az önce yumruk yemiş gibi bakıyordu.

“Nick ve Abby için biraz endişeliyim,” dedi Simon.

“Ah, öyle mi?”

“Evet, onlar... vay canına,” dedi birden telefonu havaya kaldırarak. “Bunu sen mi çizdin?”

Dondum.

“Çok güzel,” diye ekledi ve kalbim göğsümde yer değiştirir gibi oldu.

Çünkü... tamam. Vay canına.

Dilim dönmüyordu sanki. Telefona bakakaldım.

Aradan bir buçuk yıl geçmesine rağmen, Abby resmimi hâlâ saklıyordu. En sevdiklerim albümünde. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ya da herhangi bir anlama gelip gelmediğini. Zihnim düğümlenmişti.

“Bunu ne zaman çizdin?” diye sordu Simon.

Yanaklarımın yandığını hissettim. “Geçen yıl.”

Lise üçteydik. Geceyi Morgan’larda geçirdikten sonra eve geldiğimde içim içime sığmıyordu. Ve ne kadar çabalasam da bu duygudan bir türlü kurtulamamıştım. Bu yüzden çizim defterimi açıp hiç plan yapmadan çizmeye başlamıştım. Yüzüstü uzanmış, bir cep telefonuna bakan iki kız. Yumuşacık hatlar, kıvrımlar ve üst üste binmiş uzuvlar. Bizi kuru boyayla çizmiştim. Abby’nin teninin kahve tonları, yanaklarımın pembeliği, saçlarımın koyuya çalan kızılı. Transtaymışım gibi çizmiştim. Kalbimi sayfaya döker gibi hissetmiştim.

Saklamam gerekirdi ama sanırım cesur hissetmiştim. Resmi ona gösterdiğimde avludaydık. Otobüsünün geç kaldığı zamanlarda okul sonrası onunla birlikte beklerdim. 19 Eylül’dü –bir cuma günü, doğum günümünden hemen önce– ve temiz hava in-

sanda yenilik hissi uyandırıyordu. O gün çizim defterimi yanıma almamıştım ama telefonumla çizimin fotoğrafını çekmiştim.

“Gülmeyeceksin,” demiştim ona. Daha ben bunu söyleyemeyen gülmüştü. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki yerimde durmakta güçlük çekiyordum. Telefonumu ona uzatıp gözlerimi dizlerime dikmiştim. Acı verecek kadar uzun gelen birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra bana dönmüştü.

“Leah.”

Kafamı kaldırıncı onu sessizce bana bakarken bulmuştum. Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrılmıştı.

“Tahmin edileceği gibi çalakalem oldu.”

“Bunu senin çizdiğine inanamıyorum,” demişti. “Vay canına.”

“Öylesine bir şey işte.”

Ama öylesine bir şey gibi gelmiyordu. Bir aşk mektubu gibiydi. Bir soru gibi.

“Ben sadece...” Derin bir iç çekmişti. “Bayıldım, Leah. Ağlayacağım.”

“Ağlama,” demiştim. Aşırı şişirilmiş bir balon gibi hissediyordum. Hava ve gerilim yüklü, hem bir yere bağlı hem havada süzülür gibi. “Beğenmene sevindim.”

“Bayıldım.” Bana iyice sokulmuştu. Avluda başka kimse yoktu. Vanilya kokuyordu ve kirpikleri kalın siyah parantezlere benziyordu. Hepsi o kadar. Beynimde bu iki gerçekten başka hiçbir şeye yer yoktu.

Abby elinde Simon'ın telefonuyla Bayan Livingstone'ın sınıfının önünde bekliyordu. Ona bakarken kızarmamak elimde değildi.

Çizimimi saklamıştı demek.

“Şunu bilmek istiyorum,” dedi. “Bieber'la tam üç yüz on altı selfie çekecek zamanı nasıl buluyorsun?”

Simon homurdandı. “Zaman yaratıyorum.”

“Belli oluyor.”

Simon ona yüzünü buruşturdu. “Sen selfie’lerimi sayacak zamanı nereden buluyorsun?”

“Hiçbir fikrim yok.” Abby sıırttı ve bakışları bana kaydı. “Ah, Leah.”

Dirseğıme dokundu.

“Evet?”

“Şu yolculuk olayını netleştirmeliyiz. Bugün eve otobüsle mi dönecektin?”

Dikkatle başımı salladım.

“Tamam, harika.” Gülümsedi. “Annemin arabası bende ve okuldan sonra Waffle House’a takılırız diye düşündüm. Planlarımızı masaya yatırırız, sonra seni eve bırakırım.”

“Şey, evet.” Yutkundum. “Tabii ki.”

“Harika! Pekâlâ, ileri matematiğıe gitmem lazım, ama süper! Atriyumun önünde buluşuruz, olur mu?”

Sersemlemiş bir halde başımı tamam der gibi salladım. Simon’ın yüzümü incelediğini, bir şey sormaya hazırlanır gibi dudaklarını büzdüğünü hissediyordum. Tanrım. Çizimi konuşmak istemiyordum. Ya da Abby’yi. Ya da bugüne kadarki en anlamsız aşkıımı. Demek istediğim, Simon biseksüel olduğumdan bile habersizdi. Ama bana bir tavşanın gibi kırıştırdığı burnuyla, *Düşünen Adam* suratıyla bakıyordu.

İşin en tuhaf tarafı, ona bunu söylemek zor olmamalıydı. Herhangi biri değil, Simon’dı o. Fakat kalbim, akciğerlerim ve nabzım bunu idrak etmişe benzemiyordu.

“Leah?” dedi usulca.

Gırtlığımdaki yumruyu yutkundum.

Bir süre sessiz kaldı. Sonra doğrudan gözlerimin içine baktı. “Gerçekten çok fazla köpek selfie’si mi çekiyorum?”

Ağlasam mı, gülsem mi bilemedim.

Yedi saat sonra, Abby Suso’nun arabasındaydım.

Annesinin arabasında. Her neyse. Lanet olası bir elbise giymiş, ay taşından minicik küpeler takmış Abby’yle kapalı küçücük bir alandaydım. Bir şarkı mırıldanarak park yerinden geri geri çıktı.

Nefesimin kesildiğini, başımın döndüğünü hissediyordum.

“Yani dairede kalabileceğiz. İstedüğümüz zaman bizim olacak. Arkadaşım erkek arkadaşında kalacak.”

“Vay canına. Gerçekten çok ince bir davranış.”

“Değil mi? Aslında onu sadece bir kez gördüm. Kuzenimin kız arkadaşının arkadaşının kız kardeşi.”

Güldüm. “Ne?”

“Biliyorum. Çok saçma.” Klimayı ayarlamak için duraksadı. “Kuzenim Cassie’nin... kız arkadaşı Mina’nın arkadaşı Max’in... ablası. Caitlin.”

“Ve önümüzdeki hafta dairesini bize veriyor.”

Abby başıyla onaylayarak Mount Vernon Otoyolu’na çıktı. “İstersek yarın bile yola çıkabiliriz.”

“Vay canına.”

“Ama sanırım pazartesi-çarşamba arası falan planlasak daha iyi olur, böylece çok kalabalık olmaz. Tabii kampüsün cumartesi geceleri nasıl olduğunu görmek istiyorsan, o başka.”

“Yok, bana uyar.” Başımı arkaya yasladım. “Ve pazartesi uygun. Ayın dördü oluyor, değil mi? Bugün biri...”

Telefonum Simon’dan gelen bir mesajla titreşti. Ah! İçimdeki tanrıçanın sana bir sorusu var.

Ekrana baktım. Yazmaya devam ediyordu.

BİR DAKİKA

Tekrar yazdı. Amacımız zevk vermek, Bayan Steele.

Ve tekrar. *neler oluyor TANRI AŞKINA???

Yan gözle Abby'ye baktım. "Sanırım Simon bana *Grinin Elli Tonu*'ndan alıntılar gönderiyor."

"Hımm," dedi Abby. Bazen göz kenarları yaşlı insanlarda olduğu gibi kırışıyordu ama bu kırıışıklar Abby'de genç görünüyordu. Abby Suso göz kırışıklıklarını bizim neslimiz için baştan yaratmıştı.

Simon'dan bir mesaj daha geldi. Sanırım biri bekâretimi hackledi.

*telefonumu, bekâretimi değil!!!

Neden bekâret yazdığım zaman bekâret çıkıyor?????

Yani t-e-l-e-f-o-n

"Bir dakika." Abby'ye baktım. "Bunun bu sabah Simon'ın telefonunu kullanmanla bir ilgisi olabilir mi?"

Abby gözlerini açarak omuz silkti. "Bilmem. Olabilir mi?" Siktir.

"Gerçek bir dâhisiniz, Sayın Suso."

Telefonum ısrarla ötüyordu. LEAH, BU NEDEN OLUYOR? Yemin ederim benimle alakası yok, bilinçaltım falan olmalı.

BİR DAKİKA HAYIR DUR, diye ekledi. Otomatik düzeltmem yüzünden. Amacımız zevk vermek, Bayan Steele. BUNU NASIL DÜZELTECEĞİM

Kahkahayı bastım. "Bunun ekran görüntüsünü almalıyım."

Abby dudaklarını aşağı doğru sarkıttı. "İşte bu yüzden, 1 Nisan günü telefonunu kimseye ödünç vermemelisin, Simon."

Abby Suso. Bu kadar kötü kalpli olduğunu kim tahmin edebilirdi?

Kafamı salladım. "Doğrusu müthiş etkilendim."

“Teşekkürler.”

“Ekran görüntüsünü sana da gönderdim,” dedim, Waffle House’un otoparkına saparken.

“EVET.” Motoru kapayıp mesaj kutusuna girdi. “Ve... biri bekâretini hacklemiş. Öleceğim.”

Gülümseyerek çenemi sıvazladım. “Ne cevap vereceğimi bile bilmiyorum.”

“Çünkü mükemmel.”

“Bu mesajları çerçeveletip bir müzeye koymak istiyorum.”

Abby gülümsedi.

Ben de karşılık verdim. Yüz kaslarım kendi başlarına buyruk hareket eder gibiydi. Şimdi de kalbim göğüs kafesimin içinde gözleri bağlı, sarhoş bir kuş gibi kendini oradan oraya vuruyordu.

Evet. Araba yolculuğuna çıkmanın makul bir fikir olduğuna nasıl karar verdiğimi bilmiyordum çünkü bu kızla daha Waffle House’un otoparkında olmakla bile baş edemiyordum. Doktordan muafiyet raporu almalıydım: *İlgili Kişilerin Dikkatine: Profesyonel görüşüme göre, Leah Catherine Burke, göbek adını bilmesi için hiçbir neden olmasa da bildiği Abigail Nicole Suso’yla her tür uzatmalı etkileşimden men edilmelidir.*

Elbette göbek adını biliyordum.

Otoparkta Abby’nin birkaç adım gerisinden yürürken beynim pusluydu. Neyse ki bu kız bir kayayla bile konuşabiliyordu çünkü beynim çalışmıyordu. Hiç yoktan, otobanda kalan bir araba gibi bir anda stop etmişti.

Abby telefonunda bir şey arıyordu. Konuşurken ellerini çok fazla kullanırdı. Şimdi, Google’da arama yaparken bile telefonunu sallayıp duruyordu.

“Ah. İşte buldum,” dedi ekranı bana çevirerek. “Bunlar beni çok heyecanlandırıyor.” Sanırım balo ayakkabılarından bahsediyordu.

Ekrana baktım. Sonunda, “Bunlar lastik mi?” diye sordum. Kocaman bir gülümsemeyle, “Evet!” dedi.

Gördüğüm en klas lastik pabuçlardı, gümüş ışıltılar katılmış, kafes desenli, şeffaf babetler. Külkedisi semt havuzunda dondurma yalayan altı yaşında bir kız olsa bu tür bir ayakkabı giyerdi.

“Gerçekten müthişler,” dedim.

“Topuklu ayakkabıdan nefret ederim. Giymeyeceğim. Dans edebilmeliyim.”

Masamıza uğrayan garsonun Abby’nin büyüüne kapılması çok sürmedi. Abby gülümsediği anda çocuğun işi bitmişti. Bunun olma hızı biraz mide bulandırıcıydı doğrusu. İkimiz de waffle sipariş ettik ama garsonun sadece Abby’ninkini getireceğinden yüzde elli emindim. Sanırım buna alışsam iyi olacaktı.

İşin komik yanı, Abby farkında bile değil gibiydi. Dudaklarında muzip bir gülümsemeyle bana baktı. “Demek sen ve Garrett...”

“Aramızda bir şey yok.”

“Ama neden?” Gözlerini kıstı. “Bence senden hoşlanıyor.”

Tanrım. Buna ne diyebilirdim ki? Belki Garrett benden gerçekten hoşlanıyordu. Belki aramızda bir şeyler olmalıydı. Muhtemelen onunla öpüşmek hoşuma giderdi. Ve istenmeyi de seviyordum. Bir kez olsun beğenilen taraf olmak hoştu.

Yani, tatlı bir çocuktu. Şirindi. Ve evet, sinir bozucuydu da ama kötü biri değildi. Ondan hoşlanmalıyım. Ondan hoşlanmak istiyordum.

Konuyu değiştirdim. “Sen ve Nick’ten ne haber?”

“Ben ve Nick.” Nefesini bıraktı. İç geçirmiş gibi bir ses çıktı.

Konuyu açmasını bekledim ama öyle olmadı. Abby hiçbir şey demeden oturdu. Bir dakika sonra neşeyle gülümsedi, kendine gelmiş gibiydi. “Her neyse. Yolculuğumuz için çok heyecanlıyım.”

“Benzin parasına ben de katılmalıyım.”

Başını hayır der gibi salladı. “Hayır. Benzini annemler karıştırmak istiyor.”

“Bunu yapmak zorunda değiller.”

“Söyledim ya, öyle istiyorlar.”

Yanaklarım ısındı. “Ben de bir şeyleri ödemeliyim.”

Kendi paramı ödeyememekten nefret ederdim. Zaten onun arabasıyla gidiyorduk ve kalacak yer bedavaya gelecekti. Benzini ben ödemeliydim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirdim. Elbette benzini ödeyecek param yoktu. Çünkü bir işim olmadan para kazanamazdım. Ve bir arabam olmadan işim de olamazdı. Zaten arabaya da bu yüzden ihtiyacım vardı.

Para işlerinden nefret ediyordum. Nefret.

“Sen müzikten sorumlusun,” dedi Abby. “Bütün zamanların en efsane müzik listesini yap, yeter.”

“Tamam ama ben ikinci en efsane müzik listesini yapacaktım.”

“İkinci en efsaneyi istemem. Yetmez, Leah.”

Biri kalbimi avucuna almış sıkıyordu sanki. Azıcık. Birazcık. Adımı söyleyiş şekli yüzündendi. Ben Lii-a'ydım. Ve yabancılar *Yıldız Savaşları*'ndaki gibi, Le-ya diyebiliyordu. Ama Abby'nin adımı söyleyiş şekli ikisinin arasında bir yere denk geliyordu.

Her defasında beni hazırlıksız yakalıyordu.

Tatillerde müzik odası kilitlenirdi. Normalde dert değildi. Morgan ve Anna saçmalığına yakın zamanda dönmek için lmyordum. Ama sonra Taylor’a Nick’in baterisinden –hani şu alamadığı bateri– bahsetme gafletine düşmüştüm ve Taylor böylece Nick’lerin bodrum katında prova yapmanın bir numaralı yaşam gayesi olduğunu fark etmişti.

Böylece, cumartesi kendimi Nick’lere gitmek için evden alınmayı beklerken buldum. Yepyeni orgcumuz Garrett tarafından. Görünüşe bakılırsa, Garrett gruba basbayağı dahil olmak üzereydi. Beni almaya gelmesini beklemek beni germişti. Her şeyden önce, Garrett ve ben onu baloya davet ettiğim günden beri hiç yalnız kalmamıştık ama o bana bir sürü mesaj çekmişti. Kesinlikle her zamankinden çok. Sanırım Garrett eninde sonunda cevaplamak zorunda kalacağım bir soruya dönüşmek üzereydi. Adının yanında bir dipnot işareti varmış gibi

Hava güneşli ve ęerin olduğu için onu sundurmada bekledim. Bayağı gergindim. Nedeni kısmen Morgan’ın gruptan ayrıldığını

bilmemden kaynaklanıyordu. Benim yüzümden. Tanrı biliyor, Anna bana bunu asla unutturmayacaktı. Ama bırakın birlikte müzik yapmayı, Morgan'la nasıl konuşabilirdim ki? O zaman Abby, hakkımda ne düşünürdü?

Çok geçmeden Garrett annesinin minivanıyla sokakta göründü. Arabayı durdurur durdurmaz, yolcu kapısını açmak için dışarı fırladı.

“Çocuk kilidini açmayı mı bilmiyorsun?” diye sordum. Çünkü onunla uğraşmak zorundaydım. Başka türlü imkânsızdı. Karşımdaki Garrett'ti.

“Ne? Dostum. Bir beyefendi gibi davranıyorum.”

Beyefendi. Bana *dostum* diyen bir beyefendi. Bundan kesinlikle etkilenmemeliydim. Emniyet kemerimi taktım.

“Zarfta ne var?” Kucağıma baktı.

“Bir çizim. Taylor'ın doğum günü için.”

“Taylor'ın doğum günü olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Taylor'a hayranlık duymamak imkânsızdı. Tam olarak ne istediğini bilir ve onu öldürürdü. Nick'le olayı neydi bilmiyordum ama belli ki doğum gününü onun evinde geçirmek istemişti. Ve bum. Orada olacaktık.

“Yani Morgan gruptan gerçekten ayrıldı ha?” diye sordu birkaç saniye sonra.

“Evet.”

“Tuhaf. Neden acaba?”

“Ben nedenini biliyorum. Benimle muhatap olmak istemediği için.”

“Bir insan nasıl olur da seninle muhatap olmak istemez, Burke?” Kolumu dürtünce içim bir tuhaf oldu. Buna nasıl bir cevap verebilirdim ki?

“Onu azarlamam hoşuna gitmedi,” dedim sonunda.

Garrett kırmızı ışıktaki durdu. “Abby olayından mı bahsediyorsun?”

“Konu Abby değil. Morgan’ın ırkçı gibi davranması.”

“Sence ırkçı mı?”

“Sen de oradaydın.”

“Yani, öyle söylememeliydi ama sadece üzgün olduğunu düşünmüyor musun? Reddedilmişti sonuçta.”

Başımı hızla ona çevirdim. “Evet, anlamamışsın bile.”

“Tamam.” Ellerini kaldırdı. “Açıkla o zaman.”

“Yani, Morgan yüzde yüz olarak Abby’nin Georgia’ya siyahi olduğu için kabul edildiğini ima etti.”

“Tamam. Ve belli ki bu konuda yanılıyor.”

“Hem de süper yanılıyor.” Ellerimi kavuşturdum. “Abby’nin SAT okumasından tam puan aldığını biliyorsun, değil mi? Ve her dersten A alıyor.”

“Gerçekten mi?”

“İlk onda olmamasının nedeni buraya nakil gelmesi ve eski okulundaki derslerinin aynı ağırlıkta kabul edilmemesi.”

“Boktan bir durum.”

“Ve ders dışı faaliyetlerine bir baksana. Tanrım. Morgan tutup Abby’nin Georgia’yı hak etmediğini söyleyecek, öyle mi? Siktir oradan.”

Garrett bir süre hiç konuşmadan Nick’in sokağına saptı. Simon ve Nick’in oturduğu mahalle, özenle biçilmiş çimleri, boyalı panjurları ve kızılık ağaçlarındaki tomurcuklarla hikâye kitaplarındaki resimlere benziyordu. Garrett arabayı Nick’in evinin önündeki kaldırıma yanaştırıp motoru kapadı.

“Sana çok fazla küftettiğini söyleyen oldu mu?” dedi sonunda.

“Ah, siktir git.” Ama dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrılmıştı bile.

“Bak. Haklısın. Morgan pislik etmiş,” dedi. Sonra yüzünü bana çevirdi. “Suso hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?”

“Ne? Çok şey bilmiyorum ki.” Yüreğim ağzıma geldi.

Garrett bana tuhaf tuhaf baktı. “Pekâlâ.”

Arabadan indiğimizde Taylor iki gitar kutusunun yanında verandada oturuyordu. “Hey, doğum günü kıızı,” diye seslenerek yanına gittim. Bana gözlerine yansımayan ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle baktı.

Yanına oturup yumruğumu yavaşça koluna vurdum. “İyi misin?”

“Elbette!” Başını evet der gibi salladı. “Hey, Nick’ten haber alan var mı?”

“Şey, hayır, ama, yani. Onun evindeyiz ya.”

“Doğru,” dedi Taylor. “Ama sanki... evde kimse yok.”

“Belki anne babası bir atölye çalışmasında falandır.” Yani, sonuçta doktordular. Böyle şeyler olabiliyordu.

“Ah, tabii ki.” Taylor ikna olmuşa benzemiyordu. “Ama Nick burada olmalıydı. Daha bu sabah mesajlaştık.”

“Tuhaf,” dedi Garrett.

“Sizce iyi midir?”

“Bodrumda video oyunu oynadığından eminim.” Omzumu silktim. “Muhtemelen kapıyı çaldığını duymamıştır.”

“Belki.” Taylor başını yana yatırdı. “Anna ve Nora bakmaya gitti.”

“Ya da uyuyakalmıştır. Bir şeyi yoktur.”

Taylor bir saç tutamını parmağına dolayarak başını salladı. Birkaç dakika sonra Nora ve Anna arka bahçeden uzanan yolda göründüler. “Bodrum kilitli,” dedi Anna. “Ne yapmak istersi-

niz? Sonraya mı bıraksak?” Bakışları Garrett, Taylor ve benim aramızda dolaştı.

“Bilmem ki,” dedi Taylor.

“Ben mesaj atabilirim,” dedi Garrett.

Taylor iç geçirdi. “Sabahtan beri mesaj atıyoruz, üstelik aradık da. Açmıyor. Çok acayip.”

“Bir şey yoktur. Daha sonra mesaj atacağından eminim,” dedi Garrett. “Burke, öğle yemeğine ne dersin?”

Taylor, “Birkaç dakika daha bekleyelim,” diye başladı ama devamını getirmedi. Çünkü bir anda Nick’in arabası garaj yolunda göründü ve garaj kapısı tangırdarak açıldı. Taylor’ın gözleri parladı. Ancak Nick ne içeri girdi ne arabadan indi, hiçbir şey yapmadı. Transa girmiş gibi donuk bir halde oturmaya devam etti.

Ayağa kalktım. “Ben gidip konuşayım.”

Koşar adımlarla arabaya gittim. Yaklaştığımı fark etmemiş gibiydi. Pencereyi tıklatınca camı ağır ağır indirdi. “Hey,” dedi donuk bir sesle. Gözleri kıpkırmızı ve ıslaktı.

“Aman Tanrım. Sen iyi misin?”

Karşıya bakarak omuz silkti.

“Nick?”

“Konuşmak istemiyorum.”

Pekâlâ, işte şimdi biraz telaşlanmıştım. Belki birazdan biraz daha fazla. Nick’i hiç böyle gördüğümü hatırlamıyordum. Demek istediğim, ağladığını kesinlikle görmemiştim. Dürüst olmam gerekirse, böyle durumlarda nasıl davranmam gerektiğini hiç bilmezdim. Doğru içgüdülere sahip değildim. Gitmemi mi istiyordu yoksa arabasına dalıp onu kucaklamamı mı, karar veremiyordum. Bu yüzden çıkan farkı ikiye böldüm ve camın önünde dikilmekle yetindim. “Konuşmak zorunda değilsin.”

Derin bir iç çekti ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Neden herkes burada?” dedi boğuk bir sesle.

“Prova için.”

Cevap vermedi.

“Emoji için? Grup hani.”

“Siktir,” dedi sonunda.

“Kötü bir zamana mı denk geldik?”

Gözlerini bana çevirdi. “Evet.”

“Diğerlerini ben hallederim. Sen içeri gir.” Yutkundum.

“Cidden, sen iyi misin?”

“Bilmiyorum. Ben sadece... yalnız kalmak istiyorum.” İç geçirdi. “Her neyse. Sağ ol.”

“Dert değil.” Duraksadım. Sonra fazla düşünüp kendimi vazgeçirmeden elimi açık camdan içeri uzatıp Nick’in saçını okşadım. Çünkü ben nasıl davranacağını bilemeyen bir insandım. Ama biraz da olsa gülümsedi; yani değmişti.

Ben geri çekilir çekilmez camını kapadı. Sonra doğruca garaja girdi, motoru kapadı ve arkasına bile bakmadan garaj kapısını indirdi.

Ben verandaya dönerken Taylor hemen ayağa fırladı. “Ne olmuş? İyi mi?”

“İyi olacak.” Dudağımı ısırdım. “Ama yalnız kalmak istediğini söyledi.”

“Ah.” Taylor hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Anna omuz silkti. “Bana uyar.”

Garrett araba anahtarlarını salladı. “Hazır mısın, Burke?”

Ama Nora elini kolumun üstüne koydu. “Bir dakika. Simon seni bize götürmezsem beni öldüreceğini söylüyor.” Telefonunu havaya kaldırdı. “Acil durummuş.”

Taş kesildim. “Acil durum mu?”

“Çok acil bir acil durum olmadığından eminim. Simon işte.”

Başımı tamam der gibi salladım ama Nick’in kıpkırmızı gözleri aklımdan çıkmıyordu. Göğsümde yapış yapış bir his vardı; babam evi terk ettiğinde, annem haberi vermeden hemen önce de böyle olmuştu. Sanki vücudum benden önce anlıyordu. Yani belki de gerçekten acil bir durum vardı. Belki gerçekten kötü bir şey olmuştu.

Nora’nın peşinden yola yürüdüm. Garrett gözle görülür bir şekilde bozulmuştu. Ama şu anda Garrett için endişelene-mezdim. Bir an bir iki dakikalığına eve dönmek için Nora’dan izin istemeyi düşündüm. Nick’i yoklamak için. Ama sonra ga-raj kapısını nasıl aceleyle kapadığını hatırladım. Üstelik yalnız kalmak istediğini söylemişti. Onu rahatsız etmek istemezdim.

Tanrım. Arkadaşlık ne tuhaf bir şeydi. Baş etmeyi çoktan öğrenmiş olmalıydım.

Simon garaj yolundaki arabasının kaputuna tünemiş, bizi bekliyordu. Beni gördüğü anda kayarak indi. “Tanrı’ya şükür geldin.” Bana sımsıkı sarıldı. “Ah. Leah. Çok kötü bir şey oldu.”

Yüreğim ağzıma geldi. “Ne oldu?”

“Atla.” Simon arabasının kapısını açmıştı bile. Nora endişeli gözlerle bize bakıyordu.

Simon elini onu geçiririr gibi salladı. “Sana sonra anlatı-rım.” Nora gözlerini devirdi.

Yolcu koltuğuna bindim. “Neler oluyor?” Simon’a dönerken midem kaskatıydı. “Si, ağlayacak gibisin.”

“Her an ağlayabilirim.” İç geçirerek arabayı çalıştırdı. “Nick anlattı mı?”

“Neyi anlattı mı?”

“Abby onu terk etmiş.”

Dünya bir anda durdu sanki.

“Abby, Nick’i terk mi etmiş?”

Simon başını evet der gibi sallayarak garaj yolundan geri geri çıktı.

“Ne zaman?”

“Bu sabah. Otuz dakika önce falan. Abby’yle telefonu az önce kapadık.”

“Lanet olsun.”

“Aynen.” Hafifçe iç geçirdi.

Bir süre tek kelime etmedim. Yemin ederim, bazen kalbimin yanında küçük bir buton varmış gibi geliyordu. Biri uzanıp butonu hafifçe sağa doğru çeviriyormuş ve kalbim bir tık daha hızlanıyormuş gibi.

“Tamam,” dedim sonunda. “Vay canına. Nedenini biliyor musun?”

“Yani, sayılır,” dedi Simon. “Henüz Nick’le konuşmadım ama Abby’nin söylediklerine bakılırsa uzun mesafe ilişkisi sürdürmek istemiyormuş.”

Durdum. “Tamam.”

“Çok özür dilerim ama çok saçma değil mi?” dedi Simon boğuk bir sesle. “Yani, cidden? Bir şans bile vermeyecek misin? Şey der gibi, hey, bak, müthiş bir ilişkimiz var ama çok elverişli değil, bu yüzden sonlandıralım.” Dudaklarını sıkarak Mount Vernon Otoyolu’na saptı.

Kalbim bir yumru olup gırtlığımı tıkamıştı. Pencereye döndüm. “Belki de müthiş bir ilişki değildir,” dedim.

“Ne? Abby ve Nick’ten bahsediyoruz.”

“Tamam.”

“Onlar efsane gibiler. Kusursuzlar.” Burnunu çekti. “Onlar mükemmelliğin öteki adı.”

“Ama değillermiş,” dedim usulca. Belki yeri değildi ama kendimi Taylor’ı düşünürken buldum. Nick ve Taylor’ın, Martin’in tiyatroculara verdiği partide kesinlikle flört ettiklerini. Taylor’ın, Nick’in gruba katılması konulu yeni saplantısını. Belki de gerçekten bir şeyler oluyordu. Gerçi, bilmiyordum. Nick’in aldatacağını sanmıyordum. Hele Abby’yi. Tanrım. Ona bakarken içi giderdi. Çıkmaya başladıkları ilk haftalarda ona nasıl baktığını asla unutmayacaktım. Şu kibir ve hayranlık arasında gidip gelen inek-oğlan çalımını.

“Ve bu, elbette balodan hemen önce olmalıydı.”

“Fena.”

Simon kafasını salladı. “Ne yapacağız.”

“Pekâlâ, ne durumdalar?”

“Şöyle, Abby, biz hâlâ arkadaşız filan havasında, bilirsin,” dedi Simon. “Ama Nick? İşte onu bilemiyorum.”

“O... pek mutlu görünmüyordu,” dedim.

“Sence onu aramalı mıyım?” dedi Simon kocaman bir nefes vererek. “Aslında belki de seni bırakıp oraya giderim.”

“Bana uyar.”

“Her şey yoluna girecek.” Söylediği şeye inanır gibi başını hızlı hızlı salladı. Sonra bana baktı. “Ama küçük bir iyiliğe ihtiyacım var.”

“Ne kadar küçük?”

“Ah, o kadar küçük değil. Abby’yle konuşmalısın.”

Midem kasıldı. “Ne?”

“İkiniz pazartesi yola çıkıyorsunuz, değil mi?”

Başımı evet der gibi salladım.

“Leah, onunla konuşmalısın. Bu... Ne bileyim.” Kafasını olmaz der gibi iki yana salladı. “Yani, araya girmeye falan çalışmıyorum ama bu çok gereksiz, değil mi? Şimdi ayrılmaları

için hiçbir neden yok. Abby sadece yürümeyeceğini varsayıyor.” Simon direksiyonu sımsıkı tutarak bizim sokağa saptı. “Neden bir şans verip nasıl gittiğine bakmıyorlar?”

“Simon, biz onların adına karar veremeyiz.”

“Bunu *biliyorum*.”

“Tamam.”

Simon bizim evin garaj yoluna girdi ve vitesi park pozisyonuna aldı. “Ben sadece onunla konuşabilirsin diyorum,” dedi. “Seni dinleyeceğine bahse girebilirim.”

“Hiç de bile.”

“Cidden, sana çok saygı duyuyor. Gerçi senden biraz çekiniyor, o ayrı.”

Gözlerimi kısıtım. “Neden?”

“Bilmem. Çekinilmesi gereken biri olduğu için olabilir mi?” Onu ittim, gülümsedi. “Ama cidden. “Grup konusunda falan, senin gerçekten sağlam biri olduğunu düşünüyor. Bu yüzden, bence seni dinler.”

“Ama bu...” Devamını getiremedim, yüzüm kıpkırmızıydı.

“Onunla konuş, olur mu?” Simon arkasına yaslanıp başını bana doğru eğdi. “Belki ona Nick’in ne kadar muhteşem olduğunu, birlikte ne harika olduklarını falan hatırlatırsın. Ben de Nick’in üstünde çalışırım, birbirimizi gelişmelerden haberdar ederiz, olur mu?”

“Evet, ama bence bu işi hiç kurcalamamalıyız.”

“Bu kurcalamak değil ki! Biz sadece arkadaşlarımızı kolluyoruz. Birlikte olmalarını istersin, değil mi?”

Soru suratıma bir yumruk gibi indi. Bütün vücudumun o yumruğun etrafında kasıldığını hissettim. Yani, elbette birlikte olmalarını isterdim. Mutlu olmalarını. Baloda olay çıksın is-

temezdim. Ama Abby'ye bu konuyu açma fikri bende öğürme isteği uyandırıyor.

“Lütfen. Konuş onunla.”

“Denerim,” dedim alçak sesle. Ve Simon’la göz göze gelmemek için nereye bakacağımı şaşırdım.

“Telefonunun şarjını aldığına eminsin?”

“Evet.”

“Ya araba şarjı?”

“Evet.”

“Oraya varınca beni arayacaksın, tamam mı?”

“Anne. Tamam.”

Annem saçlarının alnıyla birleştiği çizgiyi sıvazlayarak mutfak boyunca bir ileri, bir geri yürüyordu. Neden böyle davrandığını anlamıyordum. Bir anda aya gideceğimi sanmaya başlamış gibiydi.

“Anne, bir buçuk saatlik yol. Kalabalık saatte bütün mahalleyi dolaşmak gibi.”

“Biliyorum. Ama tuhaf geliyor. Bu senin üniversite turun. Orada olmalıymışım gibi geliyor.” Bir sandalyeye çöküp çenesini çantasına dayadı. “Bunu kaçırmak hiç hoşuma gitmiyor.”

“Ama ben iyi olacağım. Abby de yanımda.”

“Bu iş *Girls Gone Wild*’a dönmese iyi olur,” dedi annem ciddi bir tavırla. “Üniversiteli oğlanlarla işi pişirmek yok.”

“Anne.”

“Ben sadece seni kollamaya çalışıyorum.” Burnumu sıktı.
“Ve Garrett’i.”

“Aman Tanrım. Sana bir daha hiçbir şey anlatmayacağım, asla.”

“Tamam, ama beni ofisten ara.” Ayağa kalkıp eteğini düzeltti.
“Çok ciddiym. Oraya varır varmaz. Ve çok eğlen, tamam mı?”

Sandalyemde arkama yaslanıp başımı arkaya yatırdım. Abby’nin gelmesine iki saat kalmıştı ve ne beklemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Nick için gözyaşı mı dökülecekti yoksa gözüne kestirdiği her erkekle işi pişirmeye mi çalışacaktı, bilmiyordum. Ve Simon her şeyi halledecek sihirli sözcükleri bulmam konusunda bana güveniyordu. Bir şekilde Abby’yi ayrılıktan dönmeye ve sonsuza dek Nick’le mutlu yaşamaya ikna edebilecekmişim gibi.

Bunun kötü fikirler tarihinin en berbat fikri olduğunu düşünmeye başlıyordum.

Ne bileyim. Hem çok heyecanlı hem çok gergin hissediyor ve nedenini kestiremiyordum. Bir şarkının yarısında tonunun değişmesi, ritminin şaşması ya da ölçüsünün kayması gibiydi. Göğsünüze sıkışan şu hıçkırık. O küçücük *ha?* anı. Bir şeylerin yolunda olmadığı hissi.

Belki de bir şeylerin değişmek üzere olduğu.

Abby on beş dakika erken geldi. Ve garaj yolundan mesaj çekmedi. Kapıyı çaldı.

Bunu yapacağını *biliyordum*.

İşte bu yüzden bütün hafta sonunu oturma odasındaki giysi ve kâğıt yığınlarını kaldırarak, her şeyi kocaman ve tehlikeli bir dağ halinde dolabıma tıkarak geçirmiştim. Kanepe biraz

yamalı ve soluk renkli, duvar kâğıdı doksanlardan kalmış olmasına rağmen, evin kapısından bakınca oturma odası neredeyse normal görünüyordu. En azından artık zemin görülebiliyordu.

Camdan kaçamak bir bakış attım; Abby kesinlikle ağlamıyordu. Aslında bayağı neşeli görünüyordu. Daha bu sabah Simon'dan kasvetli bir güncelleme almış olmasam Nick'le yeniden bir araya geldiklerini sanabilirdim. Ama sanırım Abby her durumda gülümseyecek bir tipti. Onu azıcık tanıyorsam gizliden gizliye üzgündü.

Ona içeri girme fırsatı vermeden kapıdan dışarı süzıldüm. Hava bulutlu ve serindi, Hogwarts hırkamı giyebileceğim kadar serin. “Sonunda okuyorum,” dedi Slytherin armasını işaret ederek. “Zorbalıkla mecbur edildim.”

“Simon tarafından mı?”

“Ve kuzenim Molly. Beni bir hafta aralıksız alıntı bombardımanına tuttu.”

“Kahramanım benim.”

Abby gülümsedi. “Şimdilik sevdim. Üçüncü kitabı yarılardım.”

“Sevdin mi?” Neredeyse kekelemiştim. Abby Harry Potter'ı *sevmişti*.

Bu Bay Rogers'ın hoş biri olduğunu söylemek gibiydi. Reece King'in hafif yakışıklı olduğunu. Harry Potter'ı sadece sevemezsiniz. Kafayı onunla bozmak zorundaydınız.

Araba anahtarlarını ararken saçları esintiyle havalandı. Bugün Gündelik Abby kılığındaydı. Kıvrırcık saçlar, dar bir kot pantolon ve bol mavi bir kazak. Bagajı açtı, bez çantamı onun tekerlekli küçük valizinin yanına koydum. Annesinin arabası biraz eskiydi ve bagaj kitaplar ve kâğıt istifleriyle doluydu. Dağınıklığı görmek içimi tuhaf bir şekilde rahatlattı. Her zaman diğer insanların hayatlarının derli toplu olmasını beklerdim.

“Caitlin’in adresini GPS’e gireyim,” dedi. “Sonra da senin ikinci en iyi ve üstünde yarı gönüllü bir şekilde güya çok çalıştığın en alt düzey boktan müzik listeni açarız.” Bana sıırıttı.

“Vay canına. Silahlar çekildi, Suso.” Yolcu koltuğuna bindim.

Avuçları açık halde, vücudunun her yerini oynatarak omuz silkti.

Ona yan gözle baktım ama gülümsüyordum. “Pekâlâ, tamam. Aslında iki müzik listem var. Sen seç.”

“Ben seçeyim.” Motoru çalıştırdı. “Sınava tutuluyormuşum gibi hissettim.”

“Ah, öyle. Seni yargılayacağım.”

Abby güldü. “Biliyordum.”

“Hareketli müzik ya da hüzünlü müzik. Seç bakalım.”

Abby hıhladı. “Sanki sormana gerek varmış gibi.”

“Sanırım bu, Adım Abby Suso ve mutlu şarkılar severim demenin başka bir yolu.”

“Adım Leah Burke ve Athens yolu boyunca ağlamak istiyorum’a karşılık.”

“Peh. Ben ağlamam.”

“Gördün mü, işte bu bir meydan okumadır.”

Sırıttım. “Gördüm.”

Vay canına. Çok tuhaftı. Abby’nin Nick için gözyaşı dökmediği kesindi. Hayatı boyunca hiç ağlamamış gibi davranıyordu. Ve bu benimle uğraşma hali. Eskiden arkadaşken bile böyle olmamıştık. Ben hiçbir zaman kendimi toplayıp onunla normal bir insan gibi konuşmamıştım ve şakalaşmak gibi bir olasılık zaten yoktu. Ama şimdi beynimin içinde minicik bir kapı açılmıştı sanki. Tuhaf bir şekilde kafamın berraklaştığını hissediyordum. İlk kez ona ayak uydurabiliyordum.

Bu gerçekten acayip derecede harika bir şeydi.

Otoyola çıkınca huzurlu bir sessizliğe gömüldük. Pencereden dışarı bakarak Vampire Weekend'i, Ezra Koenig'in sesinin gittikçe alçalarak silinmesini dinledim. Sonra Rilo Kiley başladı. Biraz sonra Abby güldü.

Ona baktım. "Ne oldu?"

"Bu ayrılık şarkısı. Vay canına. Zamanlama harika."

"Ah, siktir." Bindiğim asansör düşüyormuş gibi bir duyguya kapıldım. "Fark etmemiştim. Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun?"

"Çünkü." Yutkundum. "Senin için durumu acayipleştirmek istemiyorum."

"Acayipleştirmiyorsun."

"Konuşmak ister misin?"

"Nick'i mi?" Dudaklarını bastırdı.

"Konuşmak zorunda değiliz," diye ekledim hemen.

"Hayır, sorun değil. Ben sadece..." Yola bakarak başını salladı. "Pekâlâ, bu aramızda kalacak, tamam mı?"

"Elbette." Gülümsedim. "Athens'ta olan Athens'ta kalır."

"Henüz oraya varmadık."

Kafamı çevirip yol tabelalarına baktım. "Pekâlâ, Lawrenceville'de olan..."

"Söz mü?" Serçeparmağını açtığı elini bana uzattı.

Parmağımı onunkine geçirdim. "Söz."

On yaşımdan beri serçeparmağımla söz verdiğimi sanmıyordum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Leah."

"Nick konusunda mı?"

Bukleli saçını kulağının arkasına itip derin bir nefes bıraktı. "Evet, sayılır. Yani, Simon'la konuştum, anlaşılan benim büyük bir hata yaptığımı düşünüyor ama... Bilmiyorum. Mesela şu

anda bok gibi hissediyor muyum? Evet. Ama onu geri istediğimden değil.”

Ona baktım. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Simon’ın buna bir şekilde itiraz etmem ya da detay almak için üstelememi isteyeceğini biliyordum. Ama sanki hiç prova etmediğim satırları ezberden okumak için sahneye itilmiş gibiydim. Bir ayrılığın nasıl hissettireceğini nereden bilebilirdim ki? Daha öpüşmemiştim bile.

Sonunda Abby iç geçirdi. “Kendimi sürtük gibi hissediyorum. Bir yıldan uzun zamandır çıkıyoruz. Onu seviyorum. Gerçekten. Sadece.” Direksiyona vurdu. “Uzun mesafe ilişkisi istemiyorum. Yani, hiç. Ama bir yanım, peşinden New England’a falan gitmediğim için ona bunu borçlu olduğumu söylüyor. Çok saçma biliyorum ama o kadar suçlu hissediyorum ki.”

“Sonsuza kadar öğrenci kredisi ödememek için bursundan vazgeçmiyorsun diye mi?”

“Doğru.” Derin bir iç çekti. “Yani, evet. Bunun soru bile olmaması gerekir.”

“Bak, Nick bu işi basitleştirmek isteseydi Georgia’ya başvurabilirdi.”

“Evet.” Abby dudağını ısırды. “Başvurmadığına seviniyorum.”

Ya.

“Peki.”

“Pisliğin teki gibi mi davranıyorum? Nick inanılmaz bir çocuk. Ve inanılmaz bir erkek arkadaş oldu. Demek istediğim, karşımdaki Nick. Ben...” Tatsız bir ses çıkararak güldü. “Biliyor musun, için için Taylor’la aralarında bir şeyler olduğunu hayal etmek istedim çünkü o zaman ondan ayrılmak için geçerli bir nedenim olurdu.”

“Niçin bir nedene ihtiyaç duyuyorsun?”

“Çünkü bir neden olmaması berbat bir şey. Hissedemiyordum işte. En azından gerektiği kadar. Tamam, üzülüyorum ama harap halde değilim ve harap olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

Ona yan yan baktım. “Harap olmak istiyor musun?”

“Onu ondan ayrılmanın beni harap edeceği kadar çok sevmek istiyor muyum? Evet.”

Ve nasılsa o tek kelime bir balon gibi büyüdü ve bütün arabayı kapladı. *Evet.*

“O zaman bence doğru olanı yapmışsın,” dedim birkaç saniye sonra. Tuhaf bir şekilde elektrik yüklenmiş gibiydim. Yani bana dokunsanız sizi çarpacak kadar.

“Biliyorum,” dedi yumuşak bir sesle.

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık.

“Tanrım. O kadar kötü hissediyorum ki. Nick’in doğum günü yaklaşıyor. Baloya iki hafta kaldı. Mesela herkesin mezu niyet balosunu mahvettiğimden eminim.” Neşesiz bir gülüşle ekledi: “Ne eğlenceli bir limuzin yolculuğu olacak.”

“Balo tuhaflaşmasın diye bir ilişkiyi sürdüremezsin.”

Abby’nin dudakları aşağı doğru büküldü. “Sen böyle deyince kulağa çok saçma geliyor.”

Omuz silktim.

“Çok tuhaf bir duygu. Daha önce kimseden ayrılmamıştım.”

“Gerçekten mi?”

“Şey, Nick’ten önce gerçek anlamda tek bir erkek arkadaşım oldu, o da beni terk etti.” Elini saçlarının arasından kaydırırken hüznle gülümsedi. “Yani, bu işler nasıl oluyor? Bu konuda iyi hissetmeme izin var mıdır acaba?”

“Yani... muhtemelen Nick’in önünde değil. Ya da Simon’ın.”

“Tabii.” Sesli güldü. “Tanrım. Oğlanlar çok... Ah. Bir daha hiçbir oğlanla çıkmayacağım.”

“Belki de kızlarla çıkmalısın,” dedim

Sırıttı. “Belki de öyle yapmalıyım.”

Yüzüm yanarak hızla cama döndüm.

Siktir. Ne demiştin öyle?

Bunu planlanmamıştım. Nereden çıktığını bilmiyordum. Ama söylemiştim ve şimdi havada asılı duruyordu. Gözümde arabamızın içinin dumanla dolduğu bir görüntü canlandı. Ama belki de sadece benim hayal gücümdü çünkü bir anda Abby hiçbir şey olmamış gibi Wham!’e eşlik etmeye başladı.

Gerçekten önemli olmadığından emindim. Çizimin de önemli olmadığı gibi.

Oysa Abby o çizimi saklamıştı ve nedenini anlayamıyordum. Çizimim hakkında ne düşünüyordu acaba? Ya da hiç aklına geliyor muydu? Muhtemelen arka zemini renklendirme şeklim hoşuna gitmişti. Ya da telefonunda olduğunu bile unutmuştu.

Ama Simon’ın bilmediği bir şey vardı. O çizim benim telefonumda da duruyordu.

29. Otoyol’daki trafik bir anda büyüleyici bir hal aldı. Önümüzde arka camın köşesine küçük bir aile çıkartması yapıştırılmış bir minivan vardı. Kusursuz sihirli hetero rüya ailesi: anne, baba, iki kız ve bir oğlan. Şimdi benzer bir çıkartmada kendi ailemi düşündüm: Annem ve ben sol köşede tutunmaya çabalarken, babam sağ üst köşede, çerçevenin neredeyse dışındaydı. Ve elbette Wells bizim taraftan içeri süzölmeye çalışıyordu. Amerikan tarzı aşk hikâyesi.

Passion Pit çalmaya başladı. Fazla neşeliydi. Hüzünlü listeyi seçmeliydim. Yolda her an biraz daha ilerlerken kendimi bir şeyin kenarına güçlükle tutunur gibi hissediyordum. Konuşmayalı on dakika olmuştu. Müzik aynı anda hem fazla gürültülü ve fazla yumuşak gelmeye başlamıştı ve bas ritminin altında Abby'nin nefesini duyabiliyordum.

Ve işte Athens'taydık. Abby, Prince Caddesi'nden geçerken rengârenk dükkân ve kafeleri seyrettim. Kemerli, yüksek bir vitrini olan küçük bir kitapçı, köşede bir kooperatif marketi ve kaldırımda el ele yürüyen iki adam vardı. Burada yaşayacağımı henüz idrak edebildiğimi sanmıyordum. Sadece gezmeye gelmemiştim. Geçerken arabanın camından dışarıyı seyretmekle kalmayacaktım. Bana gerçek hayat gibi gelmiyordu.

Abby'nin arkadaşı şehrin merkezine yakın, kendine ait çok katlı bir otoparkı olan gösterişsiz ve modern bir binada oturuyordu. "Caitlin istediğimiz yere park edebileceğimizi söyledi," dedi Abby. "Park yeri hakkını da kullanmamıza izin verdi."

"Vay canına."

"Aynen."

Otoparkın katlarını tek tek dolaşırken etrafa baktım. Komik bir araba karışımıydı: kimi yeni yıkanmış, gıcır gıcır pahalı görünümlü, kimi sağı solu vuruk içinde. Bir sürü Georgia Üniver-

sitesi çıkartması vardı. Görünüşe bakılırsa burada yaşayanların neredeyse tamamı öğrenciydi.

Üçüncü katta bir yer bulduk, asansörle lobiye çıktık ve danışmadaki bir kâğıda isimlerimizi yazdırdık. Sonra asansörle halı kaplı uzun bir koridorda Caitlin'in dairesinin de olduğu altıncı katta çıktık.

Abby'yle birbirlerini görünce, ciyaklayarak kucaklaştılar. Oysa daha önce sadece bir kez görüştüklerinden emindim. Cidden, insan kuzeninin kız arkadaşının arkadaşının ablasını ne kadar iyi tanıyabilir ki? Ama burada Abby'den bahsediyoruz, yani kim bilir.

“Sen de Leah olmalısın,” dedi Caitlin. “Durun, çantalarınızı alayım.” Peşi sıra mermer tezgâhlı, krom aksesuarlarla renkli seramik tabak ve fincanlarla tamamlanmış güneşli açık bir mutfığa girdik. Kelimenin tam anlamıyla yetişkin işiydi. Caitlin'in kampüs dışında yaşadığını biliyordum, bu yüzden bir yatakhane odası beklememiştım ama bu daire HGTV'de göreceğiniz türdendi. Üniversite ikinci sınıf öğrencilerinin böyle yaşayabileceğini bilmezdim.

“Hepsi bu kadar. Yatak odası, banyo, Wi-Fi şifresini yazdım, numaram zaten sende var. Yarın tura çıkıyorsunuz, değil mi?”

Abby başını onaylar gibi salladı. “Öğleden sonra.”

“Harika. Gelmek isterseniz arkadaşım Eva yarın eve arkadaşlarını davet etti. Aşağıda oturuyor, bu dairenin tam altında kalıyor ama beşinci katta. Leah ona bayılacaksınız. Bateria çalışıyor. Kendisinden bahsedilirken cinsiyet ayrımı gözetken hitap şekillerinin kullanılmasını istemiyor.”

Ben böyle bir şeye ihtiyaç duymasam da kendimi kucaklanıyormuşum gibi hissettim. Çünkü kendisine kadın/erkek ayrımı

gözetilerek hitap edilmesini istemeyen arkadaşı onu şaşırtmıyorsa, Caitlin muhtemelen biseksüel olmama da aldırmayacaktı.

“Her neyse, sana bilgileri mesaj atarım.”

“Yani parti mi veriyor?” dedi Abby.

Caitlin omuz silkti. “Sanırım. Ama pek parti denemez. Çok rahat bir ortam olacak.” Saçını arkada büküp bıraktı. “Kesinlikle uğramalısınız. Bu da otopark kartı. Ön cama yerleştirmeniz yeterli.”

“Hemen halledeyim,” dedi Abby.

“Harika. Ben de seninle otoparka geleyim. Sanırım hepsi bu kadar.”

“Sağ ol,” dedim. “Cidden.”

“Aman Tanrım, ne demek.” Beni kucakladı, bir çiçeğe sarılmak gibiydi. Zayıf insanlarla hep böyle hissederdim. Onları ezeceğimden korkardım.

Çıktılar, bir anda bu yabancınn dairesinde yalnız kaldım. Ama Abby’nin kıkırtısı koridordan duyuluyordu.

Annemi ofisinden aradım.

“Nihayet! Endişelenmeye başlıyordum. Yolculuk nasıldı?”

“İyi.”

“Hepsi bu kadar mı? Sadece *iyi* mi?”

“İnanılmazdı,” dedim. “Tek boynuzlu atlar güneş ışığı kuyuyordu.” İki tüylü beyaz yastığı kenara itip kanepeye oturdum.

“Abby de iyi mi?”

“Evet.”

“Hoş birilerine rastladınız mı?”

“Anne.”

“Sadece sordum.”

“Pekâlâ, öncelikle buraya geleli sadece beş dakika oldu. İkinci olarak, lütfen *hoş* deme.” Gözlerimi devirdim. “Ve birileriyle iş pişirmek derdinde değilim.”

“Tamam, ama kuralları biliyorsun. Ağız koruyucusu! Prezer-vatif!” Annemin altın kuralları. Hiç aksiyona geçmediğim göz önüne alınırsa, süper gerekli değillerdi. Geçsem bile, bu yolculukta olmayacağı kesindi. Caitlin’in dairesinde, hele Abby’nin gözü önünde asla. Eve bir kız getirdiğimi hayal bile edemiyordum. Abby ne olduğunu bile anlamazdı. Beni heteroseksüel sandığından %99 emindim. Simon bile öyle sanıyordu. .

Bazen bu konuda tedirgin hissediyordum; Simon bana eşcinsel olduğunu söylemişti ama ben ona açılmamıştım. Leia, *Seni seviyorum*, dediğinde Han Solo’nun *Biliyorum* demesi gibiydi. Her şey biraz dengesizmiş gibi. İçimi kemiriyordu. Ama ona şimdi söyleme düşüncesi içimde kuma isteği uyandırıyor. Bir yıl önce söylemem gerekirdi. O zaman çok önemli olacağını sanmıyordum ama şimdi aşılmaz bir hal almıştı. Sanki bir yerde ritmi kaçırmıştım ve şarkının temposu tamamen bozuk gidiyordu.

Annemle telefonu kapatırken hissettiğim da üç aşağı beş yukarı aynıydı. Caitlin’in kanepesinin köşesine kıvrılmıştım ama elimi kolumu nereye koyacağımı bilemiyordum. Daireyi keşfe çıkmak istiyordum ama yanlış gelen bir şey vardı. Belki de benim evimde birini tek başına bırakmaktansa ölmeyi yeğleyeceğim içindi. Düşüncesi bile beni hasta etmeye yetiyordu. Kirli giysilerim ve yarım kalmış hayran çizimlerim. İnsanların hayatın içinde bütün pencereleri ardına kadar açık ilerleyebilmesini aklım almıyordu.

Kapı kolunun çevrildiğini duydum. Abby otoparktan dönmüştü. Yanıma oturdu. “Müthiş bir ev.”

“Aynen.”

“Ve yatak odası var. Buraya parası nasıl yetiyor acaba?” Babetlerini çıkarıp ayaklarını altına topladı. “Bunu ister miydim, emin değilim.”

“Parayı mı kastediyorsun?”

“Hayır, tek odalı bir evi. Kesinlikle bir oda arkadaşı istedim. Ya da ev arkadaşı.”

“Oda arkadaşı daha ucuz olurdu.”

“Daha ucuz her zaman iyidir,” diye onayladı. Sonra sırtını dikleştirip gözlerinin içine baktı. “Bunu hiç düşündün mü?”

“Oda arkadaşlığını mı?”

Başını evet der gibi salladı, sonra duraksadı. “İkimiz oda arkadaşı olabiliriz.”

“Simon da öyle istiyor.”

“Evet, biliyorum. Bana da bahsetti. Ama kötü bir fikir değil, biliyorsun değil mi?”

Şaka yapıyor olmalıydı. *Kötü bir fikir değil mi?* Abby’yle aynı yatak odasında yaşamak. Bir hafta geçmeden kafayı yedim.

“Belki de öyledir,” dedi hızla. “Öylesine bir düşünceydi. Hemen karar vermek zorunda değiliz.”

Hiç konuşmadan başımı salladım.

“Caitlin’e partiyi sordum.”

“Tamam.” Kaşlarımı çattım.

“Anlaşılan sadece birkaç kişi olacakmış. Salı akşamı toplaşması gibi bir şey.” Dudağını ısırdı. “Gerçek bir parti olduğunu bile sanmıyorum.”

“Dur, tahmin edeyim. Gitmek istiyorsun.”

“Sadece sen de gelirsen.”

“Şey, bilmem.”

“Belki bir iki dakika uğrarız.” Kanepede bana doğru kaydı ve ellerini yalvarır gibi kavuşturdu. “Ayrılık sonrası biraz neşeleneyim diye.”

Ofladım. “Terk eden sensin!”

“Yine de bok gibi hissediyorum.”

“Ve bir parti bunu çözecek, öyle mi?”

“Kesinlikle.”

Bir an duraksadım ve iç geçirdim. “İşte bu yüzden oda arkadaşısı olamayız.”

“Ne? Neden?”

“Çünkü beni zorla partilere götürürsün. Kabul ettirene kadar yavru köpek bakışı yaparsın.”

“Ah.” Abby sıırttı. “Evet, muhtemelen haklısın.”

Gülümseyerek başımı çevirdim. “Her neyse. Yarın, değil mi?”

“Evet.”

Gözlerimi devirdim. “Tamam, ama hiçbir şey içmem.”

“Ahhhhhhh!” Elleriini yanaklarına bastırdı. “Sabırsızlanıyorum. Leah, gerçek bir üniversite partisine gideceğiz.”

“Hımmm.”

“Hayır, ben ciddiyyim, harika olacak. Bunun bir başlangıç olduğunun farkında mısın?”

“Neyin başlangıcı?”

Arkasına yaslandı ve hülyalı bir tavırla gülümsedi. “Gerçek hayatın. Yetişkinliğin.”

“Korkutucu.”

“Müthiş.”

Gözlerimi devirdim ama bana gülümseyince kendimi tutamayıp ben de gülümsedim.

Öğleden sonrayı şehir merkezinde avarlık ederek geçirdik. Müzikli mekânların önünden geçip, ikinci el giysiler satan dükkânlara girdik. Abby yiyecek parasını bir çift suni deri bota harcadı. Dışarıda her yerde DJ’li partilerin, üniversite tiyatrosunun ve hafta sonu sahne alacak Motel/Hotel adında bir müzik grubunun el ilanları vardı. Abby açlıktan öldüğünü ilan etti ve neyse ki annesiyle babasının banka kartı onda olduğu için bir ATM’de durduk.

“Küçükken annem ne zaman para çekse bize piyango vurdu sanırdım,” dedi Abby. “Annem bu oyunda *çok iyi* falan olurdum.”

“Ben de paraların gıcır gıcır çıkmasına bayılırdım,” dedim.

“Ben hâlâ bayılıyorum.”

“Sanırım şimdi sadece para olduğu için seviyorum.”

Abby gülümsedi. “Çok tatlısın, Leah. Parayı olduğu gibi seviyorsun.”

Bir kafede tost yedikten sonra Caitlin’in dairesine dönmeden önce birer dondurma aldık. Eve dönüş yürüyüşümüz boyunca

midemde mutlu bir kıpırtı vardı. Belki de böyle olacaktı. Üniversite hayatı böyle bir şeydi.

Eve dönünce elimizde telefonlarımızla kanepenin iki ucuna yerleştik. Abby kuzeniyle, ben Simon'la mesajlaşıyordum.

Abby nasıl??? diye sordu Simon.

İyi görünüyor.

Gerçekten mi? Ah. Şey, Nick berbat durumda.

Abby beni dürttü. “Kuzenlerimin fotoğrafını görmek ister misin?” İyice sokulup telefonu bana çevirdi. Fotoğrafa baktım. Abby gözlerinin içi gülen, saçları hafif dalgalı iki beyaz kızın arasına sıkışmıştı. “Esmer olan Molly ve sarışın Cassie,” dedi Abby. “Bu fotoğraf annelerinin düğününde çekilmişti.”

Birkaç fotoğraf ileri gidip çiçekten bir takın altında birbirine gülümseyen iki kadının fotoğrafında durdu. Kadınlardan bal sarısı saçları olan gelinlik giymişti. Diğer kadın pantolonluydu ve yüzü Abby'ninkinin kopyasıydı. Yani cidden, Abby'nin daha büyük versiyonuydu. Gerçekten sarsıcıydı.

“Halanın eşcinsel olduğunu bilmiyordum,” dedim sonunda.

“Evet, Nadine halam lezbiyen. Sanırım Patty biseksüel.”

Fotoğrafa tekrar baktım. “Nadine babandan küçük mü?”

“Evet. Babamın iki kardeşi var. Nadine en küçükleri.”

“Baban bu lezbiyenlik konusunda tuhaf davranır mı?”

“Hayır, hiç.”

“Doğrusu biraz şaşırdım.”

“Gerçekten mi?” Hafifçe gülümsedi.

Yanaklarım ısındı. “Ne bileyim. Her zaman babanın çok katı ve geleneksel olduğunu söylersin.”

“Öyledir. Ama bunu sorun etmiyor. Gerçi ağabeyim ya da ben eve gelip eşcinsel olduğumuzu söylesek ne yapar bilmiyorum...” Sustu, yanakları kızarmıştı.

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Ben uzaktan kumandayı kurcaladım. Abby bir süre elimdeki kumandaya baktı.

Sonra telefonu titreşmeye başlayınca kendine geldi. “Simon,” dedi. Telefonu açarken gözlerimin içine baktı. Sonra telefonu kulağına dayayıp Caitlin’in yatak odasına geçti.

Birkaç dakika boyunca tavandaki pervaneye baktım. Telefonum birkaç kez öttü. Bazen kısa mesajın tarihteki en kötü teknolojik ilerleme olduğunu düşünüyorum. Çünkü evet, çok elverişli. Ama böyle anlarda biri sizi sürekli, *hey, hey, hey*, diye dürtter gibi oluyor.

Elbette yazan rahatlıklar kralı Nick’ti. Orada işler nasıl? Eğlenceli planlar yaptınız mı bakalım?

Ama orada bir sürü üniversiteli çocuk var, tabii. Abby muhtemelen yokluğumu hissetmiyordu.

Benden hiç bahsetti mi? lol.

Telefonuma bakakaldım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Lanet olsun. Nick için üzüliyordum. Gerçekten. Ama bu iş beni o kadar çok aşırıyordu ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Bu yüzden pes ettim. Telefonumu bırakıp çizim defterimi ve boya kalemlerimi aldım. Kendi alanıma çekilmeye ihtiyacım vardı. Bazen çizirken öyle oluyordu. Dünyanın geri kalanı yok oluyordu. Kalemimin ucu dışında her şey siliniyordu. Bunu insanlara asla açıklayamıyordum. Bazen kafamda bir resim oluyordu ve bana onu çizgilere ve gölgelemelere aktarmak düşünüyordu. Ama bazen ne çizdiğimi çizene kadar anlamıyordum.

Kanepeye yerleşip çizmeye başladım, çok geçmeden vücudum rahatladı. Çizdiklerim genelde hayran ıvır zıvırları olurdu. Tumblr’daki insanlar bu tür şeyleri seviyordu.

Ama bugün bir kutu çizdim.

Hayır, bir kutu değil, bir ATM.

ATM'yi etrafı topu deliğe sokarak puan toplanan ve kıskaçla oyuncak kazanılan makinelerle çevrili bir oyun makinesi gibi çizdim. Para bölmesinden fişkıran banknotlar havada süzülüyordu. Piyango kazanmış gibi büyük bir sevinçle iç geçiren bir Abby çizdim. Sonra yanına elimi ağzıma kapamış kendimi çizdim.

Bir buçuk yıldır Abby'yi ilk kez çiziyordum. O zamandan beri kendimi de ilk çizişimdi.

“Sen ne yazıyorsun orada?” dedi Abby. Kafamı kaldırıncı onu heyecanla gülümserken buldum. Kanepedeki yerine çöktü ve telefonunu sehpaıa bıraktı. “Burada oturup kendi kendine kıkırdamana bayıldım.”

“Çizim yapıyorum.”

“Bakabilir miyim?” Yanıma sokuldu.

Çizim defterimi ona çevirince bir kakhaha attı. “Aman Tanrım. Bunlar biz miyiz?”

Başımı salladım.

“ATM oynuyoruz!”

“Ve kazanıyoruz.”

“Elbette kazanıyoruz. Bu işte süperiz.” Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. “Tanrım. Çok yeteneklisin, Leah. Seni çok kıskanıyorum.”

“Haydi canım.” Gözlerimi çizim defterime dikerken gülümsememi önüme dökülen saçlarımın arkasına gizledim.

“Çok ciddiğim. Özel sipariş falan alabilirsin. İnsanlar çizimlerine para verirler.”

“Hiç sanmam.”

“Neden olmasın?”

“Çünkü.” Omuz silktim.

Çünkü yeterince iyi değildim. Çünkü her çizimimde yolda olmayan bir şey vardı. Her zaman bir kulak diğerinden

daha uzun, parmaklar gereğinden kısa oluyor ya da silgi izleri görünüyordu. Hiçbir zaman mükemmele ulaşamıyordum.

“Yemin ederim, sandığından çok daha yeteneklisin. Bu resme hiç tereddütsüz para verirdim.”

Yüzüm kızardı. “Senin olabilir.”

Şaşkınlıkla iç geçirdi. “Gerçekten mi?”

“Elbette.” Sayfayı dikkatle yırtıp ona uzattım.

Bir an bakıp göğsüne bastırdı. “Biliyor musun, çizdiğin diğer resmimizi hâlâ saklıyorum.”

Her şey dondu: kalbim, akciğerlerim, beynim.

Bana baktı. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Tabii.”

Durdu. Ağzını kapadı. Geri açtı. Sonra usulca, “Arkadaşlığımız neden bozuldu?” diye sordu.

Midem kasıldı. “Arkadaşız ya.”

“Evet, ama geçen yıldan bahsediyorum. Ne bileyim.” Dudaklarını ısırды. “Seni üzecek bir şey mi yaptım ya da söyledim diye çok düşündüm. Sanki bir süre en yakın arkadaşımydın ama sonra benimle konuşmayı tamamen kestin.”

Tanrım. Görünmez minicik bir serseri ciğerlerimi yumruklamayı görev edinmiş olmalıydı. Böylece kalbimi hiper-hızlandırıyor ve midemi trampolin olarak kullanıyordu. Düşüncelerimi toparlayamıyordum. Tek bildiğim, bunu konuşmak istemediğimdi. Bunun dışında her konuda konuşabilirdim.

Durdum. “Bilerek yapmadım.”

“O zaman ne oldu? Ben mi bir şey yaptım?”

“Hayır, sadece...” dedim ama cümle dilimin üstünde öldü.

Abby komikti. Ve güzel. O etrafımdayken kendimi daha canlı hissediyordum. Her şey güçleniyordu. Otobüs beklerken ya da

onun eski okulundan bahsederken kendimi nedensiz yere gülümserken buluyordum. Bir keresinde rüyamda köprücük kemiğimi öptüğünü görmüştüm. Yumuşak ve kısacık bir öpücük, bir çırpıda olup biten bir şey. Özlemlerle uyanmıştım. Bütün gün ondan tarafa bakamamıştım.

Ve ona çizimi gösterdiğim zaman sesinin titreyişi. *Bayıldım, Leah. Ağlayacağım.*

Bana bakarken gözleri sıvı kıvamındaydı. Birazcık daha yürekli olsam, yemin ederim, onu öperdim. Kolay olurdu. Birazcık öne eğilmem yeterdi.

Ama sonra bacaklarını toplayıp ellerini dizlerinin etrafında kavuşturmuştu. “Sana bir sır verebilir miyim?” Yüzümü birkaç saniye süzdükten sonra, gülümseyerek ellerini yanaklarına bastırmıştı. “Vay canına, cidden çok heyecanlandım.”

Çok tuhaftı. Nefes nefese gibiydi.

“Neden heyecanlandın?”

“Çünkü. Ne bileyim.” Parmağıyla çizimimin kenarını dürtmüştü. “Tanrım, buna cidden bayıldım. O anı *çok* iyi biliyorum.”

“Tamam,” demiştim usulca.

Sonra eli elime değilmiş ve organlarım yer değiştirmişti. Resmen böyle hissetmiştim. Biri içimi karıştırmış gibi. Ne yapacağımı bilemeyerek dizlerimi göğsüme çekerken gergindim. Abby bana birkaç saniye daha bakmış, dudağına dokunmuş ve gözlerini kırıştırmıştı.

“Otobüsüm gelmiş olmalı.” Yutkunmuştu. “Yükleme kapasısına gitsem iyi olacak.”

“Yani beni sırrın konusunda merakta mı bırakacaksın, Suso?”

Belli belirsiz bir gülümsemeyle, “Belki yarın söylerim,” demişti.

Ama söylememiştii. Bana bir kez mesaj göndermişti. Balon emoji bir Doğum Günün Kutlu Olsun. Ben de ona gülümseyen bir emojiyle Teşekkürler, yazmıştım.

Hepsi bu kadar. Başka cevap gelmemiştii.

Pazartesi her şey acı verecek kadar normale dönmüştü. Gergin bakışlardan, tuhaflıktan eser kalmamıştı. Abby ve Nick edebiyat dersinin tamamını kanepede itişerek ve şaka yollu kavga ederek geçirmişlerdi. Öğle yemeğinde Abby ve Simon hiç durmadan oyun provasını konuşmuşlardı. Sır buhar olup uçmuştu sanki.

Ve şimdi Abby yüzüme yabancı dilde bir filmmişim gibi bakıyordu. Altyazıları arar gibi. “Sadece ne?” dedi sonunda.

“Efendim?”

“Cümleni yarım bıraktın.”

“Ah.” Gözlerimi ellerime çevirdim.

Duraksadı. “Konuşmak istemiyorsan...”

“Tamam,” dedim aceleyle.

“Ne tamam?”

“Tamaa, bunu konuşmak istemiyorum.”

Ve Abby gözlerini devirdi. Hafifçe.

Athens’taki ilk akşamımızı fırınlanmış cips yiyerek ve *Tiny House Hunters* izleyerek geçirdik. Bugünkü bölümde genç beyaz bir hipster çift vardı, gerçi sanırım hep öyle oluyordu. Adları Alicia ve Lyon’du ve Lyon ikide bir *yeni bir amaç için tekrar düzenlenmiş ve sürdürülebilir* diyordu.

“Bu gerçek olamaz,” dedi Abby.

“Ah, gerçek.”

“Nasıl olabiliyor ki? Arabalarını nerede saklıyorlar?”

“Eski evlerini tutuyorlar. Küçük evi arka bahçeye yerleştiriyorlar.”

“Aman Tanrım,” dedi Abby dudaklarını sıkarak. TV’ye kafasını iki yana sallayarak baktı. Bir an sonra, “Hey, şu pizza kutularında gelen kurabiyelerden ısmarlamalıyız,” diye ekledi.

“Dostum.”

“Değil mi ama?” dedi Abby.

Ve o anda bu işin yürüyebileceğini hayal etmek kolaydı. Bu arkadaşlığın yani. Belki de gerçekten oda arkadaşı olabildik. Pijamalarımızla takılır, Simon’la Skype yapıp, her gece kurabiye yiyip bütün derslerden A alırdık. Abby’in bir erkek arkadaşı olurdu, ben bir ikinci sınıf öğrencisi için umutsuzca yanıp tutuşurdum ve bildiğin en yakın arkadaş olurduk. En azından bir yabancıyla yaşamaktan kurtulurdum.

Sonra saat on bir civarı Abby esneyip gerinerek, “Sanırım uykum geldi,” dedi.

Ve bir anda Caitlin’in sadece bir yatağı olduğunun fazlasıyla farkına vardım.

“Ben kanepede yatabilirim,” dedim hızla.

“Ne?” Abby bana süper saçmalamışım gibi baktı.

“Çok saçma. Yatak çok büyük. Neredeyse Lyon ve Alicia’nın evi kadar.”

“Doğru.”

Tamam. Saçmalıyordum. Simon’larda, Nick’lerde ve her grup yatisında defalarca daracık alanları paylaşmıştık. Buraya gelirken yaptığımız araba yolculuğu bile bizi yakınlaşmaya mecbur etmişti. İstesek aramızda bir metrelik boşluk bırakabilirdik.

Hem zaten Abby’den bahsediyorduk.

Yine de yatakta olmanın farklı bir yanı vardı.

Abby kaşlarını çatarak yüzüme baktı. “Ya da ben kanepede yatabilirim.”

“Hayatta olmaz. Caitlin senin arkadaşın.”

“Pekâlâ, kuzenimin kız arkadaşının arkadaşının ablası demek daha doğru.”

“Haklısın.” Hafifçe gülümsedim. “Her neyse. Sorun yok.”
Elbette yoktu.

Caitlin'in balkonuna düşen yağmur damlalarının sesine uyandım. Abby çoktan uyanmıştı. Sırtını karyolanın başucuna vererek bağdaş kurmuş, Harry Potter okuyordu.

İçimde bir panik dalgası yükseldi. Anlatması güç ama Abby'nin beni uyurken izlediği fikri kusma isteği uyandırıyor. Beni *izlediğinden* değil, elbette. Kendini tamamen kitaba kapırmıştı. Ama şu anda beynim bana uyurken ne kadar iğrenç görüldüğümü hatırlatmaya programlanmıştı. Muhtemelen ağzım açık uyuyordum. Muhtemelen horlamıştım.

"Ah, demek uyandın!" dedi Abby sayfanın kenarını kıvrırken.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Sen az önce Harry Potter'ın kenarını mı kıvrıdın?"

"Ah, Tanrım." Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Senin de o insanlardan olduğunu tahmin etmeliydim."

"O insanlar derken? Canavar değilim anlamında mı?" Başımı ağır ağır salladım. Abby'ye baktığınızda kıvrıcık saçları, lavanta

rengi şortlu pijamasıyla masumiyetin resmini görüyordunuz. Ama değildi.

“Pekâlâ, bu seni çok şaşırtabilir,” dedim, “ama daha önce hiç...”

“Kitap ayracı kullanmalıyım, tamam, biliyorum.” Gözlerini devirdi. “Nick sürekli başımın etini yerd. Sanırım çıktığımız süre boyunca bana yüz tane kitap ayracı almıştır.”

“Peki, bu yüz kitap ayracı şu anda nerede?”

“Şey, tahmin edileceği gibi onlardan kurtulmak zorunda kaldım.”

“Çünkü...”

“Ayrıldığıımız için olabilir mi?” Omuz silkti. “Bilmem. Nick’le ilgili şeyler beni üzüyor. Çok mu tuhaf?”

“Neden tuhaf olsun ki?”

Hüzünle gülümsedi. “Ondan ayrılan benim. Üzülmeye hakkım yok.”

“İstediğini hissetmeye hakkın var.”

“Hayır, biliyorum. Ama karmaşık bir durum.”

Ve bir anda gözyaşlarına boğulacağını sandım. Belki de Simon haklıydı. Belki de Abby ve Nick hiç ayrılmamalıydı.

“Yağmur yağıyor,” dedi Abby.

“Evet, duyuyorum.”

“Sence turu iptal ederler mi?”

“Bilmem ki.”

“Yani, muhtemelen etmezler, değil mi? Hem belki öğleden sonra hava açar.” İç geçirerek telefonuna baktı. “Her neyse, oğlanlar Boston’dan ayrılıyorlar. Simon az önce haber verdi. Anlaşılan Nick Tufts’tan burs aldığını öğrenmiş, orayı gerçekten çok sevmiş falan.”

“Şimdi nereye gidiyorlar.”

“Wesleyan. Alice’le kalacaklar. Yarın da NYU.”

“Simon için çok eğlenceli olacak.”

“Evet.” Abby gerindi. “Çok komik. Bram’le uzak mesafe ilişkisi de yaşayabileceğinde ama New York’u seçmiş olmasının sadece bir tesadüf olduğunda hâlâ ısrarcı.”

“Evet,” dedim ve Abby hafifçe gülümsedi.

Sakinleşmeye başladığımı, nabzımın yeniden normal hıza döndüğünü hissettim. Yataktan kanepeye geçtik ve öğle saati geldiğinde giyinmiştik ve şekerli kahvaltılık gevrek kaynaklı enerji patlaması yaşıyorduk. Yağmur hız kesip çiselemeye dönmüştü, sanırım daha kötü de olabilirdi. Elbette Abby yanında puantiyeli parlak yeşil lastik çizme getirmişti.

“Yağmur yağacağını biliyor muydun?”

“Hayır. Bu kıyafetle hoşuma gidiyor. Tuhaf mı sence?”

“Bence bayağı tuhaf.”

Kolumu dürttü.

Ama hayır, tuhaf görünmüyordu. Tam üniversiteli havasındaydı. Abby’nin kat kat giyinme şeklini her zaman kıskanmıştım. Bunu kasten yapmış gibi görünüyordu. Bugünden örnek vermek gerekirse, dar bir kot pantolon, kolları dirseklere kadar kıvrılmış dar gri bir kazağın altına lacivert kareli bir gömlek. Ve lastik çizmeler. Ben kat kat giyinmeye çalışınca bir şey saklıyor gibi görünüyordum.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim. “Kabul bürosuna mı gitmeliyiz?”

“Evet!” Valizinden bir şemsiye çıkardı. Elbette yanına şemsiye de almıştı.

Arabayla kısa bir yolculuğun ardından öğrenci kabul binasında bir masaya adımızı yazdırdık. Bizi koridorun sonundaki

bir oditoryuma yönlendirdiler. Birkaç dakika erken gelmiştik ama koltuklar şimdiden dolmak üzereydi.

Hemen herkes en az bir ebeveyniyle gelmişti. Abby ve ben dışında herkes.

“Kendimize sahte kimlik uydurmaliyiz,” diye fısıldadı Abby arka sırada yanıma otururken.

“Neden?”

“Çünkü neden olmasın? Şu anda tamamen anonim durumdayız.”

“Beş ay sonra bu insanlarla sınıf arkadaşı olacağımızın farkındasın, değil mi?”

Gülümseyerek dümdüz karşıya bakıyordu. “Ne olmuş?”

“Yani, saçmalıyorsun.”

Beni duymazdan geldi. “Şu andan itibaren bana Bubo Yass demelisin.”

Güldüm. “Ne?”

Kibirli bir sırıtışla, “Adımın harflerinin yer değiştirmiş hali,” dedi.

“Bayağı Voldemort’ça bir davranış.”

“Ah, o kısmı daha geçen hafta okudum. Ve senin adın da Hue Barkle.”

Ona şaşkın gözlerle baktım. “Nasıl bu kadar hızlı yapabildin?”

“Bilmem.”

“SAT Abby yine sahnede.” Başımı iki yana salladım. “Tanrı’ya şükür, kitapların sayfalarını kıvırıyorsun.”

“Ne?”

“Aksi takdirde aşırı kusursuz olurdun. İğrenç.”

Dudak büktü. “Anlamadım?”

“Öyle işte.” Parmaklarımla saymaya başladım. “Amigo kız, dansçı, drama kulübü, yıllık, öğrenci konseyi. Mükemmel SAT sonuçları.”

“Kusursuz eleştirel okuma.”

“Ah, demek matematik ve yazmada çuvalladın.”

“Şey, hayır.”

Sırıttım. “Dediğim gibi, mükemmel.”

“Öyle olmak zorundayım.” Abby omuz silkti.

“Neden?”

“Sence neden? Çünkü hayatım böyle. Çünkü siyahi kızlar diğerlerinden iki kat fazla çalışmak zorunda. O zaman bile, yani, Morgan’ın söylediklerini duydun.”

“Ah. Özür dilerim.” Alnımı ovaladım. “Morgan sadece...”

“Ama sadece Morgan değil. Söylediği şey. Nadir rastlanan bir görüş değil. Bu tür şeyleri hep duyuyorum. Her. Zaman.”

“Bu berbat bir şey.”

“Evet, öyle.” Abby başını bana doğru yatırdı. “Bilmiyorum. Bazen kazanamayacakmışım gibi geliyor.”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ne diyeceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Abby ve ben bir süre birbirimize baktık. Yüzündeki ifadeden hiçbir anlam çıkaramadım.

Sonunda hüznle gülümsedi. “Böyle işte.”

“Sanırım.”

“Bir daha bana kusursuz deme, yeter. Anlaştık mı?” Bur-nunu kırıştırdı.

“Anlaştık.”

Annemin yaşlarında bir adam hoş geldiniz konuşması yapmak üzere kürsüye çıktı. Sonra hepsi son sınıf öğrencisi olan üç kız ve bir erkekten oluşan tur rehberlerimizi takdim etti. Bizi iki gruba ayırdılar ve grubumuzun peşinden otobüslerin bizi beklediği otoparka yürüdük.

“Keşke iki katlı otobüsle şehir turuna çıkıyor olsaydık.”

“Ya da şu ördek turlarından birine.”

Ona baktım. “Ördek turu da ne?”

“Söylediklerine göre on kat daha hızlıymış,” dedi Abby.

“Haydi canım.” Koltuklardan birine oturduk.

“Pekâlâ, ördek turu şu hem karada hem denizde giden teknelerle yapılıyor.” Bakışlarım kıkırdamasına neden oldu. “Hayır, çok ciddiylim. İstersen Google’la. DC’de böyle bir şey gerçekten var.”

Cevap vermeye hazırlandım ama sonra öğrenci tur rehberlerimizden birinin –Fatima– tam o anda önemli bir şey söylediğini fark ettim. “Sol tarafınızda göreceksiniz,” dedi, “ve yemek planına dahildir.”

Aynı anda bir baba, oğlunun beslenme kısıtlamalarıyla ilgili bir soru yağmuruyla araya girdi. Fatima bocalamadı bile. “Yemekhanelerimiz gıda alerjisi olan öğrencilerin ihtiyaçlarını karşılayacak donanıma sahip,” diye başladı.

Bir anne Fatima’ya meydan okur gibi ters ters bakarak, “Benim kızım vegan,” dedi.

“Hiç sorun değil. Birçok vegan seçenek de...”

Anne araya girdi. “Birçok vegan seçeneği’nden daha detaylı bir cevap daha iyi olurdu.” Bunu söylerken havaya tırnak işaretleri çizdi. Söz konusu vegan kız yok olmaya çalışır gibi koltuğuna gömüldü.

Abby, “Annemle babamı neden burada istemediğimi artık anlamışsındır,” diye mırıldandı.

“Haydi canım.”

“Sana garanti veriyorum babam şu anda yatakhaneleri cinsiyetlere göre nasıl ayırdıklarını soruyor olurdu.”

“Ah... ayırmıyorlar sanki?” dedim muzip bir gülüşle. “Üniversite olduğu için yani?”

“Evet, babam o bilgilendirmeyi kaçırmış.”

İnsanların işi pişirmesine engel olmanın bir yolu bu kesinlikle, Bay Suso. Ve garantili bir yoldur, eşcinsel insanların varlığını saymazsak. Abby'nin babası bunu nasıl anlayamazdı? Kız kardeşi lezbiyen olan bir insan bu olasılığı nasıl göz ardı edebilirdi ki?

Gerçi böyle bir olasılık *yoktu*. En azından Abby için. Çünkü Abby bir lolipop çubuğu kadar düz bir heteroseksüeldi.

Saatler sonra Caitlin'in banyosunda göz kalemi sürmeye çabalıyordum. Saçımdan çoktan vazgeçmiştim. Saçım pisliğin tekiydi.

"Siktir."

"İyi misin?" dedi Abby kapıdan bakarak.

"Göz kalemi kazası."

"İyi bilirim." Yüzünü buruşturdu. "Hey, sana katılabilir miyim?"

"Elbette." Kenara çekilip ona yer açtım. Lavabonun yanına yapış yapış, beyaz bir şeyle dolu bir şişe bıraktı ve saçlarını ıslatmaya başladı. "O ne?" diye sordum.

"Kıvırcık saçlar için süt." Sonra eline biraz süt sıktı. "Buklelerin zıplamasını sağlıyor."

Saçlarını gerçekten çok seviyorum, diye düşündüm.

"Öğrendiğim iyi oldu," dedim.

"Ne giymeyi planlıyorsun?" diye sordu, parmaklarını saçlarının arasından kaydırırken.

"Şey. Bunu? Ve asker postallarım. Fazla giysi getirmedim."

"Gayet uygun."

"Sen getirdin mi?"

Aynadan gülümsediğini gördüm.

"Bak sen şu işe, çok hazırlıklısın." Rimelimini kapağını açtım.

Bir süre beni seyretti. "Gözlerin ne kadar yeşil."

Yanaklarım kızardı. “Işıktan.”

“Hı-hı. Gerçekten çok güzeller.”

Midemde bir kıpırtı oldu. Kirpiklerime odaklanmaya çalıştım. Abby’ninkilerin yanından bile geçemeyecek kirpiklerime. Abby’nin kirpiklerinin kendilerine ait bir posta kodu olmalıydı.

Banyodan çıktı, sonra bir makyaj çantasıyla geri geldi. Makyaj yaptığından bile emin değildim. Bildiğim kadarıyla genelde yapmıyordu, en azından okulda. Ama ne yaptığını iyi biliyordu, teni ışıldayana ve gözlerinin daha iri ve daha yumuşak görünmesini sağlayana kadar bir şeyleri karıştırıp sürmeye devam etti.

“Çok eğlenceli olacak, değil mi?” dedi bana bakarak.

“Öyle diyorsan.”

Aynadan gözlerime baktı ve üstünü değiştirmek için yatak odasına gitmeden önce gülümsedi.

Parti saat sekiz buçukta başlıyordu ama Abby saat dokuzu geçene kadar inmemize izin vermedi. “İlk gidenler olmayı gerçekten istemeyiz,” dedi.

Beklerken birkaç selfie çektik ve Abby’yi tatmin edecek bir tanesine ulaşana kadar yaklaşık bin deneme yapmamız gerekti. Bunu görmek tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Abby gibi sihirli kızların doğru selfie’yi daha ilk denemede yakaladıklarını sanırdım. Abby fotoğrafı Simon’a gönderdi ve cevap anında geldi.

Vay canına.

Sonunda bir noktayla. O noktanın Simon’ın gerçekten ciddi olduğunu hissettirmesi çok tuhaftı. Dizlerime baktım.

Abby sırtarak beni dürttü. “Artık gidelim mi?”

“Elbette.”

Asansörlere yürüdük. Abby elimi tuttu ve beşinci kat düğmesine basmadan önce kısaca sıktı. Burada olmak, bunu yapmak

tuhaf ve gerçeküstü geliyordu. Zamanda minicik bir yolculuk gibi. Bu bizim, gelecek seneki, salı akşamı kampüs dışındaki partilere takılan halimiz olabilirdi.

Bu konuda tam olarak ne hissettiğimden emin değildim.

Ya da Abby'nin elimi hâlâ tutuyor olmasından. Heteroseksüel kızlar bunu neden yapardı ki? Nasıl yorumlamalıyım?

Oda numarasını bir kez daha kontrol ettikten sonra kapıyı tıklattı.

Kapı hemen açıldı. "Abby!" dedi Caitlin. Elinde bir içki vardı; şeffaf plastik bir bardakta pembe renkli bir şey. "Çocuklar, gelin, Abby ve Leah'yla tanışın. Kardeşimin arkadaşları."

Abby kulağıma bir nefeslik mesafeden, "Bilgin olsun, Caitlin'in kardeşiyle gerçek anlamda hiç tanışmadım," diye mırıldandı. Peşi sıra içeri girerken kalbim hızla çarpıyordu.

Daire Caitlin'ininkinin bire bir aynısıydı –aynı kat planı, aynı krom aksesuarlar– ama dekorasyonu insanı sersemletecek kadar farklıydı.

Oda sadece loş yer lambaları ve tepeden sarkan birbirine dolanmış Noel ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Bir duvar kırmızı ve mor batık bir duvar halısıyla kaplıydı ve her yere dokuma koltuk yastıkları serpiştirilmişti. TV olmadığından adım gibi emindim.

Bizden başka, kanepeye sıkışmış ve mutfak masasının etrafına toplanmış sadece sekiz dokuz kişi vardı. Sakallı bir çocuğun çaldığı gitara iki kız uyum içinde şarkı söyleyerek eşlik ediyordu. İnsanın nefesini kesecek kadar güzel bir kız olan Eva'yla tanıştık. Uzun boyluydu; açık kahverengi teni ve kısacık saçlarıyla androjen bir havası vardı. Caitlin ellerini omuzlarımıza koyup içki ister miyiz diye sordu.

Abby evet dedi, sanırım bundan biraz rahatsız oldum. Bazen dünyada içki içmeyen tek insan olduğumu düşünüyordum.

“Ah, Abby, botlarına bayıldım,” dedi Caitlin biraz sonra bir plastik bardakla yanımıza dönerken. Hepimiz bağdaş kurarak yere oturduk.

Abby dün aldığı botları ve desenli mini bir etek giymişti ve yarattığı etki büyüleyiciydi. İnsanda öyle naif ve hoş bir etki bırakıyordu ki bu beni neredeyse öfkeliendiriyordu.

“Hey.” Abby beni dürttü. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Nasıl bakıyorum?” *Siktir.* Yanaklarım alev aldı.

“Beni öldürmek istiyormuşsun gibi.”

Bir an nutkum tutuldu. Gıcık ve duygusuz yüz ifademe hiç bu kadar minnet duymamıştım. Hem de hiç.

Eva yanıma çömeldi. “Caitlin senin de bateri çaldığını söyledi.”

“Sayılır.”

“Sayılır mı?” Abby beni hafifçe itti. “Müthiş bir bateristtir. Gerçekten müthiş.”

“Hah,” dedi Eva kanepede oturan gitariste dönerken. “Tom, Caitlin’in arkadaşı bateri çalıyormuş.”

“Haydi canım,” dedi sakallı çocuk.

“Hem de nasıl,” dedi Eva. Sonra tekrar bana döndü. “Cait bahsetti mi bilmiyorum ama ben mezun olunca yeni bir bateriste ihtiyaçları olacak. Sen birinci sınıfa başlıyorsun, değil mi?”

Başımı onaylar gibi salladım.

“İlginç,” dedi Eva.

Bu sırada Tom ve şarkı söyleyen kızlar yanımıza geldiler. Kızlar kendilerini Victoria ve Nodoka olarak tanıttılar ve sıradan bir şeymiş gibi beni kucakladılar. El sıkışır gibi. Abby’ye de sarıldılar.

Sanki biri beynimin vücudumla bağlarını koparmıştı. Buradaydım ama burada değildim. Refleksmiş gibi gülümsüyordum. Nedenini bilmeden başımı sallıyordum.

“Ama baskı yok,” dedi Nodoka.

Bir anda irkildim ve herkesin bana baktığını fark ettim.

“Ben...”

“Daha önce hiç elektronik batery kullandın mı?” diye sordu Eva. “Alışmam biraz zaman aldı ama artık tamamen ona geçtim.”

“Nick’in bateryi de elektrikli değil mi?” dedi Abby.

Başımı onaylar gibi ağır ağır salladım.

“İstersen, nasıl çaldığını dinlemek isteriz,” Tom.

“Şimdi mi?”

“Elbette.”

“Tamam.” Sersemlemiştim. Yani, vay canına. Muhteşem insanlarla dolu bir üniversite partisindeydim ve sanırım bir grup için seçmeye davet edilmiştim.

“Kulaklığımı bulayım,” dedi Eva.

Beş dakika sonra Eva’nın yatak odasında bir batery taburesine tünemişim. Abby de çalışma masasının sandalyesine yerleşip kollarıyla dizlerini sarmıştı. Bu sırada Eva, Nodoka, Tom ve Victoria da yatağa yayılmıştı. Kalbim göğüs kafesimde hızla çarpıyordu. Batery çalma zahmetine neden girdiğimi bile bilmiyordum. Göğsüme bir mikrofona tuttursam da olurdu.

Eva’nın kulaklığını taktım ve davula birkaç deneme vuruşu yaptım. Elektronik bateryler beni başlangıçta hep afallatırdı. Gerçek bir üniversite grubundaki gerçek müzisyenler tarafından izlendiğinden bahsetmiyorum bile.

Ve bir de Abby.

Bazen varlığının çok fazla *farkında* oluyordum.

Ama batery çalacaktım ve batery çalmayı biliyordum. Okuldaki yetenek yarışmasında üst üste iki sene bütün rakiplerimin canına okuduysam, şimdi de okuyabilirdim. Aslında kulaklıkla daha kolaydı. Ritimlerim sırmış ve sadece benim kulaklarımın

arasında yaşıyorlarmış gibi hissettiriyorlardı. Bunun doğru olmadığını bilmeme rağmen. Ses akustik bir bateride olduğu gibi sağır edici değildi ama her vuruşu duyabiliyordunuz. Fazla kafa yormaya bir an önce son vermeliydim.

Havaya girmeliydim. Şarkının ritmini bulmalı ve ayak uydurmaliydim. Bagetlerim pedlerle buluşurken gözlerimin kapanmasına izin verdim. Nick'in bodrum katında kendi kendime takılıyormuşum gibi yapacaktım. Gerçek bir şarkı çalmama bile gerek yoktu. Ellerim beni nereye götürürse.

Gözlerimi açtığımda Tom başını uygun bir ritimle sallıyor, Nick'in yaptığı gibi parmaklarını gitarın perdeleri üstünde dolaştırır gibi oynatıyordu. Nodoka'nın gözleri kapalıydı. Eva'nın Victoria'ya bakarak dudaklarını *Vay canına* der gibi kıpırdatmasını izledim.

Yanaklarım yanarak sııttım. Abby de sııttıyordu.

Abby'nin sarhoş olduğu söylenemezdi ama gözleri ıslı ıslıldı ve sürekli gülümsüyordu. Caitlin'in dairesine dönerken, yol boyunca bana yaslandı.

"Müthiştı," dedi. "Gittiğimize memnun olmadın mı?"

"Oldum," diye itiraf ettim.

"Harikaydın. Acayip iyiydi. Bu kız üniversitelilerin karşısında bunu hep yapıyormuş gibi bateri çalabiliyor."

Güldüm. "Peki."

"Onları arayacaksın, değil mi? Bateristleri olacaksın ve ben bütün gösterilerinize geleceğim ve sonra sen ünlü olunca herkese seni tanıdığımı söyleyeceğim." Kanepeye çöküp botlarını çıkardı. "Sahne ismi kullanmayı düşünür müsün?"

"Bence kendimizi biraz fazla kaptırıyoruz."

Ben de botlarımı çıkardım ve kanepenin karşı ucuna yerleştim. Buraya geleli iki günden az zaman olmasına rağmen ikimiz de kanepede kendi alanlarımızı belirlemiştik. Ben solda, Abby sağda. Aramızda okyanus kadar büyük bir boşlukla.

Abby arkasına yaslandı ve mutlu bir tavırla iç geçirdi. “İşte bu yüzden bekâr olduğuma çok seviniyorum. Çünkü seninle takılabiliyorum ve erkek arkadaşımı aramak için üst kata koşmam gerekmiyor.” Benimkine hafifçe vurmak için ayağını uzattı. “Anda olabiliyorum. Bunu seviyorum.”

“Şey, iyi o zaman.”

Yan gözle bana baktı. “Ama bu kadar yetenekli olmaya bir son vermelisin. Kaldıramayabilirim.”

“Özür dilerim.”

Gülümsedi. “Özür dileme.”

Kalbim biraz hızlandı. Abby bana sadece bir el mesafesi kadar uzaktı.

“Aslında özür dilemelisin.”

Gergin bir gülüşle, “Neden?” diye sordum.

“Bana bazı şeyleri sorgulattığın için.”

Ona baktım. “Neyi sorguluyorum ki?”

“Bazı şeyleri.”

“Anlamadım.”

“Sadece bateri çalışını izlemekten gerçekten keyif aldım diyelim.” Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

“Beni bateri çalarken izlemek bazı şeyleri sorgulamana mı neden oldu?”

“Evet.” Gözlerini öne eğdi. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

Ve bir anda kalbim son hızla atmaya başladı. Bir şey yerinden oynadı sanki. Anlatamıyorum ama oynadığını hissediyordum.

“Tamam.”

“Kimden hoşlandığını bilmek istiyorum.”

“Hileli bir soru. Ben herkesten nefret ederim.”

Güldü. “Tamam, o zaman en az kimden nefret ediyorsun?”

“Buna cevap vermek istemiyorum.”

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “O zaman Cesaret’i seçmen gerekecek.”

“Doğruluk mu Cesaret mi oynadığımızın farkında değildim.”

“Elbette oynuyoruz.” Bacaklarını altına toplayıp bana döndü; gülme krizine girecekmiş gibi görünüyordu. Ama gülmedi.

Nefesim gırtlığıma takıldı.

“Sana beni öpmen için meydan okuyorum,” dedi.

Beynim kısa devre yaptı. Tek kelime etmeden ona bakakaldım.

“Tabii istiyorsan,” diye ekledi dudaklarını sıkarak.

“Sen istiyor musun?”

Hafifçe gülümseyerek başını evet der gibi salladı.

“Gerçekten mi?”

“Merak etmiyor musun?”

“Bilmem.” Kalbim hız kesmek bilmiyordu. Daha önce hiç öpüşmemiştim. Bunu kafaya takarak saatler geçirmiştim. Öpüşmeyi yüzüme gözüme bulaştıracakmışım gibi. Bulaştıracığımdan emindim. Ya fazla ıslak ya yapış yapış ya çok edilgen ya da fazla hevesli olacaktım.

Abby hafifçe güldü. “Leah, rahatla.”

“Ben rahatım. Sadece...”

Bir anda dudakları dudaklarımdaydı. Ve ben donakaldım.

Çünkü.

Siktir.

Bu gerçektir.

Bir insanla öpüşüyordum ve o insan Abby'ydi. Beynim bunu idrak edemiyordu.

Ama parmakları çeneme sürtünüyordu ve başparmağı çenemdeydi. Milyonlarca detay bir anda üstüme geldi. Dizlerimizin birbirine değme şekli. Dudaklarımın onunkilerin altında hareket edişi. Ağzında meyveli panç ve votka tadı vardı. Bunun olduğuna inanamıyordum. Ellerim yanaklarını buldu ve...

Tanrım. Ne halt ediyordum böyle? Abby'den hoşlanmıyordum. Abby'den hoşlanamazdım ve onu kesinlikle öpemezdim. Onu öpmek bile istemiyordum ki. Tamam belki eskiden istemiştim. Ama küçücük bir şeydi. Koca hayatımda asırlar öncesinde kalan kısacık bir ay. Çoktan gömülmüştü. Bitmişti. Ve ben...

Vay canına. Kalbim bir türlü hız kesmiyordu. Siktir. Siktir. Siktir. Çünkü belki de asırlar öncesinde kalmamıştı. Belki de tam şu andı. Belki her zamandı.

Göğsümde bir lamba titreyordu sanki. Boğazımda. Karınımın altında. Nasıl anlatacağımı bile bilmiyorum. Beynimin çalıştığından hiç emin değildim.

Abby geri çekilip kendini kanepenin minderlerine bıraktı. Yanakları pembeleşmişti, neredeyse nefes nefeseydi. Bir an sadece bakiştık.

Sonra güldü ve "İki heteroseksüel kız için bu işte bayağı iyiyiz," dedi.

"Ben heteroseksüel değilim."

Dondu. "Bir dakika... Gerçekten mi?"

Ciğerlerimin havası kaçıyordu.

"Leah." Abby elimi tutmak için uzandı ama elimi hızla geri çektim.

"Yapma."

“Özür dilerim,” dedi gözlerini kapayarak. “Hiç... hiç bilmiyordum.”

“Şey, tabii.” Omuz silktim. Neyse der gibi. Umurumda bile değilmiş gibi.

Ama bir anda o kadar öfkelen dim ki elim ayağım titremeye başladı. “Tanrı aşkına Abby, bu kadar aptal olabilir misin? Cidden? İkimizin neredeyse üst üste olduğı bir resim çizdim ve aslında senden hoşlanıyor olabileceğim hiç ama hiç aklına gelmedi mi?”

Kafasını salladı. “Ben...”

“Sonra birden, *Ah, bir sırrım var, çok gerginim*, diye karşıma dikiliyorsun. Bunu nasıl yorumlamam gerekirdi? Ama bir önemi yoktu, çünkü ta-da! Bir anda Nick sahneye çıktı. Ve onunla flört etmeye başladın. Sonra da çıkmaya. Sonra tekrar bekâr kaldın ve sonra benimle yine sağlam flört etmeye başladın. Ama hiçbir anlamı yok çünkü sen acayip heteroseksüelsin. Ve sonra da beni öpüyorsun.” Sesim titredi. “Bu benim ilk öpüşmemdi, Abby.”

Yüzünü buruşturdu. “Çok üzgünüm.”

“Umurumda değil.” Gözlerimi kapadım. “Umurumda değil. Sadece lütfen aklımla oyna. Lütfen.”

“Amacım bu değildi.”

“O zaman beni neden öptün?”

“Çünkü öpmek istedim,” dedi. “Morgan’ın evinde de istemiştim.”

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşalıverdi. “Ne?”

“Sır buydu. Bu kadar. Seni öpmek istedim ama korktum.” Sesi titredi. “Ve bunu sana bir milyon kez söylemek istedim ama söyleyemedim.”

“Ama neden?”

“Çünkü Leah sen insanı korkutuyorsun. Tanrım, çoğu zaman benden nefret ettiğini düşünüyorum.”

Yani, ona bakamıyordum bile. Bir odaya kapatılmış gibiydim.

Abby ağlamaklıydı. “Kendimi o kadar... Ne yapacağımı bilmiyorum. Daha geçen gün, Cassie heteroseksüel kızların merak ettikleri ya da sıkıldıkları için lezbiyenlerle flört etmelerinin ne kadar boktan ve bencilce olduğunu söylüyordu.”

“Ya da erkek arkadaşlarından yeni ayrıldıkları için.”

“Ya da.” Abby yüzünü buruşturdu. “Ama ben seni heteroseksüel sanıyordum. Yemin ederim.”

“Beni bu yüzden mi öptün? Hiç mantıklı değil.”

“Yani, ben sadece yeni bir şey deneyen ilki heteroseksüel kız olduğumuzu düşündüm.”

Kalbim burkuldu. “Ama değiliz.”

“Biliyorum.” Burnunu çekti. “Çok özür dilerim. Ben. Ben seni kullanan şu heteroseksüel kız olmak istemiyorum. Ama belki de, belki de gerçekten heteroseksüel değilimdir. Bilmiyorum. Daha önce de beğendiklerim oldu ama ben hiç...”

“Beğendiğin kızlar mı oldu?”

Abby omuz silkti.

“Ne yani, şimdi de biseksüel olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Sen bana bunu düşündürüyorsun.”

Kalbim tekledi.

Abby iki elini yüzüne kapadı. “Bilmiyorum. O kadar...” Derin bir nefes aldı. “Beğendiğim kızları bilmek ister misin? Caitlin’le teması neden korumak istediğimi?”

Canım sıkıldı. “Pek sayılmaz.”

“Leah, ortada... Tanrım. Caitlin heteroseksüel, tamam mı? Benim bir erkek arkadaşım vardı, onun bir erkek arkadaşı var ve o heteroseksüel ve ben her şeyi berbat ediyorum. Ben...” Nefesini bıraktı. “Caitlin’den hoşlanmıyorum, tamam mı? Onu doğru dürüst tanımıyorum bile.”

“Her neyse. Hoş bir kız.”

“Sen de öylesin,” diye fısıldadı. Kendimi tutamayıp ona kaçamak bir bakış attım. Kollarını dizlerine sarmıştı ve kirpiklerinde yaşlar vardı. “Ve ben arkadaş olmamızı istiyorum. Ya da onun gibi bir şey. Bilmiyorum. Sadece, bundan nefret ediyorum.”

Parmaklarını gözlerinin üstünden kaydırınca beynim bir anda çözüldü. Bu kızla baş edemezdim. Olmazdı.

Bende elimi göğsüme daldırıp kalbimi kendi ellerimle sökme isteği uyandırıyordu.

Abby gecenin yarısını beni kanepede uyumaktan vazgeçirmeye çalışarak geçirdi. “Zaten pislik gibi hissediyorum,” dedi. “Lütfen, yatakta sen yat.”

“Tanrım.” Bir yastık ve battaniye alıp oturma odasına yürüdüm. “Sorun yok, tamam mı? Lütfen, buna bir son ver.”

“Ben de sandalyede uyuyacağım.”

Gözlerimi devirdim. “Sen bilirsin.”

Sanırım ikimiz de aşırı inatçıydık çünkü o gece karyola boş kaldı. Uyanınca Abby’yi Caitlin’in IKEA sandalyesinde uçakta uyur gibi, başı hafif yana düşmüş halde buldum. Bir süre onu seyrettim. Belki de bu halimle tüyler ürpertici bir vampire benziyordum ama elimde değildi.

Abby bir yastığa sarılmış, ellerini yastığın üstünde kavuşturmuştu ve yastık göğsüyle alçalıp yükseliyordu. Dudakları hafifçe aralanmıştı. Çocukluğunu görür gibi oldum ve bu, karnımda adını koyamadığım bir kıpırtıya neden oldu. Bir çekim değil, elbette çocuklara çekim duymuyordum. Daha çok hüznle karışık bir şefkat. Biraz tuhaf bir onu küçükken tanımış olma isteği.

Kısa süre sonra uyandı, pek konuşmadan eşyalarımızı topladık. Çok gergin hissettiğim ve ne yapacağımı bilemediğim için

nefes almakta güçlük çekiyordum. Tenim biri dokunsa çatlayacakmış gibi gergindi. Eve dönüş yolculuğunu nasıl atlatacağımızı bilmiyordum.

Caitlin saat on civarı anahtarını almak ve vedalaşmak için geldi. Ona bakarken tek düşünebildiğim Abby'nin önceki gece söyledikleriydi: *Caitlin'le teması neden korumak istediğimi bilmek ister misin?*

Ama Caitlin'i kıskanamazdım. O kadar kötü biri değildim. Bu kız bana kalacak bir daire, bir otopark yeri ve belki de yeni bir *müzik grubu* vermişti.

“Önümüzdeki yıl birlikte takılabileceğimiz için çok heyecanlıyım,” dedi ikimizi de kucaklayarak.

Kalbim hafifçe kıpırdadı. Bunun öylesine sıradışı bir hafta sonu olmaması beni hâlâ biraz şaşırtıyordu. Bu gerçek hayatın bir ön gösterimiydi. Bu yerler, bu insanlar, bu tuhaf özgürlük hali.

Abby'nin arabasına varınca Caitlin ikimizi bir kez daha kucakladı. “İrtibatı kesmeyelim, olur mu?”

Çantalarımızı yüklememize yardım edip gidince, Abby'yle yeniden baş başa kaldık. Bagajın yanında gergin bir şekilde durdum. “Arabayı benim kullanmamı ister misin?”

“Ah, bunu dert etme.” Sonra tereddüt etti. “Tabii istiyorsan...”

“Fark etmez.”

Bana baktı.

“Abby, gerçekten fark etmez.”

Başını ağır ağır salladı. “Tamam.” Hafifçe gülümsedi. “Ben kullanırım. Sen rahatına bak.”

Yolcu koltuğuna geçtim ve Abby otoyola çıkarken müzik listemi açtım. Bu kez kesinlikle hüzünlü listeyi seçmiştim: Nick Drake ve Driftwood Scarecrow ve Sufjan Stevens. Yaklaşık yirmi dakika boyunca ikimiz de tek kelime etmedik. Abby'nin sıkıntılı

olduğu her halinden belliydi. Sürekli ağzını açıp kapıyordu ve bir gözü hep bende idi. Abby Suso'nun sessiz durmayı becerebildiğini hiç sanmıyordum.

Elbette, daha Watkinsville'den çıkmadan sessizliği bozdu. “Eee, ne diyorsun, grup için seçmeye girecek misin?”

“Muhtemelen hayır.”

“Gerçekten mi?” Alnını kırıştırdı. “Ama neden?”

“Çünkü ben vasat bir bateristim.”

“Sen ciddi misin?”

Omuz silktim. “Kendime ait bir baterim bile yok.”

“Alırsın.”

“Param yetmez.”

Abby direksiyonu sıktı. “Ne kadar ki?”

“Bilmem. Birkaç yüz dolardır.”

“Pekâlâ, bir işe girsen?” Bunu söyler söylemez yüzünü buruşturdu. “Şey, biraz küçümser gibi oldu, aslında öyle demek istemedim.”

Başımı salladım. “Sorun değil. Ama evet, arabam da olmadığı için...”

“Ama önümüzdeki yıldan bahsediyoruz. Athens merkezine çok yakın olacağız. Hem belki kampüste de bir şeyler bulunur. Ben önümüzdeki yıl çalışmayı deneyeceğim.”

“Belki.” Yüzümü cama çevirdim.

“Pekâlâ,” derken, sesindeki değişikliği hissettim. “Belki çizimlerini paraya dönüştürebilirsin?”

“Hımm. Hiç sanmıyorum.”

“Ben ciddiyim. Hiç bazılarını internete koymayı düşündün mü? Ne olacağını görmek için?”

“Abby, ben zaten internette varım.”

“Bir çizim blogun mu var?”

“İstersen linki sana gönderirim.”

“İsterim.” Sırıttı. “Leah, bu harika.”

“Şey, hepsi hayran dünyası ıvır zıvırları. Bundan para kazanmıyorum.”

Bir an duraksadı. “Peki, sipariş almaya ne dersin?”

İşin komik yanı, bunu düşünmüştüm. Bazen bunu soran özel mesajlar alıyordum. Ama hiçbir zaman o kadar ciddiye almamıştım. Birinin boktan çizimlerine bakıp bana gerçek para vermek isteyebileceğini hayal etmek güçtü.

“Ya da...” dedi Abby bana bakarak. “İnternette bir mağaza açabilirsin? Tasarımlarının bazılarını yüklersin, insanlar basılmış kopyalarını, telefon kılıfına baskılarını ya da onun gibi şeyler sipariş edebilir.”

“Hımmm.”

“Ben bu işten iyi para kazanabileceğini düşünüyorum, biliyor musun? Sonra o parayla bateryi alırsın. Mükemmel olur.”

“Bunu neden umursadığını anlamıyorum.”

Yüzü düştü. “Çünkü umursuyorum.”

Tanrım. Ben çok kötü bir insandım. Öyle olduğumu biliyordum. Abby sadece yardım etmeye çalışıyordu. Üstelik fikirleri o kadar kötü de değildi. Yani, sanatımdan para kazanmak harika olmaz mıydı? Bir kez olsun bir şeyler satın alabilmek. Hem mezun olduktan sonra anneme yardım bile edebilirdim. Abby’nin söylediklerine karşı değildim. Sadece içimden ona gıcıklık etmek geliyordu.

Rezil bir tavırdı, biliyordum. Ama geldiğimiz nokta buydu.

Eve dönünce yatağımın üstünde bir Nordstrom torbası buldum. Sarı elbisem. Daha içine bakmadan anlamıştım. Torbayı gördüğüm anda içim ezildi.

Annemi FaceTime’la işten aradım. “Bu ne şimdi?”

“Vay canına. Beklediğim tepki bu değildi.”

“Buna paramız yok.” Yanaklarım ısınıyordu. “İade edeceğim.”

“Leah.”

“Bir elbiseye iki yüz elli dolar...”

Sözümü kesti. “Pekâlâ, her şeyden önce, iki yüz elli dolar değildi. İndirimdeydi.”

“Sana inanmıyorum.”

Avuçlarını iki yana açtı. “Ama doğru. Yüzde on indirimliydi ve e-posta listelerine katılarak yüzde on beş daha kaptım.”

“Böyle bile iki yüz dolar ediyor.”

“Lee, bunu dert etmek sana düşmez.”

“Nasıl dert etmem?” Boğazımda bir yumru oluşuyordu. Yine. Çok saçmaydı. Ben sulugöz değildim ama artık hayatımın yarısını dağılmanın kıyısında geçiriyordum.

“Leah, iyi durumdayız. Bunu biliyorsun değil mi?” Burnunun sıvazladı. “Geçen ay bir sürü fazla mesai yaptım ve babandan gelecek bir çekimiz var...”

“Bunu onun ödemesini istemiyorum.”

“Ama cep telefonunu ödemesinde sakınca yok, öyle mi? Ya da çizim defterlerini? Lee, çocuk nafakası bu demek.”

“Pekâlâ, iğrenç bir şey.”

“Bak ne diyeceğim. Sadece iki ay daha ödeyecek, sonra parasal açıdan istediğin gibi bağımsız olursun. Ama şimdilik hey, tamam bu iş desek? Ödendi bitti. Baban bunu karşılayabilir.” Annem kafasını salladı. “Her şeyi zorlaştırmaya mecbur musun?”

“Efendim?” dedim. Ve bir süre hiç konuşmadan birbirimize baktık.

Annem nefesini bırakırken omuzları çöktü. “Bak, bunu ben eve gelince konuşabilir miyiz?”

“Şey, sen öyle istiyorsan.”

“Tamam. İyi. Tatlım, lütfen para için endişelenme. İyi durumdayız, bana güven.”

Dudaklarımı sıktım.

“Leah. Gerçekten, iyiyiz. Paramız yetmeseydi zaten almazdım. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Tamam.” Yumuşamaya başladığımı hissettim.

“Seni seviyorum, tamam mı? Saat altıda evde olurum. Yoluğunuzu dinlemek için sabırsızlanıyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” diye mırıldandım. “Ve elbise için teşekkürler. Yani.”

Annem gülümsedi. “Duygularını çaktırmamaya devam et, Leah. Ve rica ederim.”

Ama duygularımı çaktırmamak gibi bir becerim yoktu. Yakınından bile geçemiyordum. Telefonu kapatır kapamaz elbisenin kılıfını neredeyse parçalayarak çıkardım. Elbiseye baktım.

Hatırladığım kadar mükemmeldi. Belki daha da fazla. Çiçeklerin ne kadar güzel görüldüğünü unutmuştum.

Kot pantolonumu çıkarıp elbisenin içine girdim ve arkadaki fermuarı çektim. Banyoya kadar etek ucu yeri süpürdü: *Güzel ve Çirkin* tadında bir yer süpürmekten bahsediyoruz. O filmin hastasıydım.

Banyonun ışığını açıp aynadaki yansımama baktım. Mucize gibi bir şeydi: Bok gibi görünmüyordum. Elbisenin sarısı tenime kremamsı bir hava vermişti ve saçlarım gevşek dalgalar halinde omuzlarımdan aşağı dökülüyordu. Yanaklarım bile elma gibi yuvarlak ve pembe görünüyordu. Şimdi kendimi ezberleyene kadar aynaya bakmak istiyordum. Hayallerimde bu versiyonumu oynatmak isterdim. Bu Leah insanların canına okuyabilirdi. Bu Leah *günlerce* öpüşebilirdi.

Odama döndüğümde cep telefonumun ekranında bir mesaj vardı. Elbiseyi çıkarmadan yatağa oturdum.

Anna'dandı. Döndün mü?

Hayır demek istedim. Belki ortadan kaybolabilirdim. Sadece bahar tatili boyunca. Kendimi odama kapatıp kimseyle konuşmayabilir ve önümüzdeki dört gün her geçen gün zenginleşen hayal repertuarımı defalarca canlandırabilirdim. Balo elbisemin içinde bir spot ışığı altında bateryi ağlattığım, Abby'nin izleyicilerin arasından benimle göz göze geldiği, sonra müziğin yavaşladığı

ve Abby'nin beni resmen dağıtmak istediği için takındığını tahmin edebildiğim o yarım gülümsemeyle izlediği hayalim gibi.

Seni özledim! diye ekledi Anna. Cuma Starbucks yapmaya ne dersin?

Evet, şimdi kendimi gerçekten bok gibi hissediyordum çünkü Anna günlerdir aklıma bile gelmemişti. Varlığını bile unutmuştum. Ve Morgan'a ne kadar kızgın olsam da Anna yanlış bir şey yapmamıştı. Ben sadece boktan, ihmalkâr bir arkadaşım.

Olur. Sadece ikimiz mi?

Gülümseyen bir emojiyle cevap verdi.

Neyse ki Anna erkenci kuşlardandı; bu sayede annemi işe bıraktıktan sonra doğruca Starbucks'a gidebildim. Cuma sabahları Starbucks'ın nasıl cehennem gibi olduğunu unutmuştum. Arabaya servis sırası o kadar uzundu ki otoparka güç bela girebildim ve arabayı ancak bitişikteki kulübün otoparkına bırakabildim. Beş dakika erken gelmişim ama Anna'nın arabası oradaydı ve içeri adım attığım anda onu gördüm; düzgün atkuyruğuyla sırtı kapıya dönük oturuyordu.

Morgan'ın karşısında.

O kadar sinirlendim ki az kalsın kusacaktım. Midem kaynıyordu. Morgan beni gördü, Anna'ya bir şey mırıldandı, Anna oturduğu yerde dönüp bana gülümsedi. El salladı.

Bense olduğum yerde durdum.

Anna tekrar önüne döndü. Morgan'a doğru eğildi, elini masaya bastırıp ayağa kalktı. Sonra doğruca yanıma geldi.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” dedim.

“Leah, hayır. Haydi ama. İkiniz konuşmalısınız.”

“Bana yalan söylediğine inanamıyorum.”

Anna yüzünü buruşturdu. “Yalan söylemedim.”

“Sadece ikimizin olacağını söyledin.”

“Teknik olarak iki anlama da çekilebilecek bir emojiyle yanıt verdim.”

“Gülen suratla! İki anlama da çekilebilecek bir şey değil.” Anna'nın omzunun üstünden bana çekingen bir gülümsemeyle bakan Morgan'a bir bakış attım. Ah, hayır. Başımı hızla çevirdim. “Onunla konuşmak istemediğimi biliyordun.”

Anna gözlerini devirdi. “Pekâlâ, ne kadar saçmaladığının farkında mısın? Son sınıftayız. Okulun bitmesine iki ay kaldı. Tamamen bitmesine. Ve ikiniz ortaokuldan beri arkadaşsınız. Bunu çöpe atabilecek misin? Bu kadar mı keçi inatlısın?”

“Sakın bu benim hatamış gibi davranmaya kalkma.”

“Tanrım, yeter ama.” Anna derin bir iç çekti. “Leah, Morgan her şeyi mahvettiğinin farkında. Çok üzgündü. Aptalca şeyler söyledi. Sadece özür dilemesine izin versen?”

“Abby'den özür dilemesi gerekiyor asıl.”

“Ama üzülen sensin.”

“Abby'nin üzülmeyişini mi sanıyorsun?” Birden yanaklarım yanmaya başladı. Yüzüm ısınmadan adını bile söyleyemiyordum.

“Evet, ben de bunu merak ediyordum. Abby, Morgan'ın söylediklerini nereden biliyor?” dedi Anna gözlerini kısarak.

“Ona ben mi söyledim diye mi soruyorsun?”

Anna omuz silkti.

“Aman Tanrım. Şu anda ciddi ciddi buna mı odaklanıyorsun?”

“Leah, yapma böyle.” Derin bir iç çekti. “Morgan'la konuş. Lütfen.” Sesi yumuşadı. “Arada kalmaktan gerçekten çok sıkıldım.”

“O zaman arada durmaktan vazgeç.”

“Buna bir son veremez misin? Ben sadece her şey normale dönsün istiyorum. Çok fazla vaktimiz kalmadı.”

Ona baktım ve bir anda on bir yaşıma geri döndüm. Hiç arkadaşı olmayan, çilli suratlı bir altıncı sınıf öğrencisi. Tek bir arkadaşı bile yoktu. Evden okula, okuldan eve gider ve annemle TV izlerdim. Öğle tatillerini tuvalette manga okuyarak geçirirdim. Babamın evi terk etmesinden hemen sonraydı, bu yüzden annem her zaman ya öfkeli ya ağlamaklı olurdu ve Morgan ile Anna'nın hayatımdaki önemi beni umursayan ilk insanlar olmalarıydı. Daha Simon ve Nick'in varlığından bile habersizken arkadaşımıdılar. Belki de gerçekten pislik yapıyordum. Belki de aşırı tepki veriyordum.

Yemin ederim, biri mideme bir düğüm atmıştı.

Anna başını ağır ağır salladı. "Bundan sonraki adım ne? Benden nefret etmek için bir neden mi bulacaksınız? Ve Nick'ten. Ya Simon? Veda etmeye dayanamadığınız için hepimizi hayatından dışlayacak mısınız?"

"Pekâlâ, saçmalıyorsun ve saçmaladığınızı sen de biliyorsun."

"Öyle mi?"

"Burada konu ben değilim," diye çıktım. "Morgan ırkçı sözler söyledi. Ve Abby'den özür dilemedi. Hepsi bu kadar. Bu konuşma bitmiştir."

Hızla dönüp kendimi Starbucks'tan dışarı attım. Anna'yı tezgâhın önünde şaşkınlıktan ağzı bir karış açık bırakarak.

Daha arabama ulaşmadan Simon'dan mesaj geldi. Waffle House'a gelebilir misin? Hemen mesela?

Hemen cevap yazdım. Ürkütücü derecede mükemmel bir zamanlama. Tam Starbucks'tan çıkıyordum. Acaba haberi var mıydı? Waffle House yürüyebileceğim kadar yakındı.

Ah, harika. Arka taraftayız, gel, bizi bul.

Bütün tadım kaçtı. Biz derken?

Ben ve Nick, diye yazdı.

Siktir. Hassiktiriloji.

Tanrım, Nick'le şu anda yüzleşme düşüncesi. Yüzüne nasıl bakacağımı bile bilmiyordum. Ya anlarsa? Ya yüzümden okursa? *Tahmin et ne oldu, Nick! Tahmin et, ne yaptım? Hem de eski kız arkadaşınla. Hâlâ âşık olduğun hani!*

Bu öyle küçük bir batırma değildi ki. Düpedüz arkadaşlık cinayeti idi.

Bu işten sıyrılmanın bir yolunu bulmaya çalışarak telefonumun ekranına baktım. Belki de Simon'ın tuhaf bir şekilde

bayıldığı şu kurgusal ishal nöbetlerinden birini geçirmenin tam zamanıydı.

Belki de değildi. Bilmiyordum. Sanırım Nick’le eninde sonunda yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Beş dakika içinde orada olurum, yazdım.

Harikasin, yazdı Simon.

Dışarısı o kadar ılık ve esintiliydi ki gerçekten yürüyebileceğime karar verdim. Belki de arabamı centilmenler kulübünün otoparkında bırakabilirdim. Bir arabanın orada ilk bırakılışı olmayacaktı ya.

Waffle House’a girdiğimde, Nick ve Simon masanın iki tarafına çökmüş, aynı waffle’ı didikliyordlardı. Acayip hüzünlü bir sahneydi. “Hey,” dedim Simon’ın yanına oturarak.

Nick neşelendi. “Hey! Hoş geldin. Yolculuk nasıldı?”

Nick bunu söylerken içim buruldu. Belki yolculuk kelimesinin bana Abby’yi anımsatmayacağı bir gün gelirdi. Bacaklarımı kaldırıp koltukta bağdaş kurdum ve dudaklarımı bastırdım. “İyiymi.”

“İyi.” Nick başını hızlı hızlı salladı. “Hey, merak ettim de...”

Simon, “İşte yine başlıyoruz,” diye söylendi.

Bir garson kız geldi, waffle ve sadece kahve ısmarladım. Bütün ciddiyetimle. Ama garson masadan ayrılır ayrılmaz Nick yine atladı. “Abby nasıldı? Yani iyi miydi, yoksa, demek istediğim... Ne bileyim, tuhaf davranıyor muydu?”

Siktir.

“Sanki biraz...”

“Nasıl yani, ağlıyor muydu?”

“Şey, birazcık sanki?”

Yani, doğru sayılırdı. Birazcık ağlamıştı. Ben onu payladık-tan sonra. Ki onu paylamam beni öpmesinden hemen sonraydı.

“Vay canına. Tamam.” Nick’in gözleri büyüdü. “Bu... tamam, bunu duymam iyi oldu.”

Konuyu değiştirmek için çılgınca öne atıldım. “Eee, sizin geziniz nasıldı?”

“Harikaydı,” dedi Simon. Sesinde bir tuhaflık vardı.

Ama ona ne olduğunu sormama fırsat kalmadan, Nick yine devreye girdi. “Onu çok özledim, anlarsın ya? Bir haftadır hiç konuşmadık. Aramamak için kendimi zor tutuyorum. Tamamen otomatik. Ben sadece... Ah.” Alnını ovaladı. “Bu bir hataydı, değil mi? Ayrılmamalıydık.”

“Aslında,” dedi Simon dikkatle. “O senden ayrıldı.”

Nick onu duymamış gibiydi. “Onun için mücadele etmeliydim.” Sesi titredi. “O benim başıma gelen en güzel şey ve ben gitmesine izin verdim. Aklım neredeydi acaba?”

Simon bana bir bakış attı.

Sonunda, “Sen yanlış bir şey yapmadın,” dedim.

“Yeterince mücadele etmedim.” Başını iki yana salladı. “Georgia’ya başvurmam gerekirdi.”

“Ama sen Tufts’a gitmek istiyorsun,” dedi Simon ne diyeceğini bilemez gibi.

“Abby’yi seviyorum.”

Başım dönüyordu. Düşüncelerimi hizaya sokamıyordum. Tek bildiğim şeydu: Nick, Abby’yi seviyordu. Ben Abby’yle öpüşmüştüm. Ve Nick bunu öğrenirse bir daha asla toparlanamayabilirdi. Asla düzelmezdi.

“Bir dakika.” Birden bana baktı. “Yoksa biriyle yakınlaştı mı?”

“Ne?”

“Yakınlaştı, değil mi?”

“Nick.” Simon derin bir iç çekti.

“Söyle lütfen.” Nick öne eğildi. “Kimdi, kardeşlik kulüplerinden biri mi?”

“Şey.”

“Siktir. Biliyordum.” Arkasına yaslandı. “Kahretsin. Buna inanamıyorum.

Yemin ederim, her an ölebilirdim. Midem yirmi farklı yönde buruluyordu. İstesem bile konuşabileceğimi sanmıyordum.

“Haydi ama,” dedi Simon bana dönerek. “Abby öyle şey yapmaz. Kardeşlik kulübünden bir çocukla yakınlaşmadı. Değil mi, Leah?”

Başımı ağır ağır salladım.

“Gördün mü? Her şey yoluna girecek.” Simon çenesini eline dayadı. “Sadece kafa karıştırıcı bir hafta oldu, o kadar.”

“Ha?” dedim.

Simon durmadan kafasını sallarken, Nick boşluğa bakıyordu.

“Simon?”

“Hııı?”

Böyle olduğu zaman Simon’la ne yapacağımı bilemezdim. Bazen aklını okumamı istediği hissine kapılırdım. Yüksek sesle söylemek zorunda kalmamak için hiçbir şey yapmadan düşüncelerini doğrudan beynime akıtmaya çalışıyormuş gibi.

Çatalımı ona doğrulttum. “Hey.”

“Evet?”

“Ağızındaki baklayı çıkar.”

Alçak sesle güldü. “Tamam.” Yutkunduğunu duydum. “Sanırım bir okula âşık oldum,” dedi sonunda.

“Tamam.”

“Ve NYU değil.”

“Tamam. O kadarını anladım.” Duraksadım ve çatalımı masaya bıraktım. “Hangi okula?”

"Haverford. Gerçekten minicik."

"Philly yakınında, değil mi?"

Başını salladı ve dudaklarını ısırdı.

"Ama Bram New York'ta olacak," dedi Nick araya girerek.

Simon iç geçirdi. "Evet."

"Ah."

Simon masadaki şeker paketleriyle oynamaya başladı.

"Bram'le konuştun mu?"

"Hayır."

"Konuşmalısın."

"Biliyorum." Duraksadı. "Belki de konuşmama gerek yoktur. Bilmiyorum. NYU da müthişti. Saçmalıyorum, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yok yere işleri karmaşıklıştırıyorum."

"Aynen," dedi Nick.

"Yok yere değil." Omuz silktim. "Haverford'un nesini bu kadar sevdin?"

"Şey. Bilmiyorum." Simon yüzünü buruşturdu. Gören ondan cebirden sevgiyle bahsetmesini istediğimi falan sanırdı. "Sadece hoşuma gitti."

"Sadece hoşuna gitti."

"Çişim geldi," dedi Nick bir anda ayağa kalkarak. "Lafını unutma."

Ama Simon bana dönüp konuşmaya devam etti. "Orada ne çok eşcinsel insan olduğuna inanamazsın. Sürekli birileriyle karşılaştık. Mesela her perşembe yurttaki odasında bir Onur tombalası düzenleyen bir kız vardı. Oraya gidersem sadece eşcinsel insanlarla arkadaşlık edebilirim."

"İyiymiş."

“Gerçek eşcinsel arkadaşlarımla olmaları nasıl olurdu merak ediyorum.”

Simon bunu söyleyince içim buruldu. Açıklaması güç. Millet beni heteroseksüel sanıyordu ve bu konuda süper acayip hissediyordum. Ama bir yandan da müthiş bir rahatlama duyuyordum. Rezil bir durumdu.

“Sanırım bu çok hoşuma giderdi,” diye ekledi.

“Ama New York’ta da eşcinsel insanlar var, biliyorsun,” dedim. “Mesela, NYU’nun da bayağı eşcinsel olduğundan eminim.”

“Biliyorum ama onlar hipster eşcinseller. Benim inek eşcinsellere de ihtiyacım var.”

“Ve Haverford’da inek eşcinseller var, öyle mi?”

“Oradakilerin yüzde doksan dokuzu inek tipler. Bu gerçek bir istatistik.”

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. “Bence halkını bulmuşsun.”

Simon hafifçe inleyerek yüzünü örttü. “Sadece... Oradayken bir şeyler hissettim. Yani, kampüse girince iyi hissettim. Kampüs beni seçmiş gibi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve bir anda aklım geride bıraktığım birkaç güne gitti. Kampüs turunun şimdiden bu kadar puslu görünmesi çok komikti. Daha çok *Abby’nin belki de gerçekten heteroseksüel değilimdir*, derkenki yüz ifadesini hatırlıyordum. Yani, beni öperken pek heteroseksüel gibi değildi.

“Bilmiyorum,” dedim sonunda. “Bence farklı bir durum. Yani ben zaten Georgia’ya gideceğimi biliyordum. Bu tür bir an aramadım.”

“Ben de aramadım,” diye mırıldandı. “Şey oldum, ben ne yapıyorum? Her şey mükemmeldi ve benim her şeyin içine etmem gerekiyordu.”

“Sen hiçbir şeyin içine etmedin, Simon.” Kahvem ve waffle’ım aynı anda geldi. İşe şurupla başladım. Her kareye minik bir damla. “Olabilecek en kötü şey ne mesela?”

Gözlerini kırıştırdı. “Ayrılırız.”

“Ayrılmak istiyor musun?”

Bana suratına bir şaplak indirmişim gibi baktı. “Dalga mı geçiyorsun? Hayır!”

“Bram istiyor mu?”

“Hayır. Elbette hayır. Hayır.”

“O zaman ben neyi atlıyorum?” Waffle’ımdan bir ısırık aldım. “Bence hiç sorun olmaz.”

“Bu çok saçma. NYU’ya gitmeliyim. Plan buydu. Bunun neden konu olduğunu bile bilmiyorum.” Simon hızla kafasını salladı. “NYU’ya gitmeliyim, değil mi?”

“Elbette. Tabii ineklerle dolu eşcinseller diyarını daha çok sevmediysen.”

İnledi. “Hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Pekâlâ, Philly, New York’a ne kadar uzak?”

“Trenle bir buçuk saat falan,” dedi hemen. Anlaşılan bunu araştırmıştı. “Acela’ya binersem biraz daha kısa.”

“O kadar da kötü değil, Simon.”

“Biliyorum. Ama.” Kaşları çatıldı. “Yine de uzun mesafe.”

“Ve sen uzun mesafe ilişkisi yaşamak istemiyorsun.”

“Yani, teoride bir sakıncası yok. Ama sürüp sürmediklerinden emin olamıyorum.”

“Pek çok insan sürdürüyor.”

“Evet, ama Nick ve Abby’ye baksana.” Eliyle tuvaletin olduğu tarafı işaret etti. “İş iyice sarpa sardı.”

Kalbim duracak gibi oldu. İnsanlar durduk yere Abby'den bahsedecekleri zaman beni önceden uyarmalıydılar. Hele o ve Nick'in durumunun iyice sarpa sardığını söyleyecekleri zaman.

Aman Tanrım. Buna bir son vermeliydim. Çatalımı waffle'ıma saplayıp ağızıma tıktım. Çok saçmaydı. Kelimenin tam anlamıyla absürt. Abby Suso, Disney masallarından çıkıp gelmiş bir prenses, doğruca benim kollarıma koşacaktı sanki. Koşsa bile Nick'e bunu yapamazdım. Abby kollarıma koşacağından değil. Demek istediğim, kız biseksüel bile değildi.

Ama bir şeyleri sorguluyordu. Ona bir şeyleri ben sorguluyordum.

"Sen... iyi misin?" dedi Simon bana gözlüğünün arkasından gergin bir bakış atarak.

"Ne?" Başımı hızla kaldırdım. "İyiyim. Neden? *Sen* iyi misin?"

"Pekâlâ, süper tuhaf davranıyorsun."

"Hayır, davranmıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. Birbirimize dik dik baktık. "Asıl *sen* tuhaf davranıyorsun," diye mırıldanarak gözlerimi kaçırdım.

"Biliyorum." Ellerini yüzüne kapadı. "Bunu iyice düşünmem gerekiyor."

"Bence Bram'le konuşmalısın. Onu ne zaman göreceksin?"

"Yarınki maça kadar göremeyeceğim."

"Futbol maçı mı?"

Simon başını evet der gibi salladım.

"O zaman maçtan hemen sonra konuş."

İç geçirdi. "Bilmiyorum."

"Simon, söz veriyorum, daha iyi hissedeceksin."

Bu doğru, Simon. Tamamen açık ol ve kafanı kurcalayan her şeyi söyle. Olur mu? Tavsiyeme kesinlikle uymalısın çünkü

paylaşma ve değer verme konularında üstüme yoktur. Hele duygular konusunda. Bir numarayım.

“Tamam, konuşacağım. Ama senin de maça benimle gelip beni havaya sokman gerek.”

Aynı anda masanın başında beliren Nick, “Maça mı geliyorsunuz?” diye sordu. “Çok iyi.”

“Şey.” Simon’a baktım. “Sanırım.”

“Evet. İyi. Çok iyi,” dedi Simon başını aceleyle sallayarak. Sonra büyük bir waffle parçasını ağzına tıktı ve yanakları bir hamsterinkiler gibi şişti.

Cumartesi günkü ma ek spor salonunun arkasındaki sahadaydı. Tribnde derin düşüncelere dalmı Simon'ı bulmam çok sürmedi.

Yanına yaklatım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ona söylemek istemiyorum," dedi bir çırpıda.

Pekâlâ, çiftleri gerçekten anlamıyordum. zgnm ama bir saatlik Acela yolculuğu yüzünden bu kadar bunalmak? İdeal olmadığını anlıyordum ama Simon kıyamet kopacakmı gibi davranıyordu.

İ geçirdi. "Ne bileyim. Beni rktyor. Nick ve Abby tam olarak bu yüzden ayrıldı, biliyorsun değil mi?"

"Bu farklı."

"Ama nasıl? Nesi farklı?" Bana neredeyse yalvaran gözlerle baktı.

"Hem de çok farklı." Dncelerim bambaşka yönlere uçuyordu. Motoru soğutup odaklanmalıyım. "İki durum birbirinin yakınından bile geçmez, Simon. Nick Boston'da olacak."

“Çok fena,” dedi Simon karşıya bakarak. Bakışlarını takip edince, çimleri yeni biçilmiş futbol sahasını, kaleleri ve oğlanları gördüm. Ne çok oğlan vardı. Bu okulda neredeyse yüzlerce, Georgia Üniversitesi'nde yüzlerce de fazla oğlan vardı. İçlerinden birine âşık olmak çok kolay olurdu.

Abby Suso'ya âşık olmaktan daha kolay ve çok daha güvenli. Bir süre sonra, “Nick iyi mi?” diye sordum.

“Evet, sanırım,” dedi Simon. Sonra elimi tutup sıktı. Simon'la el ele tutuşmanın bu kadar mükemmel bir his uyandırması tuhaftı. En ufak bir romantizm barındırmıyordu. Eve dönmek gibi bir histi. “Şimdi her şeyin normal sürmesini istediğini söylüyor,” dedi Simon. “Balo planlarını falan değiştirmemizi istemiyormuş.”

“Ah Tanrım. Balo,” dedim. Bir hafta kalmıştı. Bugünden itibaren bir hafta. “Tamamen unutmuştum.”

“Biliyorum.”

“İkisi... birlikte gitmiyor, değil mi?”

Simon başını hayır der gibi salladı. “İkisi de yemeğe ve dansa geliyor ama artık tek tabanca takılacaklar.”

“Tek tabanca takılmak. İnsanlar bunu hâlâ söylüyor mu?”
Güldü. “Bilmem.”

Sahaya dönünce Nick'i topa canını çıkarırcasına vurduğunu gördüm, vuruşun şiddeti karşısında yüzümü buruşturasım geldi. Nick'in yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri daha önce hiç görmediğim bir heyecanla parlıyordu. Koç saha kenarında başını onaylar gibi sallayarak ağır ağır el çırpıyordu.

Kaşlarımı kaldırarak Simon'a döndüm. “İyi olduğundan emin miyiz?”

Simon, “Bu hiç iyi değil,” diye mırıldandı. Ama hemen sonra dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. Bu Bram

yüzüydü. Ve tahmin edileceği gibi, Bram sahadaydı ve Simon'a gülümseyerek koşuyordu.

Koç, "GÖZÜN TOPTA OLSUN, GREENFELD," diye bağırdı. "VE LAUGHLIN. DİKKATİNİ VER. LANET OLSUN." Kafamı kaldırıncı Garrett'in çılgın gibi iki koluyla birden el salladığını gördüm.

"Merhaba, Garrett," diye mırıldanarak gözlerimi devirdim. Simon güldü. İtiraf etmeliyim ki sadece Garrett bile olsa birinin peşimde olması duygusunu sevmiştim. İnsana iyi geliyordu. Belki de iyi gelen şeyler insanı canlandırıyordu. Abby Suso bana bir sürü şey hissettiriyordu ama aralarında iyi gelmek yoktu.

Abby'yi. Düşünmeyi. Kes. *Tanrı aşkıma.*

"Çok tuhaf." Simon iç geçirdi.

Gerçekten öyleydi.

Yani, alın size sürpriz. Benim balo için bir kavalıem vardı ve Abby Suso yalnız gidiyordu.

Ona mesaj çekmeli miydim, bilmiyordum.

Yani, sonuçta kavgalı değildik. Ve arada bir tuhafılık olması gerekmiyordu. Sadece bir öpücüktü. Ve sadece Abby çakırkeyif olduğu için yaşandığından emindim. Ona arkadaşça ve sıradan bir şey göndermeliydim çünkü biz rahat rahat mesajlaşan sıradan iki arkadaştık. Fakat ne zaman bir şey yazmayı denesem, beynim şalteri indiriyordu. Bu kıza alev almadan "merhaba" yazmayı bile beceremiyordum.

Bunun insanı öldürebilecek türde bir aşk olduğundan emindim.

Kafamı kendi Tumblr'ımı karıştırarak ve paylaşımlarımı sondan başa doğru gezerek dağıtmaya çalıştım. Geriye gittikçe çizimlerim kötüleşiyordu; yanlış orantılar, feci gölgelendirmeler. Sanırım ilerleme kaydettiğime memnun olmam gerekirdi ama

daha eski çalışmalarımın utanmıştım. Keşke en başından itibaren eksiksiz olan yeteneklerden olsaydım. İnsanların ilerleme kaydettiğini görmesinden hoşlanmıyordum. Sahneden inince iç çamaşırının görüldüğünü fark etmeye benziyordu. Gerçi benim mecazi iç çamaşırımın şu anda da gizlendiği söylenemezdi. Çalışmalarımda, neresine baksam hâlâ kusur bulabiliyordum. Yorucu, utanç verici ve neredeyse dayanılmazdı.

Gerçi...

Pekâlâ.

Anonim bir hesaptan, sipariş alıp almadığımı soran bir mesaj daha gelmişti. çizimlerinizi çok beğeniyorum, bayılıyorum, diyordu.

Para verecek kadar bayılıyordu. Bana çizimlerim için para ödemeyi *teklif ediyordu*. Sahip olmadığım bateryi düşündüm. Tamir ettirecek paramızın olmadığı arabayı. İki yüz elli dolarlık mezuniyet elbisemi düşündüm.

Abby'yi düşündüm.

Ama sipariş alamazdım çünkü ya bir şey çizersem ve bok gibi olursa? Ya siparişi veren parasını geri isterse? Ya insanlar sipariş fiyatlarını görünce gülmekten yerlere yatarsa? Ya hiç kimse sipariş vermezse?

Belki bu anonim hesap beni sadece trollüyordu. Belki de gençlik filmlerinde oğlanların okulun en inek kızını baloya davet etmesi gibi bir oyundu.

Dilim damağım kurudu. İzah etmesi güç. Belki Tumblr hesabımı kapamalıydım. Gerçi...

Bilemiyordum.

Bir yanımda merak ediyordu.

Ama merak etmem, yapacağım anlamına gelmezdi. Hiçbir anlama gelmezdi.

Pazartesi sabahı otobüsten inince Garrett merdivende kutudan fırlayan bir kukla gibi karşımda bitiverdi. “Burke!”

Yerimden sıçradım. “Tanrım, Garrett!”

“Bil bakalım, ne oldu?” dedi.

Gözlerimi kısıtım. “Ne oldu?”

“Sana çok kızgıyım.”

“Neden?”

Gülümseyerek saçlarını karıştırdı. “Maç bitmeden ortadan kayboldun. Yine. Neden bunu yapıyorsun?”

“Çünkü.” Aklıma hiçbir şey gelmedi. Yani, tam olarak hiçbir şey değil. Ama aklıma gelenler bana işe yarar bir bahane üretmedi.

Çünkü.

Çünkü Abby beni öptü. Çünkü heteroseksüel olmayabilir. Bu yüzden kurduğum bütün hayalleri bunu yansıtacak şekilde güncellemem gerekecek. Burada çok büyük bir miktardan bahsediyoruz, Garrett. Bu beynin içinde Abby konulu kaç hayal yaşadığını anladığını sanmıyorum.

“Hayatımın en sıkıcı bahar tatiliydi,” dedi Garrett. Hızıma ayak uydurmuş, yanımda yürüyordu. “Evde kalıp beni eğlendirmeliydin.”

“Seni eğlendirmek mi?” Ona yan yan baktım.

“Pekâlâ, Burke, öyle demek istemedim,” dedi beni dürterek. “Ama madem konuyu açtın...”

Sonra bana göz kırptı ve ah, tamam. Bu konuşma burada son bulmuştu. “Öğle yemeğinde görüşürüz, Garrett,” dedim ve kolunu sıvazlayıp yan koridora saptım.

Arkamdan, “Akşam yemeği rezervasyonunu yaptırdım,” diye seslendi. “Balo için!”

Başparmağımı havaya kaldırıp omzumun üstünden, “Tamam!” işareti yaptım. Lanet olasıca, pek şirin bir şapşaldı.

Çarşamba arabasından indiğimden beri Abby'yle konuşmamıştım. Bunu fark etmek beni sersemletti. O kadar uzun olmuş gibi gelmiyordu. Gerçi, onu günde yaklaşık on milyar kez falan düşünüyordum.

Bütün sabah içimin titreştiğini hissettim. Yarın öğleden sonraya kadar ortak dersimiz yoktu. Ama öğle yemeği vardı. Öğlende. Yani altı buçuk dakika sonra. Gözümü saatten ayıramıyordum.

Kafeteryaya gittiğimde Bram çoktan gelmişti. Yüzüm kapıya bakacak şekilde, yanına oturdum. Simon'ın onunla konuşup konuşmadığından haberimin olmadığını o anda fark ettim. Bu yüzden tuhaf bir karşılaşma oldu. *Hey, Bram, erkek arkadaşın Philly'ye taşınabilirmiş ve bana senden önce söyledi.*

Sonra kafama dank etti. Simon gerçekten önce bana söylemişti. Ve tamamen dürüst olmam gerekirse bu beni bayağı heyecanlandırmıştı. Hiç kimse önce beni seçmezdi. Ama Simon

seçmişti. Birden içimde ona karşı bir şefkat dalgası kabardı. Simon gelmiş geçmiş en iyi arkadaşım olabilirdi.

Ve belki de ona sırrımı açmalıydım. Ona biseksüel olduğumu söylemeliydim. Gözümde eksiksiz bir şekilde canlandırabiliyordum. Muhtemelen ona söylediğim zaman gülecekti. Dalga geçer gibi değil. Sevineceğini düşünüyordum.

“Neden sırtıyorsun?” dedi Bram.

Omuz silkip gözlerimi kaçırdım.

Sonra onu kapıda gördüm. Ölçülü Abby, kısıtlamaların tanrıçası. Kot pantolon, uzun bir hırka ve gözlük. Tam iki geceyi onunla geçirmiştım ve gözlük taktığından haberim yoktu. Elbette ona çok yakışmıştı.

Sonra bana hafifçe gülümsedi, ona doğru dürüst bakamadım bile. Ona kızgın olmam mı gerekiyordu, hatırlayamıyordum. Eliyle buraya gel işareti yapınca, kime söylediğini anlamak için hızla arkama baktım. Sırtarak, *sana diyorum*, diye işaret etti.

Tam Simon otururken masadan kalktım. Abby kapının dışında, koridorda bekliyordu.

“Merhaba,” dedi çekingen bir gülümsemeyle.

“Selam.”

“Ben orada oturamam.”

“Nick yüzünden mi?”

Omuzlarını kaldırdı. “Acımasızlık gibi geliyor.”

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Duvarın önünde durup üçüncü sınıfların grup halinde kafeteryaya dolmasını seyrettik. Abby ayağını süpürgeliğe vuruyordu ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir bakış vardı. Çözemediğim.

“Gerçekten konuşmalısınız,” dedi sonunda.

“Sen ve Nick mi?”

“Hayır.” Gözlerini devirip gülümsedi. “Sen ve ben.”

Kalbim yerinden oynadı. “Tamam.”

“Bu hafta okul çıkışı boş musun?”

“Hangi gün?”

“Hangisi olursa. Cumaya ne dersin?” Duraksadı. “Benim sana...”

Ama sonra bir anda sustu ve belli belirsiz bir şekilde geri çekildi. Kafamı kaldırıncı Garrett'i gördüm.

“Hey, bayanlar.”

Garrett Laughlin'in başrolünde oynadığı günlük utanç sah-nemiz: Garrett kadınlara *bayan* denmemesi gerektiğiyle ilgili yazışmayı atlamıştı.

“Balo öncesi akşam yemeği planları konusunda insanları bilgilendiriyorum. North Point Mall'daki American Grill Bist-ro'da saat altıya rezervasyonumuz var. Doğa merkezine yirmi dakikalık mesafe.”

“Balonun doğa merkezinde olması fikrine bayılıyorum,” dedi Abby. “Tam bize göre.”

“Doğal olarak muhteşem olduğumuz için mi?” dedi Garrett.

“Sınıf arkadaşlarımız vahşi yaşamdan çıkma olduğu için,” dedi Abby.

Garrett kıkırdayınca gülümseyerek başımı salladım.

“Her neyse, gitmeliyim,” dedi Abby aceleyle, gözlerini Garrett'tan bana çevirerek. “Ama.” Ayağının burnuyla ayağımı dürttü. “Cuma öğleden sonra. Seni bulurum.” Kısa bir gülümsemenin ardından koridordaki kalabalığa karıştı. Sonra bir köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Ve elbette günün geri kalanında ben ben değildim. O kadar uçmuştum ki eğlenceli bile değildi. Beynim sünger gibiydi. Gerçek sünger. Bunun sadece Abby yanımdayken olması tamamdı ama bu, onu çok aşan bir durumdu. Ne yaparsam yapayım, nereye gidersem gideyim aynıydı. İnsanlar benimle konuşuyordu ama ben onları duymuyordum bile.

Otobüslere yürürken Simon yolumu kesti. “Haydi. Seni eve ben bırakayım.”

“Hiç gerek yok.”

“Soru değildi. Gidelim.” Kolumu omzuma atıp beni otoparka doğru çevirdi. Sonra takatsiz, sürekli sendeleyeen bir nineymişim gibi, yol boyunca beni tutmaya devam etti.

“Çok komiksin,” dedim.

Yolcu kapısını açtı.

“Yoksa emniyet kemerimi de sen mi takacaksın?” diye ekledim.

“Çok komik.”

“Eee, Nora nerede?” dedim Simon sürücü koltuğuna yerleşince.

“Bunu sorman çok komik,” dedi.

“Nasıl komik?”

“Şey, komikten kastım,” diye açıkladı, “hiç komik değil.” Ah.

Park yerinden geri geri çıkarken dudaklarını sıkıyordu.

“Her şey yolunda mı?” dedim sonunda.

“Ne? Ah, evet. Sadece...” Kafasını iki yana salladı. “Baloya gideceğini biliyor muydun?”

“Nora’nın mı?”

Başını evet der gibi salladı.

“Ah. Cal’le birlikte mi?”

Işıktaki durdu ve inanmayan gözlerle bana döndü. “Haberin var mıydı?”

“Hayır, ama oyun sırasında bayağı cilveleşiyorlardı.”

“Hayır, cilveleşmiyorlardı! Öyle olsa fark ederdim. Bu tür şeyler benden kaçmaz.” Ben hıhlayınca, gözlerini kıstı. “Ne?”

“Hiç.”

“Pofff.”

“Eee, çıkıyorlar mıymış?” diye sordum.

Derin bir iç çekti. “Bilmiyorum.”

“Benim sormamı ister misin? Sorarım. Hiç dert değil.”

“Çok tuhaf değil mi?” dedi başını heyecanla sallayarak. “Cal eskiden *benden* hoşlanıyordu.”

“Ve senin bir erkek arkadaşın var. Erkek arkadaşın demişken, Bram’le konuştun mu?”

“Hayır, ama konuşacağım. Leah, Tanrım. Kıskanmadığımı biliyorsun, değil mi? Sadece, çok acayip.”

“Bence hiç acayip değil. Nora’yla birbirinize çok benziyorsunuz.”

Simon direksiyona vurdu. “İşte bu yüzden çok acayip ya zaten.”

“Herifin bir tipi var demek.”

“Bu hiç hoşuma gitmiyor.”

“Bence asıl hoşuna gitmeyen, küçük kız kardeşinin birisiyle birlikte olması fikri.”

“ONLAR BİRLİKTE DEĞİL.”

Gülümseyerek başımı salladım.

“Ama Nora yıllık çalışması için okul çıkışı sürekli onunla kalıyor ve Cal onu neredeyse her gün eve bırakıyor.”

“Başka bir deyişle, birlikte.”

Simon pofladı. “Hayır, değil.”

Roswell Yolu’na saptı ve sonraki beş dakika boyunca hiç konuşmadık. Simon bizim evin garaj yoluna girene kadar tek kelime etmedim.

Sonunda, “Cidden, sen iyi misin?” diye sordum.

“Ne? Evet.”

“Bram’le konuşmalısın.”

“Biliyorum.”

“Hemen. Bugün.”

Başını ağır ağır sallarken çenesi kaskatıydı. “Çok aptalca. NYU’ya depozitomu yatırmalıyım, değil mi?”

“Simon, bu kararı senin yerine alamam.” Başımı iki yana salladım. Sonra elini tutup çektim. “Pekâlâ. Haydi.”

“Size gelmemi mi istiyorsun?” Alnını kırıştırdı.

“Evet.”

“Eee. Şey.” Simon başını hızlı hızlı salladı. “Vay canına, yıllardır sizin eve girdiğimi hatırlamıyorum.”

“Farkındayım,” dedim aptalca bir mahcubiyet duyarak. Zengin olmadığım sır değildi. Ve Simon küçük ya da dağınık bir evimiz veya ikinci el boktan IKEA mobilyalarımız olduğu için beni yargılamazdı. Ama insanların bize gelmesi çok tuhaf geliyordu. Halıdaki lekelerin ya da uyumsuz çarşaf ve yastık kılıflarının fena halde gözüme batmasına engel olamıyordum. Ya da odamın tamamının Simon’ın giysi dolabı kadar olmasının.

Garajdan geçtik, sonra Simon koridorda beni takip etti. “Odanın neye benzediğini bile hatırlayamıyorum,” dedi.

“Gerçekten küçük. Uyarmadı deme.”

Sonra kapıyı açıp odama girdim. Simon eşikte durdu. “İnanılmaz,” dedi yumuşak bir sesle.

Dalga mı geçiyor diye dönüp baktım.

“Bunların hepsini sen mi çizdin?” Duvara doğru yürüdü ve dikkatle çizimlerimden birine baktı.

“Bazılarını. Bazıları internetten.”

Duvarlarım resimlerle kaplıydı: Karakalem eskizler, özenle boyanmış karakter portreleri, chibi’ler ve yaoiler. DeviantArt’ta bir şeye vurulunca çıktısını alırdım. Ya da bazen Morgan ve Anna basıp verirdi. Sanırım son zamanlarda bana ait olanlar daha baskındı. Harry ve Draco eskizlerim, Haruka ve Michiru, kendi orijinal karakterlerim. Abby ve benim Morgan’lardaki halimizi çizdiğim resim. Bütün kalbimle Simon’ın o resmi fark etmemesini diledim.

“Bu oda seni o kadar çok yansıtıyor ki,” dedi gülümseyerek.

“Sanırım.”

Kendini sırtüstü yatağıma bıraktı. Simon böyleydi. Gittiği hiçbir yerde yabancılık çekmezdi. Ben de yanına uzandım ve birlikte tavandaki pervaneme baktık.

Sonra Simon iç geçirerek ellerini yüzüne örttü.

“Hey,” dedim.

“Hey.”

“Endişeli olduğunu biliyorum.”

Burnunu çekti ve bana bakmak için yüzünü çevirdi. Yanağından aşağı süzülen bir damla yaş gözlüğünün kenarından çıkmak üzereydi. Damlayı elinin alt kısmıyla sildi. “Vedalarından hiç hoşlanmıyorum.”

“Biliyorum.”

“Ondan, senden, Abby’den ya da diğerlerinden ayrılmak istemiyorum.” Sesi titredi. “Philly’de kimseyi tanımıyorum. İnsanlar bunu nasıl yapıyor, bilmiyorum.”

Boğazımın kuruduğunu hissettim.

“Sanırım Taylor’ı bile özleyeceğim.”

“Tamam, işte şimdi beni kaybettin.”

Güldü ve bir kez daha burnunu çekti. “Haydi ama. Onu özleyeceğini biliyorsun. Metabolizmasının hâlâ süper olduğunu nasıl öğreneceğiz?”

“Muhtemelen günlük Instagram güncellemelerinden.”

“O da doğru.”

“Ve bu çok tedbirli bir tahmin.”

“Biliyorum.” Bana iyice sokuldu, kafalarımız artık birbirine değiyordu. Sonra kulağıma doğru iç geçirdi, nefesi saçlarımı kıpırdattı. Onu hiç bu andaki kadar sevdiğimi sanmıyordum. Bir süre hiç konuşmadan pervanenin dönüşünü seyrettik.

Ona söylemeliydim.

Hemen şimdi. Tarihte cinsel tercihi açıklamak için bundan daha kusursuz bir an olduğunu hiç sanmıyordum.

Ama söylemedim.

Çok tuhaftı. Bu konuyu gayet doğal karşılama olasılığı %100 olan eşcinsel en yakın arkadaşımın bir odada yatıyordum. Tamamen risksiz bir durumdu.

Ama kelimeler bir türlü çıkmıyordu.

.

Bir de Nick meselesi vardı. Waffle House'daki darmadağın halinden sonra, pazartesi ve salı günleri endişe uyandıracak kadar normaldi. Ama çarşamba öğleden sonra pistten çıkıverdi.

Hoparlörde Nick'in sesini –o olduğuna en ufak bir şüphe yoktu– duyduğumda otobüslere doğru yürüyordum. “Simon Spier ve Leah Burke’ün derhal atriyumuma gitmeleri rica olunur.”

Bir an durdum, hoparlöre bakakaldım.

“Tekrar ediyorum. Simon Spier ve Leah Burke’ün derhal atriyumuma gitmeleri rica olunur.”

Nasıl bir iş çevirdiği konusunda hiçbir fikrim olmasa da atriyumun yolunu tuttum. Simon’ı merdivende yakaladım. “Neler oluyor?” diye sordu.

Başımı bilmiyorum der gibi salladım. “En ufak bir fikrim yok.”

Simon’ın peşi sıra üst kata çıkıp atriyumuma girdim. Ortalık gülüşen, şamata yapan ve otoparka çıkmaya çalışan insanlarla doluydu. Ama Nick ortalıkta yoktu. Yani, bir yerlerde olmalıydı.

Dürüst olmak gerekirse muhtemelen şimdiden uzaklaştırma almıştı çünkü anons sistemini kullanmamız kesinlikle yasaktı.

“Sence bize eşek şakası falan mı yapıyor?” diye sordu Simon.

“Yani.” Başımı yana yatırdım. “Öyleyse bile ben espriyi anlamadım.”

Ama birkaç dakika sonra gözleri büyümüş ve tamamen dağılmış bir halde öğrenci bürosundan çıktı. “Hey, demek buradasınız. İyi, çok iyi.”

Simon onun yüzüne dikkatle baktı. “İyi misin sen?”

“Ne? Süper iyiyim.” Nick başını hızlı hızlı salladı. “Bomba gibiyim.”

Bir an hepimiz sustuk.

“Eee, neler oluyor?” dedim sonunda.

Nick gözleriyle salonu taradı. Sonra duraksadı. “Şu anda boş musunuz?”

“Ben boşum,” dedi Simon.

“Tamam, iyi. Çünkü sana,” beni işaret etti, “ve sana,” Simon’ı işaret etti, “ihtiyacım var. Birlikte bizim eve gidip boktan yiyecekler yiyip video oyunları oynayacağız. Eski günlerdeki gibi. Abby’siz, Bram’siz, Garrett’siz.”

“Pekâlâ, Garrett ve ben bir...”

Sözümü kesti. “Biz bize. Orijinal üçlü.”

“Biz bize,” diye tekrarladı Simon. “Tamam, Nora’ya mesaj atayım. Beni sen götürebileceksen arabayı ona bırakayım.”

“Harika,” dedi Nick ellerini ikimizin omzuna koyarak. Simon bana gergin bir bakış attı.

Otoparkta arabaların arasında ilerlerken hiçbirimiz konuşmadık. Hava karanlık ve kasvetli, gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı. Ön koltuğa yerleşirken tedirginlikle yutkundum. Nick’lerin evi çok yakındı ve Simon, Nora ve Cal ve smokin kiralama hak-

kında hiç durmadan konuşarak boşluğu dolduruyordu. Nick tek kelime etmedi. Arabasını garaja soktu ve normalde annesinin park ettiği yere bıraktı. “Bu gece ikisi de nöbetçi,” diye bilgi verdi. “Hem bira da var.”

Yani bu öyle bir gece olacaktı.

Nick altılı bir bira ve akustik gitarını alıp bodrum katına indi. Ben video oyunu koltuklarından birine kıvrıldım, Simon da kanepeye yayıldı. Ama Nick rahat olan her şeyi bir kenara bırakıp tercihini yerden yana kullandı ve bağdaş kurup gitarını akort etmeye başladı. Sonra birasından bir yudum aldı, telleri deneme amaçlı tıngırdatırken omuzları nihayet gevşedi.

“Şey, Nick?” dedi Simon biraz sonra. “Neden buradayız?”

“Evrimsel açıdan mı soruyorsun, varoluşsal açıdan mı?”

Simon alnını kırıştırdı. “Neden sizin evin bodrumundayız diyorum.”

“Çünkü biz arkadaşız ve arkadaşlar böyle yapar. Biz bodrum katlarımızda takılırız.” Gitarın tellerine bir kez daha vurduktan sonra birasından büyük bir yudum aldı. “Ayrıca, diğer herkes kepezeeee.” Bu son kelimeyi şarkı söyler gibi söylemişti.

Sonra birasını yere bıraktı, gitarını düzeltti ve gözlerimin parmaklarının hızına yetişemeyeceği kadar karmaşık bir melodi çalmaya başladı.

Simon kanepeden yere kayıp Nick’in yanına oturdu. “İşte bu gerçekten harika.”

“Bok gibi,” dedi Nick parmakları perdelerin üstünde dans ederken. Ama sırtıyordu.

Simon durdu. “Cidden, sen iyi misin?”

“Hayır.”

“Konuşmak ister misin?”

“Hayır.”

“Pekâlâ,” dedi Simon. Çaresiz gözlerle bana baktı. Koltuğumda öne eğildim. “Nick, bizi korkutuyorsun.”

“Neden ki?”

“Çünkü süper tuhaf davranıyorsun.”

“Hayır, davranmıyorum.” Gitarının tellerine vurdu. “Ben sadece.” Bir vuruş daha. “Müzik yapıyorum.” Bir vuruş daha. “En yakın iki.” Bir tane daha. “Arkadaşımla.” Sonra elleri bir anda hareketsizleşti. “Size harika bir şey söyleyeyim mi?”

Simon umutla baktı. “Ne?”

“Şu andan itibaren, *hayatımın sonuna kadar*, insanlara balodan sadece iki hafta önce terk edildiğimi anlatabilirim.”

Tanrım. Simon’a baktım. Yanaklarını şişirdi ve nefesini gürültü çıkararak bıraktı.

“Çok komik, değil mi?”

Ona baktım. “Pek sayılmaz.”

“Ona âşıktım,” dedi ürkütücülük derecesinde sakın bir sesle. “Ve o artık bunu tamamen aştı. Sıradan bir şey gibi. Bir anda.”

Simon, “Ben hiç öyle olduğunu...” diyecek oldu.

“Böyle birine böyle âşık olmanın nasıl bir şey olduğu konusunda en ufak bir fikrin var mı?”

Az kalsın tükürüğümle boğuluyordum.

“Dostum, artık senin için ciddi anlamda endişeleniyorum,” dedi Simon. Sonra tekrar bana baktı.

“Neden? Ben iyiyim.” Neşeyle gülümsedi. “Ben gayet iyiyim. Neye ihtiyacım var, biliyor musun?”

“Neye?”

Gitarını bırakıp birasının kalanını kafasına dikti. Sonra bir bira daha aldı ve onu da kafasına dikti. “İşte bu,” dedi ağzı kulaklarında. “Tanrım, şimdi çok daha iyi hissediyorum.”

“Tamam,” dedi Simon ne diyeceğini bilemeyerek. “İyi.”

Nick şaşırmış gibi bir ses çıkardı. “Aklıma bir fikir geldi.”
“Ne?”

“Futbol oynamalısınız!”

“Şey...”

“Evet, tamam. Bu harika bir fikir. Kesinlikle uyguluyoruz.” Nick hevesle başını salladı. “Dur toplarımı alayım. Hah. Toplarım.”

Simon’la göz göze geldik, tek kelime etmeden başını salladı. Bir süre oturduğumuz yerden Nick’in bir şarkı mırıldanarak dolabını karıştırmasını seyrettik. Şimdiden üçüncü birasına geçmişti. Nick’i ilk kez sarhoş görmüyordum ama böyle aklını kaçırmış gibi davrandığını ilk kez görüyordum.

“Buldum!” dedi ve muzaffer bir tavırla futbol topunu gösterdi. “Müthiş olacak.”

“Ama yağmur yağıyor,” dedi Simon.

Nick gülümsedi. “Daha iyi ya.” Bodrumun kapısından dışarı, arka bahçeye çıktı ve topu iki ayağı arasında yuvarlamaya başladı. Tam anlamıyla yağmur yağmıyordu ama hava ağır ve nemliydi. “Haydi,” dedi. “Leah, sana pas atıyorum.”

“Bana bunu neden yaptığımızı hatırlatır mısın?”

“Çünkü öyle istiyoruz,” dedi. Sonra sert bir vuruşla topu bana doğru yuvarladı. Yarı gönüllü bir şekilde ayağımı salladım ve topu açık ara ıskaladım.

“Pekâlâ, pekâlâ. İyi deneme,” dedi Nick elini yumruğuna vurarak.

Dönüp topun yanına gittim, onu yerden aldım ve Nick’e doğru yürümeye başladım.

Nick güldü. “Ayağınla vurmalsın.”

“Evet, ama iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Topu yere bıraktı. “Abby ve ben eskiden bunu hep yapardık. O, futbolda gerçekten çok iyidir.” Tepki vermemizi beklemedi. “O. Gerçekten ama gerçekten iyidir. Ama bakın ne diyeceğim?”

İkimiz de sustuk.

Sırıttı. “O beni terk etti!” Sonra topa öyle sert bir tekme savurdu ki, top komşunun çitine çarptı.

“Nick,” dedi Simon ona doğru bir adım atarak. Ama Nick ani bir hareketle geri çekilip topun peşinden gitti.

Sonra top sürerek geri döndü. “Biliyor musunuz, aslında iyi oldu. Her şey yolunda. Zaten yürümezdi çünkü uzun mesafe ilişkileri en beterdir. Haksız mıyım?”

Simon yüzünü buruşturdu. “Haklısın.”

“Hayır, değildir,” dedim bir çırpıda.

“Evet, öyledir,” dedi Nick. Topu ayağıyla Simon’a gönderdi. “Daha başlarken bitmeye mahkûmdurlar.”

“Öyle olacak diye bir şey yok,” dedi Simon’a bakarak. “Yürümesini ister ve gayret edersen yürüyebilir.”

Simon çatık kaşlarla dümdüz karşıya bakıyordu.

“Dostum, topu bana geri göndermen gerekiyor.”

“Ah.” Simon bakışlarını futbol topuna çevirdi ve ayağının ucuyla isteksizce itti. Top yarım metre yuvarlanıp durdu. “Abby’yle hiç konuştun mu?”

“Hayır. Hiç ilgimi çekmiyor.” Sırıttı. “Umurumda bile değil.”

“Umurunda bile değil,” dedi Simon şüpheli bir sesle.

“Tufts’ta ne kadar kız olduğundan haberin var mı?” dedi Nick sakın bir sesle.

“Çok mu?”

“Milyonlarca. Milyonlarca ve trilyonlarca.” Topa ayağının ucuyla vurdu. “Yani dürüst olmak gerekirse Abby bana bir iyilik yaptı.”

Simon'ın bakışları bana kaydı.

"Her neyse. Ben onu çoktan geride bıraktım," diye ekledi Nick.

Evet, Nick, onu gerçekten aşmış gibisin. Tamamen normalsin ve kesinlikle darmaduman değilsin. Tanrım. Aptal değildim ama vay canına, ona inanmayı çok isterdim. Çünkü Nick, Abby'yi gerçekten aşmışsa o zaman umutlanmam pislik yaptığım anlamına gelmezdi. Tabii ki yakın zaman içinde değil. Ama işte. Belki zamanla, bir ya da iki ay içinde, ortalık durulunca. Onu gerçekten öpebilirdim.

Nick topa sert bir tekme atıp onu eve doğru savurdu.

Belki de hayır.

Bu kez topu almaya Simon koştu.

"Eee, Leah, şu anda aşk hayatı ilgi uyandıran bir sen varsın," dedi Nick, biri yumruğunu piyanoya indirmiş gibi irkildim.

"Sen neden bahsediyorsun?" Sesim yumuşak çıktı.

"Haydi ama." Burnunun üst kısmını sıvazladı. "Garrett'in sana oldum olası yanık olduğunu biliyorsun. Ama bunu ben-den duyduğunu ona sakın söyleme," diye ekledi birden. "Sana söylememeliyim."

"Sorun değil." Midem kasıldı ve bir anda gözyaşlarına boğulacakmışım gibi hissetmeye başladım. Ki çok saçmaydı. Sevinmeliydim. Ya da gururum okşanmalıydı. Onun gibi bir şey.

"İkiniz baloda bir çift olmalısınız. En büyük lise başarısı budur zaten, değil mi?"

"En büyük lise klişesi demek istedin sanırım," dedim düz bir sesle.

"Her neyse, bunu yapmalısın," dedi Nick.

"İstemiyorum."

“Neyi istemiyorsun?” dedi Simon kolunun altına kısırdığı topa koşarak yanımıza gelirken.

“Çocuklar. Bunu kaç kez söylemem gerek? Lanet olası topu kucağınızda taşımaya son verin.”

Simon topu yere bıraktı.

“Ben Garrett’la çift olmak istemiyorum,” dedim, istediğimden daha yüksek bir sesle. Beyan verir gibi söylemiştim. Bir anda söylediğimden öyle emin hissettim ki sanki nefesim kesildi. Elimi yanağıma bastırdım. “Garrett’la öpüşmek istemiyorum.”

Simon güldü. “Tamam, o zaman öpüşme.”

Nick’in ayağıyla vurduğu top bana doğru yuvarlandı. Düşüncelerim de top gibi oradan oraya yuvarlanıyordu.

Garrett’la öpüşmek istemiyordum. Kimseyle öpüşmek istemiyordum.

Onun dışında.

Bu gelmiş geçmiş en çılgın, en pervasız, en berbat fikir olurdu. Nick’in kalbini ayaklarımın altında ezdikten sonra kendiminkini de çiğner geçerdim. Heteroseksüel bir kıza âşık olamazdım. En yakın arkadaşımın eski kız arkadaşına âşık olamazdım.

Derin bir nefes aldım. Ayağımı topa savurdum. Topa davula vurur gibi vurdum. Öyle sert vurdum ki neredeyse göğe uçacaktı.

“Simon çok tuhaf davranıyor,” dedi Bram perşembe, eli çene-
sindeydi. O, Garrett ve ben kütüphanenin köşesinde bir masa
kapmıştık. “Sanki bana söylemediği bir şey var.”

“Belki de eşcinseldir,” diye fısıldadı Garrett.

“Evet, aklıma gelmiyor değil.” Bram bunu öyle ifadesiz
bir yüzle söyledi ki kendimi gülümsemekten alamadım. Aman
Tanrım. Simon’ın ona hâlâ söylemediğine inanamıyordum. New
York-Philadelphia arasındaki mesafenin ilişkiyi bitireceğini ger-
çekten düşünüyor muydu? Paris ya da Tokyo’dan bahsetmiyorduk
ki? Burada söz konusu olan trenle bir buçuk saatti.

“Bilmem,” dedi Bram sonunda. Garrett bana bakıp omuz
silkti. Ve bir anda sabahımı bu ikisiyle birlikte kütüphanede ge-
çirmemin ne kadar tuhaf olduğunu fark ettim. Simon ve Nick’le
ya da Morgan ve Anna’yla değil. Sadece Bram, Garrett ve ben.
Bir yıl önce böyle bir şey olmazdı. Altı ay önce bile olacağını
sanmıyordum.

“Burke, boşluğa mı bakıyorsun, Taylor’ın kışına mı ayırt edemiyorum.”

“Kesinlikle Taylor’ın kışına,” dedim otomatik olarak. Gözlerimi kırıştırdım, gerçekten de oradaydı, bizden sadece birkaç metre uzakta. Yere çömelmişti, bir birinci sınıf öğrencisinin yere saçılmış kâğıtlarını toplamasına yardım ediyor gibi görünüyordu. Bazen nasıl bir örnek insan olduğunu unutuyordum.

“Bence Eisner’dan hoşlanıyor,” diye mırıldandı Garrett.

Başımla onayladım. “Bence de.”

“Ya Abby?” diye sordu Bram.

Garrett omuz silkti. “Nick’i o bıraktı. Herif artık kuşlar kadar özgür.”

“Sanırım.” Bram dudağını ısırıldı. “Balo bayağı ilginç olacak.”

“Evet, Eisner ve Suso aynı limuzinde. Garantili rezalet.”

“Sizce kötü mü olacak?”

“Onlar için mi? Evet. Ama biz harika zaman geçireceğiz, Burke, sana söz veriyorum.” Gülümsedi. Gözlerinde yumuşacık bir ifade vardı.

Kalakaldım.

Sonra zil çaldı. Tanrı’ya şükür. “Derse gitmeliyim.” Az kalsın sandalyemi devirerek hızla ayağa kalktım.

Çünkü, vay canına. Bunu yapamazdım. Garrett’in yumuş yumuş bakışları ve Nick’in kırık kalbiyle uğraşacak gücüm yoktu. Heteroseksüel bir kıza böyle sıırıslıklam âşık olamazdım. Artık sular çekilmeli, ortalık kurumalıydı.

Bu Abby olayı konusunda kendime gelmeliydim.

Gerçekten, Abby olayı söz konusu bile olamazdı.

Ama yarın öğleden sonrayı düşünmeden duramıyordum. Abby’nin uydurduğu şu gizemli okul sonrası planını. Hafta boyunca bu

konu hakkında tek kelime etmemişti ve tamamen unutmuş olabilir mi diye merak etmeye başlıyordum.

Ama tam edebiyat dersinden çıkarken hırkamın kolunu çekti. “Hey, yarın otobüse binecek misin?”

Midemde kelebekler uçuşmaya başladı.

Cidden mi? Lanet olsun? Lanet olsun size kelebekler. Bu bir romantik komedi filmi anıymış gibi davranmaktan vazgeçin. *Otobüse biniyor muyum?* Bu resmen hava durumundan bahsetmenin bir adım üstüydü. Ama nedense, vücudum bu soruya evlilik teklifi muamelesi yapmaya karar vermişti.

Gözlerimi kırptırdım ve başımı evet der gibi sallarken nefesimi bıraktım

“Harika. Seni eve ben bırakabilirim.” Sırıttı. “Çok heyecanlıyım.”

Cevap bile veremedim. Bir anda cansız bir et yığınınna dönüşmüştüm.

Eve dönüş yolu boyunca, pulse moduna alınmış bir blender gibiydim. Bir an aklımı topladığımı düşünürken, bir sonrakinde heyecan beni bir megavatlık bir akımla vuruyordu. Yarın Abby’yle yalnız olacaktım. Bu bir şey olacağı anlamına gelmezdi. Bir şey olmasını *istemem* bile ne kadar sefil bir yaratık olduğumun göstergesiydi.

Ama aklımı kaçırıyor da olabilirdim. Çok tuhaf bir ruh halindeydim. Kollarımı iki yana açarak, *Neşeli Günler* tarzıyla bir dağ yamacında koşturmam an meselesiydi.

Kendimi pervasız hissediyordum.

Ve bir şey *yapmak* istiyordum.

Eve döner dönmez bilgisayarı açtım ve Tumblr sayfama girdim. Neden yapmayacaktım ki? Tereddüt bile etmedim. Birkaç

kelime yazıp bir iki fotoğraf yükledim, sonra nefesimi tutup *paylaş* tuşuna bastım. İşte bu kadardı. Yan sütuna linkini koydum.

Muhtemelen kimsenin umurunda olmayacaktı, kimseden ses çıkmayacaktı ama şu anda umurumda değildi. Gerçekten. Çünkü yapmıştım, paylaşmıştım ve şimdi kendimi Koca Ayak gibi hissediyordum. Attığım her adım dev bir iz bırakıyormuş gibi.

İşte orada, Tumblr'ımdaydı. Sipariş alımına resmen açılmıştım.

.

Ama Koca Ayak hissi cuma günü okula adım attığım anda kayboldu. Nick dolabımın yanındaydı, besbelli beni bekliyordu. Beni görünce neşesi arttı. “Hey, bugün Abby’yle takılacakmışsın diye duydum.”

“Şey.” Tereddüt ettim. “Evet. Sakıncası var mı?”

Başını hayır der gibi salladı. “Asla. Elbette yok. Arkadaşlığınıza karışmak istemem.” Sıkıntılı, tuhaf bir ses çıkararak güldü. “Çok komik çünkü arkadaş olduğunuzdan bile haberim yoktu. Ama öyleymişsiniz. Ama tabii ki benim için hiçbir sakıncası yok.”

“Emin misin?”

“Çok eminim. Hem de çok.” *Muppet Show*’daki kuklalar gibi başını salladı. Kahretsin.

Demek istediğim, Nick allak bullak durumdaydı, hem de sadece Abby ve benim arkadaş olmamız düşüncesi yüzünden. Platonik, hetero, okul sonrası arkadaşlığı. Bilse ölürdü. Gerçek anlamda. Yani, harika.

“Hey. Ne diyeceğim?” Gözlerini alnıma dikti. “Benden bahsederse bana söyler misin?”

“Elbette.”

“Harika. Müthiş. Ah, dostum. Bunun için gerçekten minnettar kalırım.”

Suçluluk duygusu içimi yay gibi gerdi.

Elbette bu, uzun günler tarihinin en uzun günü olacaktı. Zaman geçmek bilmiyordu.

Abby beni dolabımın yanında, daha o sabah Nick’in beklediği noktada buldu. Gülümseyerek, “Hazır mısın?” diye sordu. Bir an ona sadece baktım.

Saçlarını arkada toplamıştı ve yanakları adeta ışık saçıyordu. Sanırım göz kalemi sürmüştü ama doğrusu anlamak güçtü. Kirpikleri o kadar gürdü. Ve kısa kollu, kemerli bir elbisenin altına çorap ve bilek hizasında botlar giymişti.

“Athens’tan aldığım botlar,” dedi beni bakarken yakalayınca, az kalsın tükürüğümle tıkanacaktım.

“Biliyorum,” dedim sonunda.

“Elbiseni çok beğendim,” dedi.

Şu evrenli elbiseyi giymiştim ve yalan söyleyecek değilim. Balo elbisem dışında sahip olduğum en iyi parça bu elbiseydi.

“Hava gerçekten mükemmel. Seni nereye götürmek istediğimi biliyorum.”

Vay canına. Tamam. Beni götürmek istediği bir yer mi vardı? Aklım başımdan gitsin istemiyordum ama Abby bu olayı gerçekten bir randevu havasına sokuyordu.

“Bana her şey uyar,” demeyi başardım.

“Ne zamandan beri bu kadar uyumlusun?”

“Ben her zaman süper uyumluyumdur. Neden bahsettiğini bilmiyorum, Suso.”

“Bana her Suso değişinde karşımda Leah maskesi takmış bir Garrett varmış gibi hissediyorum.”

“Leah maskesi diye bir şey mi var?”

“Olmalı,” dedi Abby. Sonra ara koridorlardan birine sapıp arka merdivenden aşağı indi. Müzik koridorunun sonunda çift kanatlı itilerek açılan bir kapı vardı ve işin komik yanı, sürekli burada olmama rağmen o kapıyı hiç fark etmemiştim. Abby kapıyı kalçasıyla itip açık tuttu, aradan geçip öğleden sonranın yumuşacık sıcaklığına adım attım. Okulun arkasında kalan, bir yürüyüş yolunun futbol stadyumuna doğru uzandığı avludaydık.

“Yoksa bana futbol mu oynatacaksın?” diye sordum. Çünkü bir bu eksikti. Gergin ve tuhaf bir futbol maçı. Yoksa futbol evrensel ayrılma sonrası ritüeline falan mı dönüşmüştü?

“Herhalde. Sen defansta oynuyordun, değil mi?”

“Pekâlâ. Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette.”

Yürüyüş yoluna çıkıp ona yetiştim. “Defans ve oyun kurucu iki farklı şey mi?”

“Bu gerçek bir soru mu?” Keyiflenmiş gibiydi.

“Aradaki farkı hiç anlamıyorum da.”

“Pekâlâ. Vay canına. Aşırı şirinsin.”

“Hayır, değilim.”

“Evet, öylesin.”

Yanaklarım mevsim normallerinin üstünde yanmaya başladı. Üstlerinde et pişirilirdi. Yanaklarımdaki ısıyla termometreleri kırabilir, saçlarınızı düzleştirebilir ve teninizde ikinci derece yanığa neden olabilirdim.

“Cidden, beni neden futbol sahasına götürüyorsun?”

“Çünkü anlaşılan daha önce hiç futbol sahası görmemişsin.”

Gülümsemek için kendimi zor tuttum. “Yanılıyorsun, beş yıl önce Georgia Üniversitesi’nde bir maça gitmiştim.”

“Dur, tahmin edeyim. Morgan’la?”

“Evet.” Gözlerimi devirdim.

“Benden özür dilediğini sana söylemiş miydim?”

“Gerçekten mi?”

“Birkaç gün oldu. Gerçekten çok üzgün görünüyordu.” Sola saptı ve peşinde olduğumdan emin olmak için omzunun üstünden bana baktı. Sonra beni tribünlerin arasındaki bir açıklıktan futbol sahasını çevreleyen koşu pistine çıkardı.

“Üzgün olmalı. Büyük saçmaladı.”

“Öyle,” dedi Abby başını sallayarak. “Ama özür dilemesine memnun oldum.”

Abby bir anda hareketlendi ve sahanın ortasına doğru koşup çimlerin üstüne oturdu. Ona yetiştigimde sırtüstü uzanıp dirseklerinin üstünde doğrulmuştu.

Yanına oturdum. “Yani artık aranız iyi mi?”

“Sanırım.” Omuz silktilti. “Yani, yalan söylemeyeceğim. Yorumu çok kötüydü. Süper incitici. Ve ben böyle şeyleri sürekli duyuyorum. Sonra da insanları haksız çıkarmayı ve kusursuz olmayı saplantıya dönüştürüyorum. Muhtemelen sağlıklı bir durum değil ve çok yorucu olduğu kesin. Nefret ediyorum.” İç geçirdi. “Ama çatışmalardan da nefret ediyorum, hele baloya bu kadar az zaman kala. Bu yüzden, bilmiyorum.”

“Anladım.”

“Sanırım onu affettim ama ona yeniden güvenebilir miyim, emin değilim. Sence mantıklı mı?”

“Kesinlikle.” Başımı onaylar gibi salladım. “Son derece mantıklı.”

Abby başını bana doğru eğdi. “Ama senin beni savunman çok hoş bence.”

“Savunduğum sen değildin, nezaketti.”

“Bence nezaket de çok hoş bir şey,” derken dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Gözlerimi dizlerinden, dizlerinin üstünden kıvrılıp çimlerin üstüne yayılan etek ucundan ayıramıyordum. “Her neyse.” Burnunu kırıştırdı.

Ben de ona burnumu kırıştırarak karşılık verdim.

“Yapma öyle,” dedi elini gözlerine kapatarak.

“Ne yapmayayım?”

“Öyle.” Elini salladı. “Burnunu kırıştırman ve çillerin. Ah Tanrım.”

“Anlamadım.” Parmağımı burnuma vurdum.

Abby ellerini yüzünden çekmeden başını salladı. Sonra parmaklarının arasından bana baktı. Yumuşacık bir sesle, “Çok şirinsin,” dedi.

“Ah.”

“Ve şimdi de kızardın.”

“Hayır, kızarmadım.”

“Hayır, kızardın,” dedi Abby, “ki böyle de çok şirin oldun, bu yüzden kes şunu.”

Bunu yaptığına inanamıyordum. Ya benimle oynuyordu –ki bu onu pisliğin teki yapardı– ya da oynamıyordu ve bu... Bilmiyorum.

Dizlerimi bükerek çimlerin üstüne sırtüstü uzandım. Abby bir an bana baktı, sonra yanıma sokuldu. Aramızda en çok iki santimlik mesafe kalmıştı. Üçüncü sınıfın eylül ayında Morgan’ın yatak odasında olduğu gibi. Şimdi havada yumuşacık

ve serin bir esinti vardı, kâküllerinin esintiyle kıpırdanmasını seyrettim. O kadar güzeldi ki ona bakmak içimi sızlatıyordu. Hızla başımı çevirip gözlerimi bulutlara diktim.

“Beni neden buraya getirmek istediğini hâlâ anlayabilmiş değilim,” dedim sonunda.

Güldü. “Biliyorum.” Sonra derin bir nefes aldı. Sanırım o da gergindi. “Cumayı seçtiğim için kendime çok kızgıyım.”

“Neden?”

“Çünkü bunu söylemeyi hafta sonundan beri istiyorum ve benim için işkence oldu.” Yüzüne kaçamak bir bakış attım. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle göğe bakıyordu.

“Bana söylemek istediğin bir şey mi var?”

“Evet.”

“Tamam.” Heyecan içinde duraksadım ama Abby hiç konuşmadan dudağını ısırdı. Ona yan gözle baktım. “Eee, söyleyecek misin?”

“Bana biraz zaman ver.”

Başımı tamam der gibi salladım, kalbim deli gibi çarpıyordu.

“Pekâlâ. Şöyle.” Derin bir nefes aldı. “Hafta sonu, durumumu ilan ettim.”

“İlan ettim derken? Anladığım anlamda mı?”

“Herkeseye değil,” dedi aceleyle. “Annemle babama ya da başkasına söylemedim. Sadece kuzenlerime. İkizlere.” Bana döndü. “Çok gergindim. Çok tuhaf değil mi?”

“Neden tuhaf olsun ki?”

“Ne bileyim. Çünkü onlar tanıdığım en eşcinsel aile falan.” Omuz silkti. “Tahmin edileceği gibi, iyi karşıladılar. Heyecanlandılar.”

“Bu harika.” Gözlerine baktım. “Cidden, tebrik ederim.”

Sırıttı ama cevap vermedi. Bir süre hiç konuşmadan yattık.
“Yani, bir dakika,” dedim sonunda. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Hı-hı.”

“Ne olduğunu açıkladın?”

Abby güldü. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani, bildiğim kadarıyla heteroseksüelsin.”

“Heteroseksüel olduğumu sanmıyorum,” deyince az kalsın kalbim duracaktı.

“Bilmiyorum,” diye ekledi sonunda. “Sanırım düşük derece biseksüel falanım.”

“Böyle bir şey olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Ne? Kesinlikle var.” Kolumu dürttü. “Düşük derece biseksüel.”

“İnsan ya biseksüeldir ya da değildir. Söylediğin, biraz hamile olmaya benziyor.”

“Öyle bir şey de var. İnsan neden biraz hamile olamasın ki?”

“Bence ona düpedüz hamile deniyor.”

“Pekâlâ, ben birazcık biseksüelim ve bunda ısrar ediyorum.”

Yattığım yerden doğruldum. “Seni anlamıyorum.”

“Ne?”

Başımı iki yana salladım. “Düşük derece biseksüel, birazcık biseksüel. Sadece biseksüel olsana. Haydi ama.”

“Ne? Hayır.” O da doğruldu. “Benim etiketime sen karar veremezsin.”

“Bu gerçek bir etiket bile değil.”

“Benim için gerçek.” Büyük bir nefes bıraktı. “Tanrım, bazen hiç bilmiyorum...”

Çenem gerildi. “Neyi bilemiyorsun?”

“Benden ne istediğini.” Avuçlarını iki yana açtı. “Yani, sanki sadece... Ne bileyim. Bu benim için çok tuhaf, tamam mı?”

“Benim senden istediğim mi?”

Gözlerini kırpıştırarak başını salladı.

“Tanrı aşkına, Abby.” Ellerimi gözlerimin üstüne bastırdım. “Aklımla oynamaya artık son vermeni istiyorum.”

“Ama ben...”

“Şaka mı bu? Düşük derece biseksüel ha?” Duygusuz bir kahkaha attım. “Nedir bu? Biseksüelsin ama itiraf etmek istemiyorsun gibi mi? Sana illa Onur Yürüyüşü’ne katılmalısın demiyorum. Hatta insanlara söylemek zorunda bile değilsin. Ama *Tanrım*. En azından kendine itiraf et.” Omuz silktim. “Ya da etme. Bana ne.”

“Leah.”

Ona bakamıyordum bile. Tanrım. Her şey o kadar anlamsızdı ki. Başlamak gibi bir şansımız hiç yoktu. Hangi boktanlık derecesindeki bir arkadaş en yakın arkadaşının eski kız arkadaşını öpmeyi düşünebilirdi? Ayrılmalarından sadece iki hafta sonra. Balodan bir gün önce. Bir de geri çevirme zahmetine bile girmedığım dünyadan bihaber, zavallı Garrett vardı. Şu anda böyle bir işe giremezdim. Hele biseksüel olduğumu herkesten gizlerken.

Bir anda ayağa kalkıp eteğimi düzelttim. “Pekâlâ, tamam. Bunu yapmayacağım. Ben gidiyorum.”

“Ne?” Abby bana gözlerini kırpıştırarak baktı.

“Eve gidiyorum.”

“Ben seni bırakırım.”

“Geç otobüse binerim.”

Kollarını dizlerine sardı. “Elimden geleni yapıyorum, tamam mı?” Sesi hafifçe titredi.

“Sen ciddi misin?” Ellerimi kavuşturdum. “Elinden geleni yapıyor musun? Ne için?”

“Bilmiyorum.”

“Bak ne diyeceğim. Düşük derece biseksüel mi olmak istiyorsun? Ne güzel. Tadını çıkar. Ama sen her şeyinle girmeden beni sakın bu işe bulaştırma. Sakın ayrılık sonrası kimlik krizine kapımı çalayım deme.” Gözlerinin içine baktım. “Benden ilk öpüşmemi aldın, Abby. İlk öpüşmemi çaldın.”

“Ben çok...”

“Üstelik herkes senin akli başında biri olduğunu sanıyor.” Güçlkle yutkundum. “Oysa sen canın ne isterse yapıyorsun ve herkes buna göz yumuyor. Kimi incittiğine aldırımıyorsun bile.”

Abby’nin yüzü asıldı. “Aldırmadığımı mı sanıyorsun?”

“Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

“Ah, tamam, mükemmel değilim.” Yanağından bir damla yaş süzüldü. “Tamam mı? Bu işi yüzüme gözüme bulaştırdım. Ben senin gibi değilim. Henüz her şeyi çözebilmiş değilim. Ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yok ve şu anda gerçekten çok korkuyorum.”

“Neden korkuyorsun?”

“Bilmiyorum. Yanlış yapmaktan. Senin benden nefret etmenden.”

“Ben senden nefret etmiyorum.”

“Ya da seni incitmekten. Seni incitmek istemiyorum.”

“Bak, ben iyiyim,” dedim sonunda. “Tamam mı? Bunu çözeceksin. Bunu yapabilirsin. Senin adına çok sevindim.

Bana hiçbir borcun yok.” Nefesimi bırakırken hafifçe omuz silktim.

“Ama bu...”

“Her şey yolunda. Biz arkadaşız. Baloda görüşürüz.”

“Tamam,” dedi yumuşak bir sesle.

Cevap vermeye bile zahmet etmedim. Arkama bakmadan oradan ayrıldım.

“Bunu halledeceğiz. Yemin ederim.” Annem telefonunun ekranına baktı, sonra aynada benimle göz göze geldi. “Videoyu elli kez seyretmişimdir.”

“Seyrettiğinden eminim,” dedim cılız bir gülümsemeyle.

“Ama olmuyor. Bu işte neden bu kadar kötüyüm?”

“Kötü falan değilsin.” Kulağımın üstünden sarkan küçük bir saç ilmiği vardı, tutup aşağı çektim. Şimdi de devasa bir favori gibi aşağı doğru uzanan dümdüz bir tutama dönüşmüştü. Korkunç.

Annem inledi.

Son bir saattir annemin yatak odasında, bugüne dek icat edilen her tür saç aletiyle kendini harap etmesine göz yumuyordum. Hâlâ pijamalıydım ve Garrett’in gelmesine daha beş saat falan vardı. Ama annem gelmesi an meselesiymiş gibi, takıntılı bir şekilde durmadan telefonunun saatine bakıyordu.

“Pekâlâ. Yeniden başlıyoruz.” Parmaklarını saçlarımın arasından kaydırarak yaklaşık on bin siyah tokayı yerinden

çıkardı. Sonra saçıma su püskürtüp fırçayla dümdüz taradı. “Yemin ederim...”

Bana gelince, uyuşmuştum. Zerre umursayacak takatim yoktu. Balonun büyük bir olay olması gerektiğini anlıyordum anlamasına ama ne için? Bunca çaba nedendi? Dürüst olmak gerekirse kavallemi etkilemek gibi bir derdim yoktu. Ve belki aptal bir yanımla *birini* etkilemek istiyordu ama söz konusu kişi yasak biriye, ne anlamı vardı ki?

Annem dudaklarını yaladı. “Saçını tekrar fönleyeyim.”

“Keyfine bak.”

Ve baktı da.

Çok komikti, baloya gideceğim hiç aklıma gelmezdi. Şimdi ise balonun beraberinde gelen rutini yerine getiriyordum. Simon’ın evinde fotoğraf çektirecek, ardından gerçek bir limuzinle Alpharetta’daki şık bir restorana gidecektik. Gerçek bir banliyö lisesi ıslak rüyası.

Annem fön makinesini kapadı. “Morgan ve Anna ile kavgalı olmandan nefret ediyorum,” dedi durduk yerde.

“Neden?”

“Gerilim olması hoşuma gitmiyor. Gecen kusursuz geçsin istiyorum.”

“O dediğin sadece bir efsane.”

“Neymiş o efsane olan?”

“Kusursuz balo akşamı.”

Annem güldü. “Ne demek istiyorsun?”

“Gerçek bir gençlik filmi klişesi. Şu koreografili grup dansı numarası, tuhaf kederli bir bakışma ve sonra kocaman mucuk mucuk bir öpücük.”

“Kulağa harika bir balo tarifi gibi geliyor,” dedi annem.

“Şaka gibi.”

“Tanrım, Leah.” Elini saçlarımın arasından kaydırdı ve bir tutamı parmağına doladı. “Nasıl böyle şüpheli bir kız oldun?”

“Elimde değil. Ben bir Slytherin'im.”

Hem de en kötü türüydüm. Bir Gryffindor'a işlevini yitirecek kadar, aptalcasına âşık olan türden. Yazarın dört bölümden sonra yarıda bıraktığı boktan bir Drarry hayran kurgusunun Draco'suydum.

“Pekâlâ, benim balom çok güzeldi,” dedi annem. “Hayatımın en romantik gecelerinden biriydi.”

“Hamile değil miydin?”

“Ne olmuş? Yine de harikaydı.” Gülümsedi. “Balodan bir gün önce ultrasona girdiğimi biliyor muydun?”

“Bu... iyi bir şey mi?”

“Harika bir şey! Hem de en önemlilerden biriydi. Cinsiyetini orada öğrenmiştim.”

“Cinsiyet toplumsal bir kurgudur.”

“Biliyorum, biliyorum.” Yanağımı sıktı. “Bilmiyorum. Çok heyecanlıydım. Cinsiyetin umurumda bile değildi. Tek istediğim seninle ilgili her şeyi öğrenmekti.”

Hıhladım. “İşte buna hiç şaşırmadım.”

“Muayene masasına yattığımı ve seni o küçük monitörden gördüğüm anı dün gibi hatırlıyorum. O kadar...”

“Cenindim?”

“Evet.” Sırıttı. “Ama aynı zamanda, ne bileyim. İçeride öyle mağrur duruyordun ki. Bunun beni çok duygulandırdığını hatırlıyorum. Ben bir sürü şeyle uğraşıyordum; okul, balo, baban ama sen sadece işinle meşguldün. Durmadan büyüyordun. Önüne geçilmezdin.”

“Bence bu her ceninin kaydettiği minimum düzeyde bir başarı.”

“Bilmem. Bana müthiş gelmişti. Hâlâ da öyle geliyor. Kendine bir baksana.” Aynaya baktım, annemle göz göze geldik ve bir süre ikimiz de suskun kaldık. Annem sonunda fısıltıdan farksız bir sesle, “Herkes bana çok çabuk geçeceğini söyleyip duruyordu,” dedi. “Bu beni sinirlendirirdi.”

“Hah.”

“Mesela markette her zaman tanımadığım bir kadın olurdu. Sen kendini oradan oraya atıp öfke krizleri geçirirdin ve istisnasız her defasında, biri gelip günün birinde bunu çok özleyeceğimi söylerdi. *Ah, siz ne olduğunu anlamadan üniversiteli olacaksınız. Bu anların tadını çıkarın.* Bense içimden, *aman ne hoş hikâye, şimdi gidin başımdan,* diye geçirirdim.” Bir saç tutamını maşaya sardı. “Oysa çok haklılarımış.”

“Oluyor işte.”

“Gideceğine inanamıyorum.” Annem gözlerini biraz fazla hızlı kırıştırdı.

“Bir buçuk saat uzakta olacağımı biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum, biliyorum.” Hüzünlü bir gülümsemeyle, “Ama sen ne demek istediğimi biliyorsun,” diye ekledi.

Burnumu kırıştırdım. “Sakın ağlayayım deme.”

“Neden, sen de ağlayacağın için mi?”

“Hayatta ağlamam. Asla.”

Annem hafifçe güldü. “Burası sensiz çok tuhaf olacak, Leah.”

“Anne.”

“Tamam, sustum. Salya sümük ağlayıp balo estetiğini mahvetmeni istemem.”

“Balo estetiğim.” Gülümseyerek gözlerimi devirdim.

Annem de gülümsedi. “Bu akşam çok eğleneceksin, Lee.”

“Tuhaf olacak.”

“Tuhaf bile olsa. Ben tuhaf ve karmakarışık balo gecemi çok sevmiştim.” Omuz silkti. “Kabullen yeter. Ben öyle yaptım. Aynaya baktığımı ve hayal ettiğim gibi olmasa bile balomun sorunsuz geçeceğine karar verdiğimi hatırlıyorum.”

“Pekâlâ, benimki çok kötü olacak,” dedim aynadan yüzümü buruşturarak.

“Ama neden? Öyle olmak zorunda değil ki?”

Annem öne eğilip çenesini başımın üstüne koydu. “Lütfen bana bunu çok fazla düşünmeyeceğine söz ver.”

Ve o anda hayalarım tekme inmiş gibi bir anda aklıma geldi. “*Siktir.*”

Annem kaşlarını kaldırarak aynadan bana baktı. “Sen iyi misin?”

“Ben çok büyük bir aptalım.”

“Bundan çok şüpheliyim.”

“Sutyenim yok.”

“Hımm.” Annem son bir saç tutamını yerine tutturup gülmüsedti. “Hiç fena olmadı, ne dersin?”

Yani, evet, annem sonunda işi kıvırmıştı. Nasıl başardığını bilmiyordum ama saçım artık pürüzsüz ve dalgalıydı, yan taraflardan arkaya doğru itilmişti ve yanaklarıma birkaç küçük yumuşak tutam dökülüyordu. Elbette hâlâ pijamalı olmam vücudumla kafamın iki ayrı insana ait olduğu hissini uyandırıyor ama elbiseyle iyi duracağını tahmin ediyordum.

Lanet olası bir sutyenimin olmaması sorunu dışında.

“Askısız sutyene ihtiyacım var.”

“Askısız sutyenin yok mu?”

“Neden askısız sutyenim olsun ki?”

Annemin ağzı çarpıldı. “Askısız bir elbisen olduğu için mesela?”

“Tamam, hiç komik değil. Paniğe kapılmak üzereyim.”

“Lee.” Annem ellerini omuzlarıma koydu. “Daha Garrett’in gelmesine birkaç saatimiz var. Sana bir sutyen alabiliriz.”

“Nereden?”

“Herhangi bir yerden. Target’a ne dersin? Git, üstüne kot pantolonunu geçir.” Çantasına uzandı. “Yola koyulalım.”

Araba çalışsaydı koyulabilirdik.

“Hayır,” dedi annem anahtar sonuçsuzca tıklarken. “Bugün olmaz, şeytan.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Dayan.” Annem direksiyonu itti ve kapısını açıp kapattı. “Bir daha deneyeyim.”

Yine hiçbir şey olmadı.

Biraz paniklemişe benziyordu. “Anahtara üflesem mi?”

“Öyle bir şey yok, anne.”

“Ah, haydi ama,” diye mırıldandı ellerini direksiyona vurarak. “Sktir, bugünü mü buldun?”

“Tamam, lütfen sktir deme.”

Bana biraz mahcup bir bakış attı. “Küfretmekten hoşlandığınızı sanıyordum.”

“Küfretmeye bayılıyorruz. Ama siktir diyoruz. Aradaki “i” harfini atlamıyoruz, anne.”

“Buna inanamıyorum,” dedi.

Başımı ben de der gibi salladım. “Bu bir işaret.”

“Neyin işareti?”

“Evde kalmam gerektiğinin.”

Şimdi gözlerini devirme sırası annemdeydi. “Bir sutyen yüzünden baloyu kaçırmak mı istiyorsun?”

“Bir sutyen *olmadığı* için,” diye düzelttim. “Ve sutyen almam mümkün olmadığı için.”

Annem cevap vermedi. Telefonunu bulmak için elini çantasına attı. Ve favori kontak listesine girdi.

“Kimi arıyorsun?”

Beni duymazdan geldi.

“Ah, hayatta olmaz.” Telefonu almak için atladım ama ulaşamayacağım bir mesafeye çekti. “Wells’i mi arıyorsun?”

Cevap vermedi. Göndere bastı.

“Lütfen bana Wells’ten bana kahrolası bir sutyen almasını istemediğini söyle.”

“Neden olmasın?” Telefon çalmaya başladı.

“Çünkü bir sutyenden bahsediyoruz.”

“Ne olmuş?”

“Bu iğrenç bir şey.”

“Nasıl yani, sutyen mi? Sutyenlerden iğreniyor musun?” Ağzımı açtım ama annem susmak bilmiyordu. “Tanrım, sutyenlerle baş edemiyorsan, memeleri öğrenene kadar bekle. Merhaba, tatlım.” Sustu ve bir anda tavrı tamamen değişti. Hattın diğer ucundaki Wells’i görür gibiydim; telefonu küçük kulağına yapıştırmış, annemi dinliyordu.

Annemin koluna bir şaplak indirdim. Bana dönüp göz kırptı. “Leah’yla benim bir iyiliğe ihtiyacımız var.”

Başımı çılgın gibi salladım ama annem beni yok sayarak başını çevirdi. “Şöyle, araba çalışmıyor ve son anda fark ettik ki Leah’nın...”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“... bir ihtiyacı var,” diye devam etti annem. Sonra duraksadı. Wells’in sesini belli belirsiz duyabiliyordum. “Aynen öyle. Beşe kadar vakit var.” Annem tekrar duraksadı ve sonra güldü.

“Evet, hiç tık yok.” Sonra başını salladı, gözleri bana çevrildi ve gülümseyerek, “Teşekkürler, tatlım. Seni seviyorum,” dedi.

Pekâlâ, öncelikle: Iyy. İkinci olarak: Hay bin kunduz. Yani annem ve Wells seni seviyorum aşamasına geçmişlerdi. Bu bayağı kusulası bir durumdu.

Annem telefonu kapayıp bana döndü. “Arabayı çalıştırmak için on beş dakika içinde geliyor.”

“Harika.”

“Ah, rica ederim.” Kaşlarını kaldırdı.

Yanaklarını kızardı. “Teşekkür ederim.”

Ve çok tuhaftı. Arabadan inmedik. Emniyet kemerlerimizi bile çözmedik. Sanki biri evrenin duraklatma düğmesine basmıştı. Her şey saç spreyi kokuyordu ve ben yine tempo değişmiş ve ritim atlıyormuşum hissine kapılmıştım. Midemde yine o minik huzursuzluk vardı. Annem direksiyona vurarak bir şarkı mırıldanıyordu.

“Sen ve Wells gizli gizli nişanlandınız falan mı yoksa?”

Elleri havada dondu. “Ne? Bu da nereden çıktı?”

“Sadece sordum.”

Annem derin bir iç çekti. “Hayır, Leah. Gizli gizli nişanlanmadım.”

“Nişanlanacak mısınız?”

“Şey.” Gülümsedi. “Bildğim kadarıyla hayır.”

“Teklif etse evet der miydin?”

“Leah, frene bas. Bu fikre nereden kapıldın?”

“Varsayım olarak soruyorum.” Ayaklarımı altıma toplayıp cama döndüm. Her yer ıslık ıslık ve yemyeşildi. Aptalca kusursuz bir nisan günü.

“Bugün teklif etse? Bilmiyorum,” dedi annem. “Evlilik büyük bir olay. Onu çok sevdiğimi biliyorum.”

Ona baktım. “Neden?”

“Wells’i neden mi seviyorum?”

“Para olayını elbette anlıyorum.”

“Pardon, affedersin?” Annemin gözlerinden ateş çıktı. “Bak ne diyeceğim? Bu söylediğin gerçekten incitici ve doğru değil.”

“O zaman anlamıyorum.”

“Neyi anlamıyorsun?”

“Yani onunla yakışıklılığı için evlenmiyorsun,” dedim ve daha kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman olmuşum bile. Yanaklarımın ısındığını hissettim. Neden bu kadar acımasızdım onu da bilmiyordum.

“Pekâlâ, sen ciddi misin?”

“Özür dilerim,” diye mırıldandım.

“Biliyor musun, ben gerçekten yakışıklı olduğunu düşünüyorum.”

“Biliyorum. Anladım. Ayıp ettim.”

“Sence de biraz Prens William’a benzemiyor mu?”

“Ah, Wells elli yaşlarında değil mi?”

“Kırk iki yaşında.”

“Yine de.”

“Prens William’ın daha yaşlı, daha kel hali. Sadece yüzünden bahsediyorum.” Dizimi dürttü. “Anlıyorsun ya?”

Siktir. Anlıyordum. Adı bile duruma uygundu.

“Yani bu ilişki resmen senin oldum olası süren Prens William fetişinin ürünü mü?”

“Pekâlâ, *fetiş* değil. Sadece onu seksi buluyorum diyelim.”

“Lütfen bana az önce Prens William’a seksi demediğini söyle.”

“Dedim. Söylenmesi gerekiyordu.” Neredeyse hüzünlü bir gülümsemeyle, “Biliyor musun?” dedi. “Ona birazcık şans versen muhtemelen severdin.”

“Onu sevmek zorunda değilim. Mezun oluyorum, unuttun mu?”

“Ah, Tanrım. Nasıl unutturum?”

Annemin bunu söyleyişinde gırtlığımı oturan bir şey vardı. Dizlerimi kollarımla sararak torpido gözüne baktım. “Özür dilerim,” diye mırıldandım.

“Tatlım. Dert değil, biliyorsun değil mi? Sadece...”

Wells, Beemer'ıyla yanımızda durunca annem devamını getirmedi. Bugün ekstra golflük görünüyordu; polo tişörtünün ucunu pantolonun içine sokmuştu ve ben ona bakarken Prens William olayını aklımdan çıkaramıyordum. Biraz rahatsız ediciydi. Wells arabasının kaputunu açtı, annem de kaputun kolunu kaldırdı. Bir araba sevişme davetinin ön sevişmesi. Annem arabadan inip bagajdan akü bağlantı kablosunu aldı.

Küçük timsah ağızlarını o motor ve akü keşmekeşinin arasına tutturmalarını yolcu koltuğundan seyrettim. Birkaç dakika sonra Wells arabasını çalıştırdı, annem de sürücü kapısından içeri eğildi.

“Lee, kontağı çevirmeyi dene.”

Denedim ve motor derhal çalıştı.

“Bu kadar mı yani? Halloldu mu?”

“Şey, çalıştı ve bu iyi bir şey ama bir süre çalışır durumda tutmamız gerekecek. Sen neden arkaya geçmiyorsun?”

“Neden?”

“Çünkü biz içeri girince arabayı çalışır durumda tutabilmek için Wells de bizimle Target'a gelecek.”

“Ah. Tamam.” Tanrım. Wells'le balo koşturmacaları. Ama sanırım teknik olarak imdadımıza yetişmişti ve teknik olarak minnet duymalıydım. Ya da onun gibi bir şey.

Target yolunda annem Wells'i balo dedikoduları hakkında bilgilendirdi. Bahsettiğim hiçbir detayı unutmamıştı. "Şimdi, Abby Nick'i terk etti, asıl olay bu ama bir de Morgan'ın çıkardığı sorunlar var," diye açıkladı. "Tabii Garrett'ın Leah'dan hoşlanmasını da unutmamalı."

Öne eğildim. "Sadece söylenti."

Annem, "Ama," diye devam ederken bana gülümsemek için arkasına döndü. "Bence Leah başkasından hoşlanıyor."

"Anne."

Siktir. Lütfen düşündüğüm şeyi ima ediyor olmasın.

"Bence öyle." Sırıttı. "Çok ilginç bir akşam olacak."

Otoparka girdiğimiz anda annemin telefonu çaldı.

"Ah, lanet olsun. Buna bakmalıyım." Özür diler gibi yüzünü buruşturarak ve dudaklarını "iş" der gibi oynatarak telefonu açtı.

Muhteşem ötesi bir zamanlama.

Annem durmadan başını sallayıp, "Hı-hı. Tamam. Elbette. Hı-hı," diye tekrarlarlarken Wells ve ben sessizce oturduk. Annem çantasından bir kalem buldu ve bir kasa fişinin arkasına bir şeyler karaladı. "Şey, ben gerçekten... ah. Ah. Tamam. Hayır, hayır." Bana yarı suçlu, yarı telaşlı bir bakış attı. "Hımmm," diye mırıldandı. Sonra emniyet kemerini çözdü ve gözlerime bakmak için oturduğu yerde döndü.

Ben de ona baktım ve kaşlarımı kaldırdım.

"Evet. Tamam. Kesinlikle," dedi telefona. Ama aynı anda bana bir şey işaret eder gibi başını sallıyordu. O arada kredi kartını uzattı.

Alçak sesle, "Ne yani? Bunu tek başıma mı yapacağım?" diye sordum.

Omuz silkti, önce telefonunu, sonra arabanın konsolundaki saati işaret etti. Saat yıllardır bozuktu ama ne demek istediğini anlamıştım. Garrett iki saat sonra bizde olacaktı ve üstümde kot pantolonum, yüzümde sıfır makyaj vardı.

“Ben de seninle geleyim,” dedi Wells.

“Şey, hiç gerek yok.”

“Aslında çok iyi olur. Benim de bir doğum günü kartı almam gerek.”

Anneme, *benimle dalga mı geçiyorsun?* diyen bir bakış attım. Omuz silkerek ellerini *ne yapayım?* der gibi kaldırırken gözleri parlıyordu.

Sihir gibi değil miydi? Wells’le sutyen alışverişine çıkıyordum.

Otoparkta ilerlerken ellerini ceplerine soktu. “İhtiyacın olan ne?”

“Bir giysi.”

“Bir giysi mi?” Bana kafası karışmış gibi gülümsedi. “Tahmin mi etmem gerekiyor?”

“Hayır,” dedim aceleyle. Hayatımın içine edeyim. “Sadece. Bir sutyen.” Memelerim için, Wells.

“Ah.”

Ve bir anda kafam çalışmaz oldu. Belki de beynim kaynıyordu. Belki de bu, utancın doruk noktasına ulaştığınız zaman yaşanan normal bir durumdu.

Otomatik kapılardan geçtik ve ilk gördüğüm şey bir çanta tezgâhı oldu: çadır bezinden fermuarlı kocaman çantalar, yapay deriden el çantaları, hasır plaj çantaları.

“Ah, hayır.” Alnıma bir şaplak indirdim.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Wells.

“Çantam yok.”

Yani, teknik olarak vardı. Ama sahip olduğum tek çanta üç yıl önce Old Navy'den satın aldığım, ağzı yüzü yamulmuş bez bir çantaydı. Baloya o sefil şeyle gidemezdim.

"Tamam. Bunu halledebiliriz." Heyecanla başını salladı. "Bu çantalardan işini görebilecek olan var mı?"

"Ve ayakkabı. Ayakkabım da yok."

Pekâlâ, artık gerçekten telaşlanmaya başlıyordum çünkü artık bunların gerçekten birer işaret olduğunu düşünüyordum. Sutyen yok, ayakkabı yok, çanta yok, akü bitti, annem meşgul. Evren, seni gayet net duyabiliyorum. Baloya gitmeyi akımdan bile geçirmemeliydim. Eve dönüp HGTV seyretmeli ve yarın alışveriş merkezi açılır açılmaz elbiseyi iade etmeliydim.

Keşke. Ne bileyim. Keşke sutyen, ayakkabı ve çanta gibi şeyleri hatırlayan kızlardan olsaydım. Sanki balo geni diye bir şey vardı ve bende eksikti. Sanırım bu olasılık akla yatkındı çünkü normalde kendi başıma giyinmek konusunda bile pek güvenilir sayılmazdım. Bu konuda bu denli kifayetsiz olmam şaşırtıcı değildi.

"Bu çok hoş," dedi Wells küçük bir el çantasını havaya kaldırarak. Çanta altın rengi yapay deriden yapılmıştı ve kedi suratı şeklindeydi ve itiraf etmeliyim, çok şirindi.

Dudağımı ısırdım. "Ne kadar?"

Fiyat etiketine baktı. "Ah, sadece yirmi dolar."

"Ovv. Unut gitsin."

"Leah, ben alabilirim."

Güldüm. "Tabii, olmaz."

"Ben ciddiylim. Cidden, hiç dert etme."

Tanrım, bundan gerçekten nefret ediyordum. Şu hayatta bana bir şeyler almasını isteyeceğim son insan Wells'ti. Üvey babam

değildi. Gerçek babam hiç değildi. Hem tuhaf hem rahatsız ediciydi ve kendimi prensiplerini satan biri gibi hissediyordum.

Ama. Ne bileyim. Baloya bez çantayla gitmek de istemiyordum.

Gözlerim dolmaya başlarken, “Ben gidip bir sutyen bulayım,” dedim. Bu iş baştan sona saçmaydı ve dürüst olmam gerekirse bunu annemsiz nasıl yapacağımı bile bilmiyordum. Straplez sutyenler konusunda hiçbir bilgim yoktu. Denememe izin verip vermeyeceklerini bile bilmiyordum. Muhtemelen yolunu kaybetmiş küçük bir kaplumbağa görüntüsü çizerek iç çamaşırı reyonunun rafları arasında dönmeye başladım. Sonunda benim ölçümdeki en ucuz sutyeni kaptım ama en ucuzu bile yaklaşık yirmi beş dolardı. Muhtemelen sadece bir kez giyeceğim bir sutyen için. Ve bir sutyene yirmi beş dolar verirsem ayakkabı alma şansım kalmazdı. Spor ayakkabılarımı giymek zorunda kalacaktım. Çirkin suratlı hantal spor ayakkabılarımı. Balo estetiği diye buna denirdi.

Biraz isterik hissediyor olabilirdim. Çok az.

Wells'i kasada bulduğumda elinde bir Target poşeti vardı. Gülümseyerek ensesini sıvazladı. “Şey, istemediğini biliyorum ama kedili çantayı sana aldım.”

“Gerçekten mi?”

“Muhtemelen senin çantayı geri çevirmeye çalışacağını, benim ısrar edeceğimi, bir süre itişeceğimizi düşündüm ve çok fazla zamanımız yok. Bu yüzden.” Dudağını ısırdı. “Kullanmak istemezsen, sorun değil.”

“Ah. Şey.” Çantaya bakakaldım.

“Ayakkabı da alırdım ama numaranı bilmiyorum.”

“Sorun... değil. Gerçekten çok incisin, Wells.”

Çok tuhaftı. Adını alaycı bir vurguyla, küçük bir sesli göz devirmeyle söylemeye alışmıştım. *Wells*'i o küçük iğneleme olmadan telaffuz etmek, tuhaf ve eksik gelmişti.

Annemin kartıyla sutyenin parasını ödedim ve arabaya döndük. Arabaya vardığımızda annem hâlâ telefonda olduğu için Wells ve ben yan yana kaputa yaslandık.

“Heyecanlı mısın?” diye sordu.

“Balo için mi?”

“Evet.” Omuz silkti. “Ben benimkine gitmemiştim.”

“Ben de gideceğimi hiç sanmazdım.”

“Yanına fotoğraf makinesi almayı unutma. Annen fotoğraf görmek isteyecektir.”

“Fotoğraf makinesi mi?” Yani elbette Wells’in böyle bir öneride bulunmasına şaşırmamalıyım. Baloya kocaman eski usül bir fotoğraf makinesi ve bir tripodla gidecekmişim gibi. Hatta belki de fotoğraf makinesini tamamen bertaraf edip yanıma biraz yağlı boya ve kahrolası bir şövale almalıyım.

“Sanırım o işi telefonunla görebilirsin, ha?”

“Ah, evet.” Gülümsedim.

O da gülümsedi. Birkaç saniye konuşmadan durduk.

“Bu arada, çanta için teşekkür ederim,” dedim sonunda. Ayakkabımın tabanını asfalta sürttüm. “Hiç gerek yoktu.”

“Zevkle aldım.”

“Şey, çok makbule geçti,” dedim hafifçe kızarak. Çünkü durumu garipleştirmeden teşekkür etmeyi becerebilen biri değilim. Muhtemelen Wells yirmi dolarlık bir çanta için alı al moru mor olmamı saçma buluyordu. Muhtemelen onun için yirmi doların lafı bile olmazdı. Muhtemelen yirmi dolarları tuvalet kâğıdı olarak kullanıyordu.

Ama Wells başını salladı. “Bu tür şeylerin gerçekten rahatsız edici olabildiğini biliyorum. Eskiden hediye almaktan nefret ederdim.”

“Ben de.”

“Karşımdaki kişinin o hediyeyi alacak parası olduğunu bilsem bile. Bana bağışta bulunuluyormuş gibi hissetmekten hoşlanmazdım.” Bana aklımdan geçenleri okur gibi baktı. “Ben çocukken çok paramız yoktu.”

“Gerçekten mi?”

Başını evet der gibi salladı. “Öyle. Zengin bir mahalledeki fakir çocuk sayılırdım. Bütün arkadaşlarım müstakil evlerde otururken biz kutu gibi bir dairede yaşırdık. Bazı insanların banliyölerde apartmanların da olduğunu bildiklerini bile sanmıyorum.”

“Vay canına.”

“Vay canına?”

“Ben. Ne bileyim. Seni bir şehir kulübünde büyümüş çocuklardan sanıyordum.”

“Şey, aslında bir anlamda öyleydim.” Gülümsedi. “Çanta taşıyıcısıydım.”

“Bu... golfle ilgili bir şey, değil mi?”

“Tam üstüne bastın,” dedi. Ve işin tuhaf yanı, hafiflediğimi hissettim. Belki de bu inek tipli adam isterse hayatımızda takılabilirdi. Belki de çakma Prens William’la oylanmak anneme iyi gelirdi. Sanırım iki seçenek vardı, ya bunu yapacak ya da market koridorlarında bebekli anneleri zamanının nasıl uçup gittiği konusunda uyarmaktı.

Ama asıl mesele şuydu: Hiç kimse bebekleri uyarmazdı.

Garrett tam zamanında geldi, onu karşılamak için sundurmaya çıktım. Bana baktı, ağzını açtı, kapadı. Sanırım dilinin tutulduğunu ilk kez görüyordum.

“Vay canına, Burke,” dedi sonunda.

“Vay canına, Laughlin.” Saçımın ucuyla oynuyordum.

Sanırım kendimi güzel hissediyordum. Elbiseyi giyince saçım tam olmuştu ve pembe yanak, dumanlı göz ve çilli omuz olayını halletmiştim. Ve tesadüfe bakın ki botlarım kedili çantamla aynı tondaydı. Bu gerçek olmak üzereydi. Baloya asker botlarımla gidiyordum.

Garrett gözlerini ağızımdan ayıramıyordu. Sanırım en azından memelerime bakmadığına memnundum.

Bileğime kemik beyazı çiçeği olan bir bilek süsü taktı. Annem smokinin yakasına bir çiçek tutturmama yardım etti. Sonra cehennemi aratmayacak bir fotoğraf çekimi için bizi evden dışarı çıkardı. Garrett’ın ellerini nereye koyacağı konusunda hiçbir fikrinin olmamasının işimizi kolaylaştırdığını

söyleyemem. Önce kolunu belime sardı, sonra omuzlarıma, sonra tekrar belime indi. Telefonunu çıkarıp Google'a danışmadığına şaşırıyordum.

Sonunda gitme zamanı gelince binmem için arabanın kapısını açtı. Garrett'in annesinin minivanına bir balo tuvaletiyle binmek süper tuhaftı doğrusu. Garrett onu hiç görmediğim kadar sessizdi. Profiline kaçamak bakışlar atmaktan kendimi alamıyordum.

"Çok iyi derlenip toplanmışsın, Garrett," dedim. Doğruydu da. Garrett çoğu zaman o kadar sinir bozucu olurdu ki yakışıklı olduğunu hatırlamak zorlaşırdı. Ama yakışıklıydı. Hoş bir çene yapısı, gür saçları ve ıslıl ıslıl mavi gözleri vardı.

"Sen de öyle," dedi. "Gerçekten." Bir an sustu. "Balo için heyecanlı mısın?"

"Sanki?"

"Sanki mi? Hevesine bayılıyorum, Burke."

"Bir dakika, dur bir daha deneyeyim." Gırtlığımı temizledim. "Sanki, ünlem."

Güldü. "Çok daha iyi oldu."

Ona bakıp gülümsedim ama içim suçluluk duygusuyla sızladı. Çünkü Garrett gerçekten çok eğlenceli ve düzgün bir çocuktu. Muhtemelen harika bir erkek arkadaş olacaktı. Sadece bana uygun değildi.

Ve muhtemelen bunu ona söylemeliydim. *Hey, Garrett. Sadece bir ön uyarı. Kafanda canlandırдыңın şu film gibi balo olayı var ya? Gerçekleşmeyecek. Koreografili dans yok. Özlem dolu bakışlar yok. Mucuk mucuk bir balo öpüşmesi hiç yok.*

Hey, Garrett. Sanırım ben bir başkasına acı verecek kadar âşığım.

En azından sonunda smokinlerin işlevini anlamıştım. Erkekleri yüzde 75 daha şirin gösteriyorlardı. Sadece Garrett'ı da değil, hepsini. Nick, Simon ve Bram'i görünce az kalsın ölecektim.

Şu anda Simon, Bram, Nora ve Cal, Simon ve Nora'nın ebeveynleriyle destansı bir fotoğraf çekimine katlanmaktaydı. Nick sundurmada tek başına oturmuş parmaklarıyla tuğlaların kenarına vurmakla meşguldü. Anna peşinde Morgan'la bana doğru koştu. Ve ben artık gerçek bir klişeye dönüştüğüm için balo rutinine balıklama daldım. *Aman Tanrım, elbisene bayıldım! Aman Tanrım, sen de çok heyecanlı mısın?*

Anna çok şirin görünüyordu. Gerçekten. Göbeğini biraz açıkta bırakan iki parçalı bir tuvalet giymişti ve saçları örgüyle topuz yapılmıştı. Anna da Morgan da gerçekten çok ufak tefekti ve bazen onların yanında kendimi Hulk gibi hissederdim.

Ama hayır.

Beynim bir kez olsun o koca çenesini kapayabilirdi. Merhaba beyin: Lütfen kendimi güzel hissetmeme izin ver.

Sanırım gerçekten öyle hissediyordum. Güzel yani.

Morgan bana temkinli bir gülümsemeyle baktı. "Muhteşem görünüyorsun, Leah."

Taş kesildim. Kendimi buna hazırlamam gerekirdi. Onunla bir arada olacağımızı biliyordum. Ama bunu kafama bir türlü sokamamıştım. Özür dilemişti. Abby onu affetmişti. Yani, bu önemli bir şeydi.

"Teşekkürler," dedim. "Sen de öyle."

"Konuşabilir miyiz?" dedi yumuşak bir sesle.

Çok acayıpti. Aklıma yine Anna'nın söyledikleri gelmişti. Belki de vedanın etkisini hafifletmek için bu durumu fazla

büyütmüştüm. Saçmalık olduğundan emindim. Morgan her şeyi tek başına mahvetmişti. Onu daha az özlemek için ırkçı olmasını ben istememiştim ya.

“Tamam,” dedim sonunda. Simon’ın babasının önünde yakın plan çekim için Nora ve Cal’in yüzlerine zumladığı kızılıcak ağaçlarına baktım. Elimle yolun olduğu tarafı işaret ettim. “Şu tarafa gidelim mi?”

“Bana uyar.”

Garaj yolunda yürürken tuhaf, gergin bir sessizlik oldu. Eteğimi öne çekip kaldırımın kenarına yerleştim. Morgan’ın gözleri, önce benim konuşmamı bekler gibi hep üstümdeydi. Ama bırakın ne diyeceğimi, ne hissedeceğimi bile bilmiyordum.

Ağırlığını arkaya uzattığı ellerine verip iç geçirdi. “Abby’den özür diledim.”

“Duydum.”

Bir süre birbirimizden başka her yere bakarak sessizce oturduk.

“Her şeyi mahvettim,” dedi sonunda. “Öyle dediğime inanmıyorum. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Etmelisin.”

“Biliyorum.” Gözlerini kapadı. “Biliyorum. Leah, çok bozulmuştum. O kadar... Tanrım, nasıl bir his olduğunu anlatmam imkânsız. Ret cevabı almanın yanı.”

“Ama bu bir bahane değil, Morgan.”

“Ah, biliyorum. Değil. Doğru değil. Güya iyi bir müttefik olduğumu söylerim. Ama olay kişiselleştigi anda ittifak falan kalmıyor. O sözlerimi asla unutmayacağım.”

“Evet.”

“Ve sen beni affetmek zorunda değilsin. Bunu da anlıyorum. Ben sadece çok ama çok üzgün olduğumu bilmeni istedim. Daha dikkatli olacağım.”

Ona yan yan baktım. Dudaklarını sıkımişti, kaşları hafifçe çatıktı. Acı verecek kadar samimi görünüyordu. Bütün yüzünden okunuyordu.

Ama başkasının yerine affetmek çok karmaşık bir işti. Nerede durmam gerektiğini asla kestiremiyordum. Abby aştıysa ben de mi aşmalıydım? Simon, Martin’i affederse ben de affetmeli miydim?

Konuşmak için ağızımı açtım. Ne demek üzere olduğumu bile bilmiyordum.

Ama daha ben bir şey diyemeden, Garrett göründü. “Hey, limuzin köşede bekliyor. Abby’den haber alan oldu mu?”

“Ah, daha gelmedi mi?” Bunu söylediğim anda kendimden utandım. Taylor’dan bile beterdim. *Ne? Abby daha gelmedi mi? Vay canına, hiç fark etmemişim. Geldiğimden beri arabasının yolda görünmesini saplantılı bir şekilde bekleyen ben değilim çünkü!*

Tanrım, ya baloya gelmezse? Ya yaşanacak tuhaflıklarla baş edemeyeceğini düşündüyse? Ona mesaj atmalıydım. Sadece kontrol etmek için. Telefonumu çıkarmak için çantama uzandım. Ama düşüncesi bile içimi sıkıtmaya yetiyordu. Ne diyecektim ki?

O sırada Simon yanıma gelip kolunu omzuma sardı. “Sorun yok, Abby gelmek üzere, trafiğe takılmış. Ama biz grup fotoğraflarına başlasak iyi olacak. Önce erkeklerle başlarız.” Sonra eğilip kulağıma, “Müthiş görünüyorsun,” dedi.

“Peh.”

“Ben çok ciddiylim.”

“Sen de müthiş görünüyorsun.”

Sırıtarak saçımı çekti ve fotoğraf çekimi için Garrett'i çağırdı. Cal Nora'yla kalmıştı. Simon erkekler grubunun geri kalanını kızılıcak ağacının altında topladı. Yalan söyleyecek değilim, sağlam bir ekiptiler. Erkeklerden oluşan bir müzik grubuna benziyorlardı. Garrett açık ara en uzunları olduğu için Bay Spier onu Bram ve Simon bir yanında, Nick diğer yanında kalacak şekilde tam ortaya koydu. Simon'ın annesi çılgın gibi fotoğraf çekerken hepsi ellerini önlerinde kavuşturmuş, klasik balo kardeşliği pozunu takınmışlardı. Müthiş bir görüntüydü.

Ama tek gözüm yoldaydı ve her yaklaşan araba sesi kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Birazdan burada olacağını biliyordum ama o an hiç gelmeyecek gibiydi. Zaman geçmek bilmiyordu; her şey bulanık ve rüya gibiydi. Güneşin omuzlarımı okşayan sıcaklığına odaklanmaya çalıştım. Dağılmamak için kendimi zor tutuyordum. Bir helyum balonu yutmuş gibi hissediyordum.

Sonra Abby'nin arabası göründü ve beynim yerine sabitlendi. Abby'nin annesi Simon'ların garaj yoluna girdi, Abby bir eliyle eteğini, diğeriyle küçük gece çantasını tutarak yolcu koltuğundan kayarcasına indi.

Eteğini bıraktı.

Ve hayatımı ebediyen mahvetti.

Bir buluta benziyordu. Ya da balerine. Elbisenin tamamı açık mavi tülден oluşuyor, ince askıları kürekkemiklerinin arasında zarif bir çarpı çiziyordu. Saçlarını gevşek bir şekilde tutturmuş, kâküllerini yana taramıştı. Dudakları ve yanakları pembe ve yumuşacıktı. Bu kadarı çok fazlaydı. Yemin

ederim. Bu kız çok fazlaydı ve ben dönemeyeceğim kadar ileri gitmiştim.

Bana baktı ve gözleri büyüdü. Dudaklarını, *vay canına*, der gibi kıpırdattı.

Bir süre hiçbir şey yapamadan ona baktım. Yirmi dört saat önce bir futbol sahasında ona bağıırıyordum ve o şimdi bana dünyanın en kolay işiymiş gibi sırtıyordu. Rahatlamış mıydım yoksa üzölmüş müydüm, karar veremiyordum. Haydi ama, bu durumdan rahatsızlık bile duymayacak mıydı? Birazcık bile?

Simon'ın annesinin Abby'yle aramıza girip el çırpmasıyla dünyaya geri döndüm. "Paparazziniz sizi bekliyor." Üstünde dev siyah harflerle SİNCAPTAN KORKUN yazan, kırmızı büyük boy bir tişört vardı.

"Sincaptan neden korkalım?" diye sordum.

"Çünkü," dedi. Sonra tişörtünün arkasını göstermek için döndü. Orada bir sincap resmi ve HAVERFORD ANNESİ yazısı vardı.

"Maskotları sincap mı?" diye sordu Abby.

Garaj yolunda duran Simon'la göz göze geldim. Dudaklarımı, *Bram biliyor mu?* der gibi oynattım.

Başını yana yatırdı, anlamamış gibi görünüyordu.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj yazdım. Bram'in Haverford'dan haberi var mı?

Simon arka cebinden telefonunu çıkardı, ekrana bakıp sırtıttı. Cevap olarak Biliyor yazmış ve gülümseyen surat emoji koymuştu.

Kızılıcak ağacına doğru yürüdük, Simon'ın babası fotoğraf çekimi için bizi sıraya soktu. Tuhaflığın zirvesi. Simon'ın anne ve babası dünyadan bihaber miydi yoksa benimle kafa mı bulu-

yorlardı bilmiyordum ama beni her kahrolası fotoğrafta Abby ve Garrett'in arasına koymakta ısrar ediyorlardı. Morgan'ın yanında durmam gerekenler dışında. "Yaklaşın, çocuklar. Birbirinizi seviyormuş gibi yapın."

Ebeveynler bunu nasıl başarıyordu? Gerçek olduklarını bilmeden, doğru şeyleri söylemeyi nasıl başarıyorlardı?

Tam Bay Spier, Nick ve Abby'nin çift fotoğrafını çekmek üzere adım atacakken, Simon topu son anda taca çıkardı ve aynı anda limuzin kapının önünde durdu. Simon'ın annesi biraz daha fotoğraf çekmek için kafasını içeri uzatırken, ben Nick'le Garrett'in arasına oturdum.

Limuzinin içi bir striptiz kulübüne benziyordu. Gerçi hiç striptiz kulübüne gitmedim. Ama iki yanda oturma yerleri vardı ve duvar boyunca uzanan ince floresan lamba renk değiştiren ışıltılı çubuklara benziyordu. Ve içi içki yerine şişelerce suyla dolu bir minibar vardı. Olsun. Başka birinin hayatına geçmiş gibiydim. Kardashian'lardan birinin ya da Beyoncé'nin. Camdan dışarı bakmak ya da Shady Creek'te olduğumuzu hatırlamak istemiyordum.

"İnsanlar meşhur olduğumuzu sanacak," dedi Simon.

"Tabii, zaten nisan ayında banliyöde bir limuzinin içine doluşmuş lise öğrencilerini görünce biz de öyle sanıyoruz," dedi Abby. "*Kesinlikle* bir filmin prömiyeridir diye düşünüyoruz."

"Ya da Oscar töreni," dedi Bram neşçyle.

"Asla balo olamaz."

"Kapayın çenenizi." Simon sırtıttı ve ikisini aynı anda dirsekledi.

Sonra Garrett gerindi ve Tanrım, kolunu omuzlarımın arkasına attı. İncelik konusunda ustaydı. Hafifçe öne eğildim, bir

santim kadar. Aramıza küçük bir mesafe koyacak ama kimsenin fark etmeyeceği kadar uzaklaşmıştım.

Ama Abby fark etti. Kaşlarını belli belirsiz kaldırdı ve bana sır dolu, küçük bir gülümseme gönderdi.

Ve evet.

Lanet olsun.

Ne gece olacaktı ama.

Sürücü restoranı bulamıyordu. Aradaki bölmeyi indirdi ve diz aynasından bize bakarak, “American Grill mi demiştiniz?” diye sordu.

“American Grill Bistro,” dedi Garrett.

“Alışveriş merkezinin burası olduğundan emin misiniz?”

“Kesinlikle.” Garrett kolunu arkamdan çekip öne eğildi.

“North Point Mall, American Grill Bistro.”

Birkaç turun sonunda sürücü pes etti ve bizi Macy’s’de indirdi. Alışveriş merkezinin içinden gece kıyafetleriyle geçmek gerçeküstü bir tecrübeydi. Bize gülümseyen yaşlı kadınların, gözlerini ayırmadan bakan küçük çocukların arasından yürüdük. Hatta bir adam fotoğrafımızı çekti.

“Sapık,” dedi Morgan.

Garrett önden yürüyerek bize rehberlik ediyordu. Forever 21, Apple mağazası ve Francesca’s. Ta Sears’a kadar gittik ama restoran falan yoktu. Garrett sinirlenmiş gibiydi. “Kesinlikle bu taraftaydı. kesinlikle.”

“Haritaya bakayım mı?” dedi Anna.

“Burada olmalı.”

Bir süre tuvaletlerimiz ve smokinlerimizle orada durduk. Biraz sersemleticiydi. Yani, ben banliyöde büyümüş bir kızdım, alışveriş merkezlerini iyi bilirdim. Ama burası her zaman geldiğim bir alışveriş merkezi olmadığı için paralel evrene geçmiş gibi olmuştum. Garrett AVM’nin kat planına bakarken Simon dudağını ısıırıyordu. Anna, “Belki de yemek katında bir şeyler yiyebiliriz,” diye önerdi.

“Hayır, bir dakika,” dedi Abby elini ağzına kapayarak.

“Sen iyi misin?”

Abby başını ağır ağır salladı. “Ben... Hemen dönerim,” dedi kaşlarını çatarak ve birkaç saniye içinde köşede gözden kayboldu.

Garrett sersem bir halde yanıma geldi. “Yemin ederim, rezervasyon yaptırdım. Biriyle konuştum. *Telefonda*,” diye ekledi.

“Garrett, dert değil.”

“Ama yaptırdım. Yemin ederim.”

“Sana inanıyorum,” derken bir yandan gözlerimle Abby’yi arıyordum. Bir Starbucks, ikili bir yürüyen merdiven ve düz nelerce insan vardı. Ama Abby ortalıkta yoktu.

“Bir masaj koltuğu istiyorum,” dedi Simon, Brookstone’a bakarak.

“Ben senin masaj koltuğun olurum,” dedi Bram.

“Bunu söylemedin sayıyorum,” dedim burnumu buruşturarak. Ama Bram, Simon’ın omzunu sıkıp onu kendine çekmekle yetindi. Simon da gülümseyerek ona yaslandı.

“Hey,” dedi Abby nefes nefese. İrkilerek kafamı kaldırdım. Gün ışığının ta kendisiydi. Kocaman gülümsemesi ışık saçıyordu ve kısılmış gözleri ıslı ıldı. “Şey, Garrett,” dedi.

“Sus.”

Garrett'in iki elini birden tuttu. "Bir rezervasyonumuz var."

"Var mı?" Garrett umutlanmıştı. "Restoran nereye gitmiş?"

"Ama restoranda değil," dedi Abby.

Ona baktım. "Ne?"

"Yani, restoran sayılır tabii." Kahkahayı basmak üzereydi.

"Ama şurada." Omzunun üstünden arkasında bir yeri işaret etti.

"Ama orası American Girl mağazası," dedi Simon.

"Evet."

"Hani oyuncak bebek satan."

"Evet." Abby'nin gözleri ışıldıyordu.

"Anlamıyorum," dedi Simon şaşkınlıkla.

"Pekâlâ," dedi Abby. "Anlaşılan Garrett balo yemeği rezervasyonumuzu American Girl Bistro'ya yapmış."

Garrett kafasını iki yana salladı. "Hayır, American *Grill* Bistro."

"Tamam." Abby başını yana yatırdı. "Ama American Girl Bistro'da sekiz kişilik bir rezervasyon var, hem de senin adına."

"Ah." Garrett'in gözleri büyüdü. "Siktir."

Simon gülmekten neredeyse hıçkırarak yüzünü omzuma gömdü.

Her yer pespembeydi. Göz alıcı parlak bir pembe. Her şey. Duvarlar, masalar, masalardaki yapma çiçekler.

"Buraya bayıldım," dedi Abby heyecanla.

Ona sııttım. "Hiç şaşırmadım."

Bir duvara, ısıltılı bir tavan ve dev pembe çiçekler şeklindeki apliklerin atkına eski usul bir meşrubat çeşmesi yerleştirilmişti. Ve baktığım her yerde American Girl bebekleri görüyordum. Sanırım bizden başka herkes bebeğini yanında getirmişti. Gerçi dünyanın en şirin görüntüsüydü. Oyuncak bebekler masalara

tutturulmuş mama sandalyelerinde oturuyordu ve garsonlar onlara minicik fincanlarda bebek çayı getiriyordu.

“Bu mağazanın açıldığı zamanı hatırlıyorum,” dedi Morgan. “O zamanlar kafayı American Girls bebekleriyle bozmuştum.”

Anna kaşlarını kaldırdı. “Hâlâ öylesin.”

“Hepsiyle değil,” dedi Morgan. “Sadece Rebecca’yla. Ama o Yahudi, yani aileden sayılır.”

“Sanırım bebek kiralanabiliyor,” dedi Bram. “Yemek için.”

“Hemen bir bebek kiralayacağım,” dedi Simon.

“Çocuklar çok ama çok üzgünüm.” Garrett ellerini yüzüne kapadı.

Abby sıırttı. “Şaka mı yapıyorsun? Bu gelmiş geçmiş en müthiş balo öncesi yemeği.”

“Katılıyorum,” dedi Morgan. El çıırttı.

Hostes bizi meşrubat çeşmesinin önündeki puantiye desenli sandalyeli, kumaş peçeteleri özenle katlanmış uzun bir masaya yerleştirdi. Simon’ın yaptığı ilk şey bebek kiralama olayını sormak oldu. Abby, o ve Bram hostesle birlikte girişteki masaya gittiler. Çok geçmeden oğlanlar pembe mama sandalyeleri ve Taylor Metternich’e insanı rahatsız edecek kadar benzeyen sarışın bebeklerle geri döndüler.

Simon, “Abby hâlâ karar veremedi,” diye açıkladı. Hostes masasına bakınca Abby bana göz kırptı.

Nihayet geri geldiğinde kucağında saçları iki yandan toplu siyahi bir bebek vardı. “Adını Hermione koydum,” diye duyurdu.

Simon mutlulukla iç geçirdi. “Sonunda oldu. Abby de artık bir Potter sevdalısı.”

“Onun gibi bir şey.” Abby doğrudan bana bakıyordu.

Kendimi Bebek-Hermione ve Garret’in arasında, Simon ve Bram’in karşısında otururken buldum. Nick sersem gözlerle

mönüye bakarken gergin ve üzgün görünüyordu. Bakışlarım Abby'ye kaydı. Çenesini eline dayamış gülümsüyordu. "Haydi, Simon'ın yeni okul maskotunun bir sincap olmasını konuşalım."

"Siyah bir sincap."

"Sincap sincaptır."

"Sincaplara bayılırım." Simon sıırıttı. "Bakın ne diyeceğim. Amtrak'ta öğrenci indirimi var."

"İşte bu çok iyi," dedi Abby.

"Sanırım iki haftada bir birbirimizi görmeye gideceğiz," dedi Bram.

"Ve Skype'laşacağız," diye ekledi Simon. "Ve Jacques ve Mavi e-postalarımıza tekrar başlayacağız."

"Ayy, işte buna bayıldım. Bu harika bir plan."

"Evet, üstesinden geleceğiz. Uzun mesafe ilişkisi kesinlikle yürütülebilir..." Simon ne dediğini fark edip sustu, bakışları Abby ve Nick arasında gidip geldi. Beceriksizce, "Bazı insanlar için yani," diye ekledi.

"Ben işi bozuyor diye duymuştum," dedi Nick yüksek sesle ve bir anda herkes sustu. Bir araya geldiğimizden beri ilk kez konuşuyordu. Abby'ye baktım, hâlâ gülümsüyordu ama gözlerini hızlı hızlı kırıştıırıyordu.

Nick omuz silkti. "Belki de insanların balo öncesi birini terk ederken uydurdukları bir bahanedir sadece."

Abby sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "İzninizle."

Simon iç geçirdi. "Nick." Oğlanlar kıpırdanırken Morgan ve Anna büyümüş gözlerle birbirlerine baktılar. Bir milenyum geçti ama kimse tek kelime etmedi.

Sonunda ayağa kalktım ve sandalyemin arkasını tutarak, "Ben onunla konuşurum," dedim.

Sonra derin bir nefes alıp Abby'nin peşi sıra tuvalete gittim.

Abby parmak uçlarını bir balerin gibi iki yana açıp lavaboların yanındaki bir yükseltiye oturmuştu, elbisesinin altından plastik babetleri görünüyordu. Beni görünce şaşırdı. “Burada ne arıyorsun?”

“Seni.” Ensemi sıvazladım. “İyi olduğundan emin olmak istedim.”

Omuz silkti. “İyiyim.”

“Tamam.”

Bir süre ikimiz de konuşmadık.

“Neden tuvalettesin?” diye sordum sonunda.

“Tuvalet kabinlerinde bebek koyacak yer olduğunu biliyor muydun?” diye sordu.

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

“Bebeğini koyabileceğin küçük bir askı var. Çok ciddiym. Git bak.”

“Ama neden?”

“Bebeğin de bu tuvalet tecrübesini seninle yaşayabilsin diye,” dedi Abby.

“Çok... acayip.”

“Değil mi?” Güldü ama gülüşü bir iç çekişe dönüştü.

Yüzüne baktım. “Cidden iyi misin?”

“Muhtemelen bu soruyu Nick’e sormalısın.”

“Ama sormuyorum. Sana soruyorum.”

Bana soru sorar gibi kaşlarını kaldırarak merakla baktı. Bakışlarını tam olarak çözemedim. Yanaklarımın, göğsümün ve ensemın ısındığını hissettim.

“Şey,” dedi sonunda, çenesini avucunun içine alarak. “Resmen dünyanın en kötü insanıyım.”

“Hayır, değilsin.”

“Benim yüzümden her şey tuhaflaştı.”

“Güven bana, her şeyi tuhaflaştıran oğlanlar.”

Güldü. “Ama sadece oğlanlar değil.”

Bunu söylerken kalbim hızlandı. Nedenini bilmiyordum. Ama içimden yükseltinin üstüne, yanındaki küçücük boşluğa çıkmak geldi. Gerekirse lavabonun içine bile oturdum. Aynaya bakmak ve yansılarımızı yan yana görmek istiyordum.

Ama donakalmıştım. “Bu hiç hoşuma gitmiyor.”

“Benim de.” Başını arkaya atıp iç geçirdi. “Balo berbat bir şeymiş.”

“Hem de nasıl.”

Bunu söylediğim anda, aklıma annemin sorunsuz bir balo geçirme kararı geldi. Ama sanırım ben ondan farklıydım. Belki balosundaki tek hamile kız oydu ama en azından istediği kişiyi öpebilmişti. Ben Abby Suso’yu öpersem arkadaşlığımızı yerle bir ederdim. O beni öperse kıyamet kopardı.

Bu yüzden olduğum yerde durdum ve dudakları yukarı doğru kıvrılana kadar ona baktım. Bu durumu iyice kötüleştirdi. Çünkü Abby’nin bana her gülümseyişinde, göğsüme bir bıçak saplanmış gibi oluyordum.

Limuzine döner dönmez Nick gizli bir ceket cebinden bir içki matarası çıkardı. Hiç şaşırmamıştım.

Bir yudum alıp Anna'ya uzattı ve ben omuzlarım kaskatı halde, okul danslarına işte bu yüzden gitmiyorum diye düşündüm. Herkes dut gibi sarhoş olacaktı, ne kadar sarhoş olduklarını konuşup benim de içmem için yalvaracaklardı. Çünkü *bu balo gecesi*iiiiydi. Çünkü *sadece bir yudumcuk denemeliydim*. Sarhoş insanlar zombiden farksızdı. Bir kez zehirlendiler mi, sizi de kendileriyle birlikte dibe çekmek isterlerdi. Cidden, benim arkadaşlarım bile böyleydi, üstelik biz sözüm ona okulun inekleriydik. Haydi oradan.

“Leah.” Garrett matarayı bana uzattı.

Matarayı ağızma değdirmeden doğruca Bram'e uzattım. O Simon'a, Simon Abby'ye, Abby de Morgan'a geçirdi. Şaşkınlıkla kimsenin içmediğini fark ettim. Belki de yanıliyordum. Belki de bu sadece Nick'e özgü bir olaydı.

Matara Nick'e geri dönünce başını arkaya atıp büyük bir yudum aldı. Sonra Abby'yi özellikle atladığını göstere göstere, herkese abartılı bir şekilde gülümsedi. Simon'la göz göze geldik, kaşlarını kaldırdı, ben de başımı yavaşça salladım. Nick'i çok seviyordum ama burada utancın dibine imza atıyordu. Ve daha balo başlamamıştı bile.

Chattahoochee Doğa Merkezi'ne vardığımızda güneş yeni batıyordu ama insanlar ikili, üçlü, onlu gruplar halinde baloya akın ediyorlardı. Kaldırım kenarına bir sürü limuzin park edilmişti, tam Shady Creek'ten beklenecek bir manzaraydı. Etrafı yan gözle süzme işini o kadar abartmıştım ki telafi etmek için yan yan yürüyor olmalıyım.

Elbette, gördüğüm ilk insan toz mavisi bir smokin ve miğfer gibi kaskatı jöleli saçlarıyla Martin Addison oldu. Okul seçmelerinde onu yendiği için David Silvera'nın hayalarını yumrukladığı günden beri Fındıkkıran olarak bilinen eski öğrenci konseyi üyesi Maddie'nin yanında yürüyordu. İstesem de Martin için daha uygun bir dans eşi düşünemezdim. Tam bunu Simon'a yetiştirmeye hazırlanırken, çadırı gördüm ve nefesim kesildi.

Tamam, evet, balo saçmalıktı.

Ama her şey göz kırpan küçük ışıklarla aydınlatılmıştı ve sarkan beyaz perdeler günbatımında ışık saçıyordu. Kiralık devasa hoparlörlerden tanımadığım bir şarkı yayılıyordu ama kalp atışı gibi, kusursuz bir bas ritmi vardı. Sonuç bir rüya âlemi etkisiydi. Bu mekân Creekwood Lisesi'yle alakalı olamazdı ama Creekwood'lu insanlar her yerdedi; yollarda, kuş kafeslerinin olduğu kısımda, çimenlerin üstündeki piknik masalarında.

Doğruca parti çadırına inen basamaklar vardı ama ben yan yola yöneldim. Bir tuvaletin içinde yürümek hâlâ çok tuhaftı.

Attığım her adımda ayaklarıma dolanıyordu. Ama en azından tökezlemiyordum. Asker botları sayesinde.

“Hey.” Hafifçe dürtüldüğümü hissettim.

Elbette Abby’ydi, bana fazla sokulduğu için kollarımız neredeyse birbirine değiyordu. Midemde peş peşe iki duygu hissettim. Bir kıpırtı ve bir kalk gidelim hissi. Her an elini tutabilirdim. Parmaklarımı parmaklarına kenetlerdim ve kimsenin aklına bir şey gelmezdi çünkü heteroseksüel kızlar her zaman el ele tutuşurdu. Hele danslarda. El ele tutuşur, yanak yanağa öpücük selfie’leri çeker ve banklara yan oturup ayaklarını birbirlerinin kucağına uzatırlardı. Gerçekten de elini...

“Çok güzel.” Abby’nin sesi beni yeryüzüne döndürdü. Hiçbir şeyi kaçırmamak için kocaman açtığı gözleriyle etrafı süzüyordu. Yol boyunca çoğunlukla yırtıcı kuşların yaşam alanları çevreleyen telle çevrili bölmeler vardı. Abby birinin önünde durdu. “Şu baykuş mu? Yani bizim baloda bir baykuş mu var?”

Ve evet. Biz yolda ilerlerken, gözlerini hiç kırpmadan hareketsiz duran gerçek bir baykuş vardı. Sanki bu gelmiş geçmiş en acayip balo değilmiş gibi.

“Buraya bir Harry Potter göndermesi yerleştirmelisin,” dedim. Sırıttı. “Ben tam olarak bunu düşünüyordum.”

Yolun sonuna, tam Simon ve Bram’ın merdivenden indiği anda ulaştık. “Sizinle burada karşılaşmak ne hoş,” dedi Abby.

Simon ve Bram’ın el ele tutuştuğunu fark edince irkildim. Her an ayrılmaya hazır bir el ele tutuşma değil, gerçek bir el ele tutuşma. Ve süper rahat görünmeye çalışsalar da gizleyemedikleri mahcubiyetleriyle çok şeker görünüyorlardı.

Bram, “Eee, dosdoğru içeri mi giriyoruz?” diye sordu.

Abby omuz silkti. “Sanırım.”

Daha şimdiden dans pistinin etrafında toplanmış bir sürü insan vardı ama henüz gerçekten dans eden kimse yoktu. Ama kalabalığı hareketlendirmek için yumruğunu havaya doğru sallayıp bağırان bir sunucu vardı: “BU PARTİDE HİÇ SON SINIF VAR MI?”

“Bu bir üçüncü ve son sınıf partisi,” dedi Simon.

“Sizi duyamıyorum: BU PARTİDE HİÇ SON SINIIIIIIIF VAAAAAAR MIIIIII?”

“Beyaz olduğunun farkında mı acaba?” dedi Abby.

Ama herkes çığlıklar ve tezahüratlarla karşılık verdi; tamamen gerçeküstüydü. Çadırın altında ışıklar loş ve insanların tenini ışıltılı gösteren turuncu bir tondaydı. Göz ucuyla bir beyazlığın geçtiğini hissettim; meğer kuyruğunu sürükleyerek dolaşan Taylor'mış. Anlaşılan, Taylor baloya Kate Middleton'ın gelinliğiyle gelmeye karar vermişti.

“O gerçekten...” dedi Abby.

“Evet.”

“Vay canına.”

Birbirimize sıırttık.

“Taylor, asla değişme,” dedim.

O sırada Garrett yanımda belirdi. “İşte buradasın! Ben de seni arıyordum, Burke.”

Tabii ya. Kavalıem.

“Dans etmek ister misin? Ben dans etmeye hazırım.”

“Hemen şimdi mi?”

“Evet, hemen şimdi.” Elimi tuttu. “Haydi, bu şarkıya bayılırım.”

“Şey, gerçekten mi?” DJ tam olarak seks yapan robotları çağırıştıran sözsüz tekno bir şarkı çalıyordu.

“Yani, sözleri müthiş.”

Garrett'in yüzüne baktım ve bir anda fark ettim: Heyecanlıydı. Şu ana kadar gerçekten kafama dank etmiş miydi, bilmiyorum. Ama fazla coşkulu gülümsüyor ve ensesini kaşıyordu ve içimden zavallı çocuğu kucaklamak geçti. Ya da eline bir bira tutuşturmak. Biraz gevşemeye ihtiyacı vardı.

Elimi tutup beni dans pistine, ön tarafa, sunucunun olduğu tarafa çekmesine izin verdim. "YO YO YO. PARTİDE HİÇ SON SINIF VAAARRR MI?" Birden suratıma bir mikrofon yapıştı.

"Evet," dedim düz bir sesle.

"Arka taraftaki dostlarım için daha yüksek sesle lütfen. BİR DAHA. PARTİDE HİÇ SON SINIF VAR MI?"

Mikrofona, "Evet, kesin bilgi, partide son sınıf öğrencileri var," dedim. Göz ucuyla Abby'nin kıkırdadığını gördüm.

"Haydi. Dans ediyoruz." Garrett beni kendine çekti, ellerini belime koydu

"Bu tekno şarkıda gerçekten yavaş mı dans edeceğiz?"

"Evet."

Kafamı iki yana sallayıp gözlerimi devirdim ama ellerimi omuzlarına koydum. Ve sallanmaya başladık. Doğru dürüst dans eden yoktu –insanlar çoğunlukla dans pistinin etrafında takılıyorlardı– ve herkesin bizi seyrettiği hissini üstümden atmakta zorlanıyordum. Sanırım utanç hissi iliklerime kadar işlemişti.

Ama sonra Nicki Minaj çalmaya başladı ve sanki bir düğmeye basılmış gibi insanlar dans pistine akın ettiler. Garrett'in ellerinden kurtuldum ve bir anda kendimi Simon ve Bram'ın arasında sıkışmış halde buldum. Ve pekâlâ, müzikaller dışında Simon'ı dans ederken gördüğümü hiç sanmıyordum. Ama resmen bir *Muppet Show* kuklası gibiydi. Sürekli zıplıyor, ayaklarını sürtüyordu. Onun bu odunumsu hali bir yana, Bram ondan

da betardi. İkisine sırtarak baktım, Simon beni elimden tutup çevirdi. Nefessiz kalmış gibiydim.

Sanırım bütün gençlik filmleri haklıydı: Balo birazcık sihirli bir şeydi. Bütün arkadaşlarınızla yanıp sönen ışıkların arasında ve film yıldızlarını aratmayacak kılıklar içinde bir dans pistine doluşuyordunuz. Simon sırtarak kalçasını kalçama vurdu. Sonra Abby'yi ellerinden tuttu ve daire çizerek dönmeye başladılar. Bram ve Garrett bir tür omuz kıvrma hareketiyle boğuşuyordu ve Martin Addison'ın Fındıkkıran'ı balık gibi oltaya çektiğini gördüğümden emindim.

“PARTİDE HİÇ SON SINIIIF VAAAAARRRR MIIIII?”

Abby, “EVET, BİZ SON SINIFIZ!” diye bağırıyordu. Sonra beni ona bakarken yakaladı ve mahcup bir tavırla gülümsedi.

Şarkı tekrar değişti, tempo güm güm vurmaya devam ederken herkes birbirine biraz daha sokuldu. Simon elimi tutup kaldırdı ve birden kendimi kollarımı göğse doğru uzatırken ve gözlerim kapalı gülümserken buldum. Bateria çalarken kapıldığım duygu tam olarak böyleydi. Kendimi müziğe kaptırıyor, içinde kayboluyordum. En son ne zaman böyle hafiflemiş hissettiğimi hatırlayamıyordum.

Sonra bir top atışı şiddetiyle kafama dank etti. Her şey bitmek üzereydi.

Kahretsin. Mezun oluyorduk. Beş hafta daha normal bir hayatımız olacak, sonra bütün dünya sıfırlanacaktı. Mantıken mezuniyetten sonra her şeyin değişeceğini en başından beri biliyordum. Hayat böyleydi.

Ama sanırım yaşanacak değişimin şiddeti sonunda kafama dank etmişti. Şu ana kadar gerçeği kabullendiğimi hiç sanmıyordum.

“Seni özleyeceğim,” dedim Simon'a.

“NE?”

“SENİ ÖZLEYECEĞİM!”

Yani. Her şeyin canı cehenneme. Onları şimdiden özlüyordum. Simon’ı, Bram’i, Nick’i, Garrett’i, Nora’yı, Anna’yı ve hatta Morgan’ı özlüyordum. Şimdiden içim acıyordu.

“TANRIM, BEN DE SENİ ÖZLEYECEĞİM,” diye bağırdı Simon gülümseyerek ve tam hiçbir şey anlamadığını düşünürken kollarını bana sımsıkı doladı ve kulağıma eğilip, “Sensiz aklımı kaçıracağımı biliyorsun, değil mi?” dedi.

Göğsüne yaslanırken usulca, “Ben de,” dedim.

Ama tuhaf olan bir şey vardı: Nick'i bütün gece neredeyse hiç görmedim. Ve normal şartlarda üstünde durmazdım ama her zamanki Nick'ten değil, Üzgün Sarhoş Nick'ten bahsediyorduk. Bu yüzden ya kelebek evinde kusmakla meşgul olduğunu ya da akbaba bölmesinin oralarda bir yerde sızdığını varsayıyordum.

Belki de iyiydi. Muhtemelen iyiydi. Mesajlarımın hiçbirine cevap vermese de. Belki de iyiydi ve sadece benden nefret ediyordu. Onun yerinde olsam, ben benden nefret ederdim. Belki Abby ona bir şey söylemişti. Belki de aptal Abby aşkım yüzümden okunuyordu.

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım ama kendimi gözlerimle etrafı taramaktan alamıyordum. Bilginiz olsun, loş ve kalabalık bir parti çadırında belli bir oğlanı bulmak imkânsız ötesi bir işti. Çocuk bir siyah smokinler denizinde siyah bir smokinle dolaşıyordu. Bir an Martin Addison'ın kıyafet seçimleri gözüme manasızca makul göründü.

Tam o sırada Nick kırmızı bir yüzle, ağzı kulaklarında ortaya çıkıverdi. “Hey,” diyecek oldum ama hızlı bir hareketle bana sımsıkı sarıldı ve yanağımı şap diye öptü.

“Şey. Sen...”

Burnumu dürttü. “Leah Burke, aklın başından uçmak üzere.” Pekâlâ, işte şimdi korkmaya başlamıştım.

Nick dans pistinde kasım kasım kasılarak ilerledi. Bu Nick Eisner’la bunca yıllık arkadaşlığım boyunca hiç tanışmadığım bir şeydi. DJ masasına ulaştı, eğilip bir şey söyledi, DJ başını tamam der gibi salladı, sonra yumruklarını tokuşturdular.

“İzliyor musun?” dedi Simon bana doğru eğilerek.

“Nick’ten mi bahsediyorsun?”

Simon başını evet der gibi salladı. “Sence ne işler çeviriyor?”

“En ufak bir fikrim yok.” Ama bunu dediğim anda gözüm pistte mavi eteklerini uçurarak Nora’yla birlikte dönen Abby’ye takıldı. “Tabii eğer...”

Simon bakışlarımı takip etti. “Aman Tanrım. Sence onu geri kazanmak için büyük bir jest planlıyor olabilir mi?”

“Belki. Bilmem.” Dudaklarımı sıktım. “Bir intikam hamlesi de olabilir.”

Simon kulaklarına inanamıyormuş gibi güldü. “Nick, Abby’den intikam alacak, öyle mi?”

“Belki onu utandıracak bir şey yapmayı planlıyordur.”

Simon başını hayır der gibi salladı. “Nick öyle bir şey yapmaz.”

“Emin değilim. Gerçekten çok tuhaf davranıyor.”

Simon, “Evet, ama Nick’ten bahsediyoruz,” diye tekrarlasa da gözlerinde bir şüphe kıpırtısı yakaladım. “Yapmaz öyle şey.”

Bir an birbirimize baktık.

“Bence onunla konuşmalıyız,” dedim sonunda.

“Evet. Tamam.” Simon başını onaylar gibi salladı. “Ama önce ne düşündüğünü bir görelim.”

Simon elimi tuttu ve dans pistindeki kalabalığın arasında kendimize yol açarak ilerledik. Nick çadırın bir kıyısında, bir grup futbolcu çocuğun arasındaydı ve bir kolunu Garrett’in, diğerini Bram’in omzuna atmıştı. Bir an içim rahatladı. İşin içinde Bram varsa, hatta Garrett bile varsa, Nick asla acımasız bir plan peşinde olamazdı. Tabii Bram ve Garrett plandan haberdar değilse, o başka.

Tanrım, bunu kelimelere nasıl dökebilirdim ki? *Hey, Nick. Bence sen harikasin ve ben sana kelimenin tam anlamıyla bayılıyor ve senin yaşayan, nefes alan dev bir penis olmadığından emin olmak istedim.*

Simon derin bir nefes alarak beni elimden tutup ileri doğru çekti. “Hey, çocuklar,” dedi adına patentli Ben-Simon-Spier’ım-ve-o-kadar-rahatımdır-ki-hiç-viyaklamam sesiyle. “Ah, Nick, seninle biraz konuşabilir miyiz?”

“Tabii, ne oldu?” dedi Nick heyecanla. Ama omzunun üstünden bakınca bir düzine futbolcunun daha heyecanla gülümseyişini gördüm.

“Özel olarak,” diye ekledim.

“Eyvah, Eisner.” Futbolcu kankalarından biri Nick’in saçlarını karıştırdı. “Hatun kızmışa benziyor.”

Gözlerimi devirdim ama Nick gruptan ayrıldı ve Simon ve benimle terasa çıktı. Müziğin gürültüsüne, terasın çadıra bitişik olmasına ve etraftaki kalabalığa rağmen, bir anda sakinleştiğimi hissettim. Ayrıca terasın bir dizi yanıp sönen ışık dışında tamamen açık olması iyi gelmişti. Terasın etrafını bir korkuluk çeviriyordu ve onun ötesinde etrafı ağaçlarla çevrili bir göl vardı. Kollarımı korkuluğun üstünden sarkıtıp derin bir nefes aldım.

“Nick, neler oluyor?”

“Ne demek istiyorsun?” Sırıttı.

“Tuhaf davranıyorsun.”

Simon, “DJ’le ne konuştun?” diye sordu.

“Aha.” Nick’in gülümsemesi daha da büyüdü. “Her şey birazdan ortaya çıkacak.”

Simon bana gergin bir bakış attı.

Gözlerimi Nick’e diktim. “Sadece şu kadarını söyle. Abby’yle alakalı mı?”

Cevap vermek için ağzını açtı ama şarkı değişince tavrı bir anda değişti. İkimizin de omzunu sıvazladıktan sonra Simon ve benim şaşkın bakışlarımız altında, koşar adımlarla futbolcu arkadaşlarının yanına döndü.

Simon, “Siktir,” diye mırıldandı ama gerisi gelmedi.

Çünkü ben bir araya toplanıp üçgen oluşturan oğlanlara bakakalmıştım. Nick iki yanında Bram ve Garrett’la en öndeydi ve futbol takımındaki diğer oğlanlar arkalarında iki yana doğru açılarak sıralanmışlardı. Hoparlörlerden müzik yayılıyordu.

Dım tıs-tıs-tıs, dım-tı-tı-TİS DIM. Dım tıs-tıs-tıs, dım-tı-tı-TİS DIM.

Tek vücut halinde ritmik hareketlerle bir sağa bir sola salanıp sonra bir anda durdular. Sonra Nick kalçasını bir o yana, bir bu yana salladı, diğerleri de onu taklit ettiler ve sonra hep birlikte bacaklarını savurup dans etmeye başladılar.

Aman Tanrım.

Bu düpedüz bir gençlik filminden çıkma, koreografili balo anının ta kendisiydi.

Bir anda etrafımız bir kızın zehir olduğundan bahseden, daha önce hiç duymadığım şarkıya eşlik ederek alkışlayan insanlarla doldu.

Simon'a doğru eğildim. "Bu... Abby'yle mi ilgili?"

"Yani, gerçek bir şarkı..." diye başladı ama sonra Bram'e dalıp gidince devamını toparlayamadı. Onu suçlayamazdım. Gözlerimizin önünde çok büyük bir çalkalama olayı gerçekleşiyordu. Oğlanların kalçaların varlığından haberdar olduğunu bile sanmazdım. Hele Bram ve Nick'in haberdar olabileceğini asla düşünmezdim.

Sunucu, "PARTİDE HİÇ SON SINIF VAR MI?" diye haykırdı.

Nick dizlerinin üstüne indi ve başını arkaya atarak büyük finali yaptı. Ağzım bir karış açık Simon'a döndüm ama ortadan kaybolmuştu ve bir anda kendimi Abby'nin yanında dururken buldum. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Bu çok tuhaftı," diye mırıldandım.

Başıyla onayladı. "Bence de."

"Sanırım bir şey anlatmaya çalıştı."

"Şey, çok komik." Bana doğru eğildi. "Aylardır bu koreografi üstünde çalışıyorlar. Aslında bunu planladıklarını biliyordum."

"Ciddi misin? Bu şarkıyla mı?"

Abby neşesiz bir gülüşle cevap verdi. "Sadece tesadüf. Henüz benim zehirli olduğumu bilmiyorlardı."

"Sen zehirli..." diye başladım ama gözlerim tekrar dans pistine kaydı. "Ah, kahretsin."

Tiyatrodaki çocuklar –Simon, Martin, Cal ve birkaç kişi daha– kovboy tarzı sayılabilecek bir dans ediyorlardı. Zehir şarkısı eşliğinde.

Abby başını ağır ağır salladı. "Pekâlâ, bu kesinlikle oyundaki danslarından biri."

"Tanrı aşkına."

"Ve 'Zehir' eşliğinde dans ediyorlar."

“Evet. Aynen öyle.” Simon ve Martin smokinleri içinde kollarını omuz hizasında kavuşturmuş, kovboy dansı figürleriyle birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. “Ben yani.”

“Evet.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Abby elimi tuttu ve bana iyice sokuldu. “Sanırım bir dans savaşına tanıklık ediyoruz,” diye fısıldayarak parmaklarını parmaklarıma kenetledi.

Kalbim hızlandı. Bu gerçek olamazdı. Külkedisi kılığındaki Abby’nin yanındaydım ve resmen el ele duruyorduk. Dünyanın en normal şeyiymiş gibi, bir dans savaşını seyrediyorduk. Sanırım nefes almayı unutmuştum.

“İyi misin?” dedi bana bakarak.

Başımı hızlı hızlı salladım.

Gözlerini benden ayırmıyordu. Söyleyecek bir şey bulmak için beynimi zorladım. Sakın ellerden bahsetme. Sakın öpüşmeden bahsetme. Sakın Nick’ten bahsetme.

“Nick de onlarla dans etmeli. Artık o da tiyatroda,” dedim.

Harika. Beynim benden resmen nefret ediyordu.

Ama Abby sadece sırtıttı. “Şey, bu şarkıda karakteri ölü. Yani sayılır.”

“Ah, yani bu bir *canın cehenneme*, Nick şarkısı.”

“Öyle de denebilir.”

Fakat Nick gülmekten ayakta duramıyordu. Resmen Bram’in omzuna yaslanmış, kafasını ceketinin katları arasına gömmüştü. Bu arada tiyatrodaki çocuklar caz danslarındaki gibi açık ellerini hafifçe titreştirerek tamamladıkları final pozları için bir araya toplanmışlardı.

Biri alkış başlatınca Abby de alkışa katılmak için elimi bıraktı. Minicik bir hayal kırıklığı yaşadım. Elim bir anda işe yaramaz olmuştu.

Simon yanıma dönünce, Abby, “Harikaydı,” dedi. “On üzerinden on, kesinlikle tavsiye ederdim.”

Simon sırtıttı. “Tahmin edileceği gibi, onurunu korumak zorundaydım.”

“Çünkü ben zehirli kızım.”

“Asla,” dedi Simon. “Yani, biraz. Ama aslında *değilsin*.”

Abby kaşlarını kaldırdı.

Simon bir çırpıda, “Dans eder misin?” dedi.

Şimdi yavaş bir şarkı çalıyordu, sanırım Ed Sheeran’dı. Simon saçımı çekti ve Abby’yi elinden tuttu. Abby onun peşinde dans pistine yürürken omzunun üstünden bana gülümsedi.

Bir süre durup onları izledim. Simon yavaş dansta hiç fena değildi. Her nasılsa, Abby’nin elini nasıl tutacağını biliyordu, büyükbabaların büyükannelerle yaptığı gibi. Annesiyle pratik yaptığına bahse girebilirdim. Daha on saniye önce kurt tişörtlü küçük Simon Spier’ken bir anda smokinli bir salon dansçısına dönüşüvermesi çok tuhaftı. Biz ne ara bu kadar yaşlanmıştık?

“Hey, merhaba, Burke.” Kafamı kaldırdım, gelen Garrett’ti. Elleri arkasında kavuşturmuştu.

“Hey.” Gözlerimi Abby ve Simon’dan güçlükle ayırdım. “Böyle müthiş bir dansçı olacağın kimin aklına gelirdi?”

Hafifçe gülümsedi. “Beni beğendin yani?”

“Yani, feci değildin.”

“Aman Tanrım. Bayılmışsın. En çok neyi sevdin? Şu hareketi mi?” Kalçasını üst üste üç kez salladı.

“Kesinlikle bunu.”

“Yoksa bu mu?” Ellerini oyun parkındaki parmaklıklara asılır gibi kaldırdı. Sonra kalçasıyla daire çizmeye başladı.

“Evet. Yukarıdakilerin hepsi.”

“Lanet olsun.” Sırıttı. “Demek seni etkilemek için bu gerekiyormuş.”

Omuz silkerek hafifçe gülümsedim. Tanrım, çok boktan bir insandım. Bu işe bir son vermeliydim. Hemen şimdi. Çok nazik bir şekilde ağızımdaki baklayı çıkaracaktım, birbirimizi anlayacaktık ve kimse boşuna umutlanmayacaktı. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım, sonra ikimiz aynı anda konuşmaya başladık.

Ortaya anlaşılabilir bir şey çıktı. “Önce sen,” dedim hızlı hızlı.

“Tamam.” Garrett derin bir nefes aldı. “Dans edelim mi?”

Ve... siktir.

Kalakaldım. Sonunda güçlükle de olsa, “Elbette,” demeyi başardım.

Yani. Sonuçta kavalıyemdi. Dans etmeliydik. Sormaya bile gerek yoktu.

El ele dans pistine yürüdük, sonra Garrett durdu ve bana döndü. “Peki o zaman...”

Ellerini belime koydu, ben de omuzlarını tuttum. Ve sallanmaya başladık. Beni kendine, göğüslerimiz birbirine yaslanacak kadar yakınına çekti ve doğrusu, bu biraz sinir bozucuydu. Etrafıma dalga dalga tedirginlik saçtığımdan emindim.

Ve beni en çok telaşlandıran, Garrett’in henüz tek kelime etmemiş olmasıydı. Bana şu tatlı şapşal ifadesiyle bakıyordu ve kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissediyordum.

Garrett Laughlin’e hiç ama hiç âşık değildim. Ve muhtemelen bunu bilmeyi o da hak ediyordu. ‘Ama ağızımdan çıkan tek söz, “Yetmiş varınca ne olacak?” oldu.

“Ne?”

“Şarkı. Kız yetmişine kadar seveceğini söylüyor. Ya sonra? *Benden bu kadar* deyip gidecek mi?”

“Vay canına,” dedi Garrett gülerek. “Sen kesinlikle dünyanın en az romantik insanısın.”

Yanılıyorsun, diye düşündüm. Örnek vermek gerekirse, tam şu anda, Abby’ye hayran hayran bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ancak Abby yerine Garrett’in omzunun üstünden piste baktım ve şaşkınlıkla iç geçirdim. “Şaka mı bu?”

Garrett’in kaşları çatıldı.

“Yan dönsene.”

Siktir. Nick. Taylor Metternich’le dans ediyordu. Sadece dans etse iyi. İkisinin de elleri her yerdeydi. Nick’in parmakları Taylor’ın Kate Middleton gelinliğinin sırtında, kışının fazla yakınında dolaşıyordu ve vücutlarının arasında bir santim bile boşluk yoktu.

Ağızları dışında. Orada *sadece* bir santim boşluk vardı.

Gözlerim derhal iki metre öteden bu boktan gösteriyi izleyen Abby’yi buldu. Yani, elbette izliyordu. Simon da öyle. İkisi de kaşları havada, oldukları yerde kalmışlardı.

“Onu öptü. Öpüşüyorlar,” diye mırıldandı Garrett. “İnanmıyorum.”

Tanrı aşkına. Ne oluyordu böyle? Nick dans pistinde, Abby’nin gözü önünde bir kızla öpüşüyordu ve o kız Taylor Metternich’ti. Ve evet, günün birinde bebekleri olursa bebeklerinin muhteşem bir sesi olurdu ama öte yandan: NASIL YANİ?

Tekrar Abby’ye baktım. Bu kez anlaşılmasa bir ifadeyle bana bakıyordu. Göz göze geldik ve bana yarı hüzünlü bir gülümseme gönderdi.

Tanrım. Abby o kadar... Nasıl ifade edeceğimi bile bilmiyordum.

Ona bakmamalıydım.

Ve *kesinlikle* melül melül bakmamalıydım. Kahretsin, Leah. Aklını başına topla. Lanet olası bir gençlik filminde değilsin.

Gözlerimi hızla kaçırıp yeniden Taylor ve Nick'in rol aldığı hafif çaplı porno kanalına odaklandım. Vay canına. Bayağı ateşli öpüşüyorlardı. Görevli öğretmenlerin hepsi mi kafayı bulmuştu? Yoksa ölmüşler miydi? Çünkü birazdan Nick'in Taylor'ı dans pistinin orta yerinde hamile bırakmasını izlememize ramak kalmıştı.

Nick'in eski kız arkadaşının gözü önünde.

Fakat...

Bir ya da iki dakika sonra tekrar o tarafa baktığımda, Simon çadırın kenarında tek başına duruyordu. Abby gitmişti.

Şarkı biter bitmez Simon'ın yanına gittim. Ben gidene kadar Bram'le bir masa bulmuş ve smokin ceketlerini sandalyelerin arkasına asmışlardı.

Bram'in yanına otururken, "Abby gitti mi?" diye sordum.

Simon başını sallayarak öne doğru eğildi. "Evet, dansın ortasında. Yalnız kalmak istiyormuş."

"Gerçekten mi?"

"Pekâlâ, çok tuhaftı, değil mi? Yani Abby açısından."

"Üzgün müydü?"

"Bilmiyorum." Simon biraz gergin görünüyordu. "Sanırım. Yani, onu suçlayamam."

"Tanrım." Gözlerimi kapadım. "Haklısın."

Bram dudağını ısırarak başını salladı.

"Onunla gitmeliydim," dedi alnını ovalayarak. "Ah. Muhtemelen gruptan dışlandığını sanıyordur. Taylor'ı onun yerine koyabilirmişiz gibi."

"Pekâlâ, böyle düşünüyor olamaz," dedi Bram.

“Belki de mesaj atsam iyi olur,” dedim ve aynı anda kızarmaya başladım. Biraz daha belli et, Leah. Kalbimi yerinden koparıp oğlanların rahatça incelemesi için masanın üstüne de bırakabilirdim.

Ama Simon hevesle başını salladı. “Evet, iyi fikir.”

Öyleydi gerçekten. Harika bir fikirdi ve Abby’ye kesinlikle mesaj atmalıydım. Bunda hiçbir tuhafılık yoktu. Arkadaşıydım. Halini merak etmiştim.

Hey, sen iyi misin?

Bir süre telefona bakmaya devam ettim ama hiçbir şey olmadı. Noktalar görünmedi. Cevap yazmıyordu.

Nick pisliğin teki, diye ekledim.

“Cevap yazdı mı?” dedi Simon.

Başımı hayır anlamında salladım. Tanrım. Cevap vermesi beni neden bu kadar geriyordu, bilmiyordum. Muhtemelen telefonuna bakmıyordu bile. Belki de bu seferlik yalnız kalmak istiyordu. Onu rahat bırakmalıydım. Ve üstünde durmamalıydım. Gerçekten.

Ama tamam. Bu beni çok rahatsız ediyordu. Bir yerlerde Nick için gözyaşı döküyor olması düşüncesi. Yani, tamam, anlıyordum. İnanın bana. Birine aklınız başınızdan gidecek kadar âşık olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum. Bir başkasıyla öpüşmesini seyretmenin nasıl bir şey olduğunu da.

Kalbim sıkıştı. Kötü yanımda, Abby’nin bunu hak ettiğini düşünüyordu. Geçen yılın benim için nasıl geçtiğini biraz olsun tatsın istiyordu. Ama diğer yanımda, Nick’in suratına bir yumruk indirmek istiyordu.

Ve o anda, telepati yoluyla çağırmışım gibi, Nick masamızda belirdi. Yalnızdı. Taylor ortalıktan kaybolmuşa benziyordu. Ama Nick’in, Taylor’ı arar gibi bir hali yoktu.

“Abby gitti.” Simon’ın yanına oturdu. Dudakları şiş, gözleri cam gibiydi. “Siktir. Fena batırdım. Bunu yapmamalıydım...”

“Taylor’la Abby’nin göz önünde sevişmenden mi bahsediyorsun?” dedim kaşlarımı kaldırarak.

“Çok rezil bir adamım, değil mi?” Başını ellerinin arasına gömüp inledi. “Muhtemelen benden nefret etmiştir. Siktir. Onu bulmalıyım.”

“Bence bunu yapmamalısın.”

“Ne tarafa gittiğini biliyor musunuz?” Nick omzumun üstünden uzaklara baktı.

Simon düşünür gibi kaşlarını çattı. “Emin değilim. Sanki sola döndü.”

“Kuş bahçesi tarafına mı?”

“Diğer sola,” dedi Simon.

“Tamam.” Nick kararlı bir tavırla başını salladı. “Ben gidip...” Ayağa kalkmaya yeltendi.

“Hâyır. Bu gerçekten çok kötü bir fikir.” Onu kolundan çekip geri oturttum.

“İyi olduğundan emin olmalıyım.”

“Şu anda seninle konuşmak istemediğini garanti edebilirim.”

Nick ellerini masaya bastırdı. “İyi de biri gidip ona bakmalı.”

“Tamam,” dedim hemen. Oğlanların hepsi bana bakınca yanaklarımın yandığını hissettim. “Ben gidip bakayım, ne dersiniz?”

Sonra sandalyemden hızla kalktım.

Çadırdan her yöne uzanan yürüyüş yolları vardı ve bir an donup kaldım. Nereden başlayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Simon sola gittiğini söylemişti ve sol, piknik masaları ya da ağaçların arka tarafı anlamına gelebilirdi veya Abby arkadan

kuşhanenin arkasına geçmiş olabilirdi. Kendimi onun yerine koymalıyım. Az önce eski erkek arkadaşımın Taylor Metternich'le öpüşmesini izlemiş olsam hangi yolu seçerdim?

Muhtemelen hayatımın geri kalan kısmını kusarak geçirebilmek için, dosdoğru tuvalete giden yolu.

Ama pekâlâ.

Gereğinden fazla kafa yormamalıyım.

Ağaçların arasından geçen yolu seçtim; bir masaldan içeri adım atmak gibiydi. Tuvaletli kız ormanın içine girer. Hemen arkamda çadır olmasına rağmen müthiş bir dünyadan kopma duygusuydu. Ağaçlar o kadar sıkı ki adeta bir perde oluşturuyorlardı ve müzik başka bir galaksiden gelir gibiydi.

Ayağımın altında bir dal çatırdadı ve kırılan bir kemikmiş gibi ciyakladım.

Sonra bir anda, "Kim var orada?" sesi duyuldu.

Dondum.

Abby'nin hafif gergin sesi. "Kim o?"

Ne hoş. Vücudum isyan kararı almıştı. Ayaklarım ağırlıklara dönüşmüştü, sesim yoktu ve ciğerlerim sırı kadem basmıştı. Ama kalbim bir serçeninki gibi hızla çarpıyordu. Olduğum yerde, ağaçların yapraklarına bakarak durdum.

"Pekâlâ, orada biri olduğunu biliyorum."

Sonunda, "Abby?" demeyi başardım.

"Ah, Tanrı'ya şükür."

"Seni neden göremiyorum?" Etrafıma bakıyordum.

"Arkandayım."

Hızla döndüm, nasıl gözden kaçırmış olabileceğimi anlamıyordum. Kısa bir rampayla çıkılan ve göle bakan ahşap bir gözlem iskelesi. Ortasında bir bank vardı ve Abby bacaklarını

toplayıp yan oturmuştu. Göz göze gelince el salladı. Yanına gitmek için rampadan yukarı yürüdüm.

Bana yer açmak için yana kayarken, “Beni çok korkuttun,” dedi. Ama ben yanına oturmak yerine korkuluğa yürüdüm ve sırtımı göle verip yaslandım.

Yüzüne baktım. “Burada ne yapıyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?” Gözümde American Girl mağazasının tuvaletindeki hali canlandı. Bu akşam olduğuna inanamıyordum. Üstünden asırlar geçmiş gibiydi. “Sürekli kaçırıyorsun.”

“Sen de beni hep buluyorsun.”

Bir an ne diyeceğimi bilemedim.

Sonunda, “Mesajlarımı aldın mı?” diye sordum.

“Mesaj mı çektin?”

“Endişelendim.”

Çantasından telefonunu çıkarıp mesajlara girdi. Sonra kafasını kaldırıp bana baktı. “Yani, evet, Nick pisliğin teki.” Duraksadı. “Ama sorun Nick değil.”

Kalbim yerinden oynadı. “Sorun ne o zaman?”

“Yemin ederim, Leah,” dedi cılız bir gülümsemeyle kafasını sallayarak. “Bir de benim kalın kafalı olduğumu söylersin.”

“Bu da ne demek şimdi?”

Çözmenin yakınından bile geçemediğim bir ifadeyle baktı. Sonra gözlerini kaçırıp telefonunda bir şeyler yazmaya başladı.

Onu seyretmek tuhaf geldiği için yüzümü göle çevirdim ve kollarımı korkuluğa yerleştirdim. Ağaçların çok sık olduğu sessiz bir noktaydı ve sadece gölün simsiyah yüzeyinin bir kısmı görünüyordu. Ama insanda yabanıl, vahşi bir koyda olduğu hissini uyandırmaya yetiyordu. Uzakta, parti çadırında şarkının

temposu değişti. Farklı ama tanıdık bir şarkı. Gözlerimi kapayıp hangi şarkı olduğunu bulmaya çalıştım.

“Tumblr’ına bak,” dedi Abby birden.

Gözlerim titreşerek açıldı. “Ne?”

“Bak işte.” Sonra yüzünü dirseğinin girintisine gizledi.

Telefonuma dokundum ve ekranın parlaklığına baktım. Uygulamada hâlâ benim sayfam açık olduğu için yeni bir talep geldiğini hemen gördüm. Abby bunu nereden biliyor olabilirdi ki? Tabii eğer...

Mesaja dokununca yer ayağımın altından kayıyormuş gibi hissettim. İdrak edebilmem için üç kez okumam gerekti.

Sipariş talebi: Balo gecesı öpüşen iki kız.

Dünya bir anda dondu, ciğerlerim bir balon misali söndü sanki. *Öpüşen iki kız. Balo gecesinde.* Abby’ye baktım ama yüzü hâlâ dirseğinin içine gömülüydü.

“Bu...” Sesim titredi. “Şaka mı yapıyorsun?”

Bana bakmak için kafasını kaldırdı. “Şaka yaptığımı nereden çıkardın?”

“Çünkü. Bilmem.”

“Leah, ben... Aklımı kaçıyorum.” Bütün vücudu kaskatıydı ve etekleri platformun zeminine kadar sarkıyordu. Yemin ederim artık nefes alamıyordum. Abby Suso beni öpmek istiyordu. Baloda. Şu anda. Bütün vücuduma elektrik verilmiş gibiydi: göğsüme, karnıma ve daha aşağısında kalan her yere. Çişim gelmiş gibiydi ama aslında çiş değildi. Şimşekler çakıyordu.

Abby gergin bir tavırla güldü. “Lütfen bir şey söyle.”

Ellerimi iki yana düştü. “Yani ben, elbette.” Yutkundum. “Elbette senden hoşlanıyorum.”

Yüzü düştü. “Ama.”

“Zamanlama yüzünden,” dedim.

“Biliyorum.”

“Bilemezsin.” Gözlerimi kapadım. “Ben. Senden *gerçekten* hoşlanıyorum.”

“Ben de öyle. Tanrım. Sanırım ben...”

“Ben de.”

Birbirimize bakakaldık. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarpıyordu.

“Yani, iyi haber şu, hâlâ aynı okulda olacağız,” dedim sonunda.

“Oda arkadaşı olacağız.” Burnunu çekti ve gülümsedi.

“Evet. Muhtemelen iyi bir fikir değil.”

“Umurumda değil.” Bir anda eteklerini sarkıtarak ayağa kalktı. Sonra korkuluğa, yanıma geldi ve kollarını aşağı sarkıttı.

Başımı ona doğru eğdim. “Sanırım biraz zaman geçmesini beklemeliyiz.”

Derin bir nefes aldı. “Tamam.”

“Üzgünüm.”

“Yani, haklısın. Çok gerçekçisin, Leah.”

“Biliyorum.” Yutkundum. “Ama iyi olacak. Nick yoluna bakacak ve...”

“Bir dakika, Taylor Metternich’in suratına yapışan şu kabuklu deniz canlısından mı bahsediyorsun?” dedi Abby. “Çünkü ben o Nick’in yoluna baktığından eminim.”

Üzgün bir tavırla gülümsedim. “Mesele şu ki ben baktığını sanmıyorum. Yakınından bile geçmiyor.”

Yüzümü ona çevirdim ama o göle bakıyordu.

Konuşmayı sürdürdüm. “Her şey allak bullak, anlıyorsun ya. Balo ve mezuniyet falan. Ve haklısın. Olay çıksın istemeyiz. Nick çok fazla...”

“Biliyorum,” dedi Abby hızla. “Evet, Nick kontrolünü kaybeder. Zaten kaybediyor. Ve muhtemelen Garrett da.”

“Tanrım.” *Garrett*. “Evet.”

“Berbat bir durum.” Derin bir iç çekti. “Yani, anlıyorum. Tamamen anlıyorum. Ve benim... yani.” Yüzünü örttü. “Bilmiyorum. Aptalım ben.”

“Hayır, aptal değilsin.”

Hissiz bir gülüşle, “Ama öyleyim,” dedi. “Bu durum çok... Yani. Uzun zaman önce elime yüzüme bulaştırdım. Seninle biz...” Ama devamını getirmede.

Bir süre sessiz kaldık. Gözlerimin batmaya başladığını hissettim.

“Seninle biz ne?” dedim sonunda.

“Simon ve Bram gibi olabilirdik,” dedi sesi hafifçe titreyerek. “Ben çok... Yani, bunca zamandır biz diye bir şey olabilirdi, anlıyor musun? Dünyanın en şirin kız arkadaşları olabilir ve sürekli öpüşerek insanları aşkımızın büyüklüğüyle tiksindirebilirdik.”

Ve işte, kaçak gözyaşı damlası yine firardaydı. Aceleyle sildim ama yeniden üredi. Ağlamaktan nefret ederdim. Dünyadaki her şeyden çok.

Abby burnunu çekti. “Bir zaman makinesine ihtiyacımız var.”

Güldüm, sesim biraz hıçkırır gibi çıktı. “Tanrım, başımıza dünyanın en büyük Potter sevdalısı mı kesildin yoksa?”

“Pek sayılmaz,” dedi gözyaşlarıyla gülümseyerek. Sonra derin bir iç çekti. “Resmen bir kızı etkilemek için çabalıyorum.”

“Ah.” Kalbim hızlandı.

“Yani, evet. Çok berbat bir durum.”

“Evet.”

“Ve elbette, kimseyi incitmek istemiyorum.”

“Ben de öyle. Yani, bunu yapamayız. Nick’e bunu yapamayız.”

“Biliyorum.” Sesi titredi. “*Biliyorum.*”

Ona bakmak içimi acıtıyordu. “Abby, ben çok...”

“Sakın. Tamam mı? Her şey yolunda. İyi olacağız.” Ve gözlerinin ıslaklığına rağmen gülümsemesi bütün yüzünü aydınlattı. “Bu tamamen benim hatam, bunu anlıyorum ve ben...” Arkasına dönüp sırtını korkuluğa yasladı. “Bilmiyorum, Leah. Belki de kavalenin yanına dönmelisin.”

“Abby.”

“Sorun yok! Her şey yolunda. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var.” Parmaklarını gözlerinin kenarlarına bastırdı. “Hemen geleceğim, söz veriyorum.”

Başımı tamam der gibi eğdim. Ve lanet olsun. Hıçkırmaya tehlike yaratacak kadar yakındım. Dilim dönüp bir şey söyleyemiyordum bile. Arkama bakmadan rampadan indim ve koşar adımlarla yoldan yukarı yürüdüm.

Elbette yaklaşık on saniye sonra çadıra döndüm ama asla hazır değildim. Bırakın konuşmayı, nefes bile alamıyordum. Çok tuhaftı ama tek istediğim yere uzanmaktı. Toprağın üstünde uyumak. Elbise umurumda değildi.

Feci bir durumdu ve harika olmaya acı verecek kadar yakın olması feciliğini artırıyordu. Athens'taki öpüşmenin tuhaf bir hata olmadığını düşünmek. Ben birazcık daha az inatçı olsaydım. Abby kendinden bu kadar habersiz olmasaydı. Nick'le hiç çıkmasaydı mesela? İlişkimizi ilan etseydik ve her Creekwood çifti gibi mutlu olsaydık ve aşkımızı avaz avaz haykırabilseydik?

Abby beni oyun için seçmelere girmeye ikna edebilirdi. Olayları oditoryumun arkasından izlemeye daha az, oditoryumun arka tarafında cilveleşmeye daha fazla zaman ayırırdım.

Oysa şimdi durmuş, üç metre öteden baloyu seyrediyordum.

Gözlerim çadırın kenarına, ceketsiz smokinleriyle korkuluğa yaslanan Simon ve Bram'e çevrildi. Dans etmiyor, sadece duruyorlardı ve ben sadece sırtlarını görebiliyordum. Simon elini Bram'in beline atmıştı ve birbirlerine vücutları birbirine karışacak kadar yakın duruyorlardı. Ve Bram'in eli Simon'ın ensesinde dolaşıyordu.

Bazen onları izlerken içim sızlıyordu.

Şarkı yine değişti, bu kez daha ilk notalarda tanıdım. Stevie Wonder. Annemin şarkısı. Harika çünkü şu anda en büyük ihtiyacım annemin omzumun üstünden olanları izlediği duygusuydu.

Gerçi. Ne bileyim. Bu bir işaretti belki de. Fısıldanan gizli bir mesaj: *Gereğinden fazla düşünme.*

Takıntı yapmayı bırak. Olanları gereğinden fazla analiz etme. Ve ağlama.

Ama durum ümitsizdi.

Ellerimi yüzüme kapadım ama bu kez bütün vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu. Nefes almakta zorlanıyordum. Çünkü Simon ve Bram sarmaş dolaştı ve benim asla anlayamayacağım kadar yürekliydiler. Mezun olmak üzereydik ve benim elimde sadece yüzyılın en hüzünlü aşk hikâyesi vardı.

Tanrım. Üniversiteye kadar beklemek çok akli başında bir davranış olacaktı. Nick'in normale dönmesini beklemek. Garrett'i kibarca reddetmek. Ortaliğin durulmasını beklemek. Arkadaşlarımıza duyurmak. Temkinli davranacak ve her şeyin yavaş yavaş ilerlemesine izin verecektik. İstersek birkaç ay sonra çıkmaya başlayabilirdik.

Ama ben aylarca beklemek istemiyordum. Ve içimden akli başında davranmak gelmiyordu.

Gereğinden fazla düşünme.

Bir anda koşmaya başladım, az kalsın eteğime takılıp dűşüyordum, saçlarım yüzüme dökülmüştü. Pervasız ve aptalcaydı ve belki de boşunaydı çünkü onu bıraktığım yerde olduğundan bile şüpheliydim. Ortadan kaybolduğuna bahse girebilirdim. Bahse girerim, çoktan...

“Leah?” dedi Abby.

Bir anda son sürat ona çarpıtım.

“Ahh.”

“Vay canına.” Dengemi sağlamak için beni omuzlarımdan tuttu. “Sen iyi misin?” Bir anda taş kesildi. “Leah, ağlıyorsun.”

“Hayır, ağlamıyorum.”

“Yani karşımda durup salya sümük ağlıyorsun ve bana ağlamadığını mı söylüyorsun?”

“Evet,” dedim. Sonra derin bir nefes aldım. “Hayır.”

“Tamam.”

“Çünkü sadece karşında durmakla kalmayacağım.”

Dünya durdu, artık müziği bile duyamıyordum. Tek duya-bildiğim kendi kalp atışlarımdı. Ellerimi yanaklarına koydum.

“Bunu yapacağım,” dedim usulca.

Ve onu öptüm.

Gerçekten hızlı bir öpüştü.

şimdi de o büyümüş gözlerle şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

Ellerim iki yana indi. “Ah Tanrım. Sen...”

“Hayır.” Sözüümü kesti. “Sakın telaşlanayım deme.”

“Telaşlı değilim.”

“İyi.” Gülümsedi ve derin bir nefes aldı. “şimdi, bir daha deneyelim.”

Başımı tamam der gibi sallayınca, beni kendine çekti ve parmaklarını saçlarımda dolaştırdı.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. “Saçlarım çok dağıldı.”

“Evet. Şimdi biraz daha dağılacak.” Başparmağını kulağımın üstünde dolaştırdı. “Hem de bayağı fazla.”

Birden dudakları dudaklarıma kapandı ve ben ellerimi beline koydum. Ona nefes almayı bile unutacak kadar büyük bir hararetle karşılık verdim. Kendimi günlerce yanabilecek bir kamp ateşi gibi hissediyordum. Çünkü Abby dans ettiği gibi öpüşüyordu; her şeyiyle. Kalbini avuçlarına koyup uzatır gibi.

Geri çekildi, alnını alnıma dayadı. “Yani bu iş oluyor,” dedi. “Sanırım.”

Nefesini bıraktı. “Vay canına.”

“Bu, mutlu bir vay canına mı yoksa siktir tadında bir vay canına mı?”

“İkisi de. Hem siktir hem de çok mutluyum.” Sonra beni bir kez daha öptü ve gözkapaklarım titreşerek kapandı. Her şeyi aynı anda hissediyordum, başparmağının elmacıkkemiğimde dolaştığını, dudaklarının tüy gibi baskısını. Dizlerimin bağı çözüldü. Nasıl ayakta durduğumu bile bilmiyordum. Ellerimi kürekkemiklerinden yukarı kaydırıp onu kendime çektim.

Ben. Tanrım. Kızı öpüyordum.

“Kıkırdıyorsun,” dedi dudaklarını benimkilerden uzaklaştırmadan.

“Mümkün değil. Ben kıkırdamam.”

Gülümsediğini hissettim. “Yalancı.”

“Belki de sadece senin yanında kıkırdıyorumdur.”

“Ah, gerçekten mi?” Sırılarak geri çekildi, elleri omuzlarıma düştü. “Tanrım, Leah, halini bir görsen.”

“Berbat görünüyorum, değil mi?”

“Çok güzelsin. Umarım bunu biliyorsundur.”

Bana bakışı nefesimi kesiyordu. Parmak uçlarımı ağızıma bastırdım. Yemin ederim, dudaklarımdan nabızı vardı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Seni.” Bir an bile duraksamadım. Tanrım. Hiçbir zaman bu kadar filtresiz konuşmazdım. Ama her zamankinden daha sersem, daha çılgın ve yirmi kat daha cesur hissediyordum.” Onu bir kez daha öptüm. “Sanki etrafa ışık saçıyorsun.”

Gülümseyerek başını salladı. “Kendinde değilsin.”

“Gayet kendimdeyim.” Nefesim kesilmişti, delirecek gibiydim. Elimi yanağıma bastırdım. O anda gözüm Garrett’in bileğimdeki çiçeğine takıldı.

“Ah, hayır,” dedi Abby bakışlarımı takip ederek. “Sakın sorgulamaya başlama.” İki elimi birden kavrayıp aramızda sım-sıkı tuttu.

“Başlamıyorum,” dedim ama midemin yandığını hissediyordum. Balo kavalıem olmayan biriyle öpüşmüştüm. Ben. Lanet olsun. Nick’in eski kız arkadaşıyla öpüşmüştüm.

“Leah,” dedi Abby uyarıcı gibi.

“Tamam, ama...”

“Hayır. Sadece. Beni öp. Hemen şimdi.”

“Hemen şimdi mi? Komutla mı?”

“*Leah*,” dedi gözlerini devirerek. Sonra beni öyle ateşli öptü ki bir anda dağılıverdim.

Zaman durdu.

İçimde bir kilit açıldı.

“Oldu mu?” dedi sonunda sesi hafifçe titreyerek. “Nick’i düşünmeyi kes, Garrett’i düşünmeyi kes ve kesinlikle balo gecesi öpüşmenin bir klişe olup olmadığını düşünmeyi de kes.”

Burnumu çektim. “Klişe zaten.”

“Her neyse. Klişeler harikadır.”

Ona baktım. Bunu yapmaya iznim olduğuna inanamıyordum. Yüzüne kendimi sapık gibi hissetmeden uzun uzun bakabilirdin.

Bu Abby'nin her santimetrekaresini ezberlemek istiyordum. Elmacık kemiklerinin parlaklığını, gözlerindeki ışığı. Kirpiklerinde gözyaşları vardı ve dudakları biraz şişmişti. Bu kızın gülmekten ağlamaya, ağlamaktan öpüşmeye nasıl geçtiğini ve hepsinden gerçek bir ay ışığı huzmesi gibi çıkmayı nasıl başarabildiğini bilmiyordum.

İşim bitikti. Tamamen, geri döndürülemez bir şekilde bitikti.

"Sanırım baterist bir kız arkadaşımın olması çok hoşuma gidecek," dedi.

"Kız arkadaş." Yüreğim yerinden oynadı.

Bir anda gerilmiş gibiydi. "Şart değil."

"Bana bunu sindirmek için bir iki saniye ver." Elleri sıkı-tım. "Kız arkadaş, ha?"

"Ve oda arkadaşı."

Güldüm. "Bu gelmiş geçmiş en kötü fikir."

"Umurumda bile değil." Gülümsedi.

"Çok büyük belasın, Suso."

"Tahmin bile edemezsin."

Kelimeleri telaffuz etmekte zorlandığım için çenemi kapayıp onu öptüm. Yemin ederim, bunu bir kariyere dönüştürebilirdim. Abby Suso'nun profesyonel öpücüsü. Beni kendine çekip ellerini belime yerleştirirken hâlâ inanamıyordum. Yıldızların aydınlattığı bir nisan akşamı, balo elbisemle toprak bir patikadaydım ve dünyanın en inek amigo kıızıyla öpüşüyordum. Bu kesinlikle gerçek olamazdı.

Ama sonra sesi duydum. Dal parçalarının çıtırtısını ve şaşkınlık dolu bir iç çekişi. Abby kaskatı kesildi, birbirimizden hızla ayrıldık.

Biri tam arkamda durmuş bizi izliyordu. Yüreğim ağzımda yavaşça arkama döndüm. Nasıl bir gündü bu? Evren ne anlatmaya

çalışıyordu? Sutyen almayı unutmuştum. Arabamız bozulmuştu. Yemeği pespembe bir restoranda yemiştik. Martin Addison uçuk mavi bir smokinle gelmişti ve bu görüntü zihnime ebediyen kazınmıştı. Her şey allak bullaktı. En büyük rezillik Abby ve bendik. Çadırın bu kadar yakınında öpüşürken aklımız neredeydi acaba? Her an bir Creekwood pisliği bu yöne sapıp bizi bulabilirdi. Herhangi biri.

Ancak...

Belki de evren benden nefret etmiyordu.

Çünkü kafamı kaldırdığımda karşımda sadece Abby ve bana şaşkınlıktan ağızları bir karış açık halde bakan iki kişi vardı.

Simon'ın eli yüzüne gitti. "Bir dakika," dedi cılız bir sesle. Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama hemen kapadı. Bram tek kelime etmedi.

Abby gergin bir gülüşle, "Sürpriz," dedi.

Simon şaka yaptığımızı söylememizi bekler gibi bir Abby'ye bir bana bakıyordu.

"Şey." Derin bir nefes. "Sanırım heteroseksüel olduğumu düşünüyordun."

Başını yana yatırdı ama cevap vermesini beklemedim.

"Yani, şöyle, heteroseksüel değilim. *Gerçekten* değilim. Ben gerçekten ama gerçekten biseksüelim."

"Ben de," dedi Abby.

"Siktir. Dilim tutuldu." Simon gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Vay canına. Aman Tanrım. Şu anda kafamda bir sürü soru var." Başını ağır ağır salladı. "Nick biliyor mu?"

“Nick toparlanacaktır.” Bram gülümsedi. “Sizin adınıza *çok* sevindim, kızlar.”

“Aman Tanrım, ben de.” Simon alnına bir şaplak indirdi. “Ama bunu zaten anladınız, değil mi? Kahretsin. Evet. Nick aslında... Yani, her neyse, değil mi? Acayip sevindim.” Bozuk bir robot gibi, “Pekâlâ, pekâlâ,” diye tekrarlayıp durdu. “Tamam. Vay canına. Siz ne zamandır...”

“Ne zamandır mı biseksüeliz?”

“Hayır. Yani.” Abby ve beni işaret etti. “Bu olay ne zamandır sürüyor?”

“On beş dakikadır,” dedim.

Abby sırtıttı. “Ya da en çok iki hafta.”

“Ya da bir buçuk yıl.”

“Yani. Siktir,” dedi Simon.

Abby elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere kenetledi.

“Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini tahmin bile edemezsiniz. Asla. İkinizin arkadaş olmasını çok istiyordum ama *bu*.” Simon fal taşı gibi büyümüş gözlerle ellerimize baktı.

“Aynen öyle,” dedi Abby. “Senin için çok ötesine geçtik, Simon.”

“Yani, rica ederiz,” diye ekledim.

“Sarsıldım,” dedi Simon ve Bram kolunu sıvazladı.

Şimdi iki yanı ağaçlık patikada Abby Suso’yla el ele yürüyordum.

Kız arkadaşım la el ele. Abby Suso olan kız arkadaşım la. Beynim bu gerçeğe saplanmıştı. Yani artık akademik kariyerimin son bulduğundan emindim ve ileri seviye sınavlarımda Tanrı yardımcım olmalıydı çünkü İNSANIN KIZ ARKADAŞI ABBY SUSO OLUNCA cebiri nasıl düşünebilirdi ki?

Çadıra gelmek üzereydik ve yüreğim ağzımdaydı.

Çünkü içerde balo kavalitem bizi bekliyordu. Ve ırkçı olması olası yakın arkadaşım. Ve Abby'nin eski erkek arkadaşı. Ve onun öpüştüğü kız. Ve bir sürü sıradan homofobik insan.

Bu hayallerimdeki kusursuz balo gecesi ve mutlu son değildi. Son bile değildi.

Ama benimdi.

Bu anın tamamı benimdi. Gürültülü müziğini içimde hissettiğim, elektrikle aydınlatılmış çadır. Benimdi.

Belki de her şey allak bullaktı. Belki her şey değişiyordu. Yüzümün şiş ve kırmızı olduğundan, botlarımın çamurlandığından ve saçlarımın tamamen dağıldığından eminim. Sesim çıkacak mıydı, onu bile bilmiyordum. Ama Simon ve Bram'in peşi sıra yürüdüm. Abby'nin elini tutmayı bir an bırakmadan.

Çadıra yaklaşınca neredeyse kokusunu duydum. Çiçekler ve ter. Bu gece. Benim balom.

Ve dışarıdan bakıyor olmama rağmen attığım her adımda ona biraz daha yaklaşıyordum.

KİMDEN: ritmibozukleah@gmail.com

KİME: simonirvinspier@gmail.com

TARİH: 21 Eylül, 01.34

KONU: Cvp: Doğum günün!!!

Pekâlâ, bana gerçek bir doğum günü e-postası göndermene ne kadar bayıldığımı anlatamam. Garamond fontuyla. Bu zirve sayılır, Simon. Bir gün değişirsen, yemin ederim seni öldürürüm.

Ama doğum günüm iyidi! Abby tam bir inek. Bana yatakta kahvaltı hazırladı ve kahvaltıdan kastım kurabiye ve hazırladı derken kurabiye sığabilecek büyüklükte cepleri olan bir ceketle yemekhaneye inmesini kastediyorum. Ve yanlış anlaşılmasın, kapıya teslim kurabiye servisi olan bir fırına beş dakika mesafede yaşıyoruz. (Tekrar ediyorum. Kapıya Teslim. Kurabiye. Fırın.) Ama elbette bazı fedakârlıklar gereklidir, hele insan kız

arkadaşıyla birlikte nisanda KESİNLİKLE GERÇEKLEŞECEK bir New York gezisi için her kuruşunu biriktiriyorsa. Bu yüzden erkek arkadaşına söyle, yurttaki odasının zemininde Leah ve Abby'ye yetecek kadar yer açsın. (Bram'ın odasında yerde dağınıklık olması mümkünmüş gibi, Tanrım, ağzımdan çıkana kulağım duyuyor mu acaba?)

Bu yüzden ilk sorunu duymazdan geliyorum çünkü aslında Sosyolojiye Giriş'i hiç merak etmediğini biliyorum (bu arada bilgin olsun, acayip iyi). İkinci sorunu duymazdan gelmiyorum fakat on dakikadır Abby'nin dizüstü bilgisayarının ekranına bakarak nasıl bir şey olduğunu anlatacak sözcükleri bulmaya çalışıyorum ama anlaşılan öyle bir sözcük yok. Yani, evet. İyi. Yani gerçekten çok iyi gidiyor. Abby işte. Anlarsın ya? Mesela bugün. Güneşli mükemmel günlerden biriydi, Kuzey Kampüs bahçesine battaniyemizi serdik. O kitap okurken ben çizim yaptım, ayaklarımız öpüşüyormuş gibi çorabını benimkine sürüp durdu ve **ŞİMDİ, BUNU ANLATIRKEN KIPKIRMIZI OLDUM, MUTLU MUSUN?**

Çünkü ben öyleyim. Mutlu yani. Gerçekten. Bazen tuhaf geliyor.

Ve evet, Nick'le konuştum ama Taylor gelişmesinden **BAHSETMEDİ!** Ciddi misin? Tanrım, günün birinde sabah uyandığında kendini onunla evli bulacak. O kız bunu yapar. Ve sanırım kızı takdir etmeli, ne dersin? Yani... belki ikisini de. Yalan söylemeyeceğim, Taylor Metternich'le çıkan biriyle çıkmış biriyle çıkmak beni biraz düşündürüyor.

İğrenç.

Hepsi tamam ama Garrett ve Morgan mı dedin? **NASIL YANI?** Bram bizim için bütün detayları öğrenmeli (merhaba,

Bram!). Bu hafta sonu New York'a gidiyor musun? Bana bir sürü fotoğraf atsan iyi olur. Seni çok seviyorum, Simon Spier. Bunu biliyorsun, değil mi?

Sevgiler,

Leah (sonsuza dek platonik ruh ikizin) (ve şu anda klişeye kaçmam umurumda bile değil, çünkü artık klişe demek ben demek, anneme dönüşüyorum sanırım, EVET, SÖYLEDİM İŞTE) (Seni seviyorum)

Teşekkürler

Bu kitap birçok insanın güçleri bir araya gelmeden asla mümkün olamazdı. Teşekkür etmek istediğim birçok isim var:

Donna Bray, namı diğer Leah'nın annesi, namı diğer yıldız editörüm, kısacası ben dünyanın en şanslı yazarıyım.

En sıkı savunucum ve bu sektörün en belalı temsilcisi Brooks Sherman.

Harper Collins, Janklow & Nesbit, Bent Agency, Penguin UK'deki parlak ve tutkulu ekiplerim ve diğer müthiş yayımcılarım: Caroline Sun, Alessandra Balzer, Patty Rosati, Nellie Kurtzman, Viana Siniscalchi, Tiara Kittrell, Molly Motch, Stephanie Macy, Bess Braswell, Audrey Diestelkamp, Jane Lee, Tyler Breitfeller, Alison Donalty, David Curtis, Chris Bilheimer, Margot Wood, Bethany Reis, Ronnie Ambrose, Andrew Eliopoulos, Kate Morgan Jackson, Suzanne Murphy, Andrea Pappenheimer, Kerry Moynagh, Kathleen Faber, Suman Seewat, Maeve O'Regan, Kaiti Vincent, Cory Beatty, Molly Ker Hawn, Anthea Townsend, Ben Horslen, Vicky Photiou, Clare Kelly, Tina Gumnior ve niceleri.

Creekwood Lisesi'nin hayata geçiren *Simon* film ekibi: Greg Berlanti, Isaac Klausner, Wyck Godfrey, Marty Bowen, Elizabeth Gabler, Erin Siminoff, Fox 2000 Studios, Mary Pender, David

Mortimer, Pouya Shahbazian, Chris McEwan, Tim Bourne, Elizabeth Berger, Isaac Aptaker, Aaron Osborne, John Guleserian, Harry Jierjian, Denise Chamian, Jimmy Gibbons, Nick Robinson ve kadronun geri kalanı, özellikle Leah'm Katherine Langford. Kamera önünde ve arkasında mucizeleri gerçeğe dönüştüren yüzlerce insana minnettarım.

Sesli kitap hayallerimi gerçeğe dönüştüren dostum ve kahramanım, Shannon Purser.

Bu kitabı milyon kat güzelleştiren ilk okuyucularım: David Arnold, Nic Stone, Weezie Wood, Mason Deaver, Cody Roecker, Camryn Garrett, Ava Mortier, Alex Davison, Kevin Savoie, Angie Thomas, Adam Silvera ve Matthew Eppard.

Bu işi söze dökülemeyecek kadar harika kılan kütüphaneler, kitapçılar, blog yazarları, yayıncılar, öğretmenler, hayran kurgusu yazarları, ressamalar, Discord üyeleri, grup sohbetçileri ve okuyucular.

Zor zamanlarda yanımda olan dostlarım: Adam Silvera, David Arnold, Angie Thomas, Aisha Saeed, Jasmine Warga, Nic Stone, Laura Silverman, Julie Murphy, Kimberly Ito, Raquel Dominguez, Jaime Hensel, Diane Blumenfeld, Lauren Starks, Jaime Semensohn, Amy Austin, Emily Carpenter, Manda Turetsky (Garrett'a efsane balo yemeği fikrini o verdi), Chris Negron, George Weinstein, Jen Gaska, Emily Townsend, Nicola Yoon, Heidi Schulz, Lianne Oelke, Stefani Sloma, Mark O'Brien, Shelumiel Delos Santos, Kevin Savoie, Matthew Eppard, Katy-Lynn Cook, Brandie Rendon, Kate Goud, Anderson Rothwell, Tom-Erik Fure, Sarah Cannon, Jenn Dugan, Arvin Ahmadi, Mackenzi Lee ve daha milyonlarcası.

Caroline Goldstein, Sam Goldstein, Eileen Thomas, Jim ve Candy Goldstein, Cameron Klein, William Cotton, Curt ve Gini

Albertalli, Jim Albertalli, Cyris ve Lulu Albertalli, Gail McClaurin, Adele Thomas ve Albertalli/Goldstein/Thomas/Berman/Overholts/Wechsler/Levine/Witchel ekiplerinin diğ er fertleri.

Her zaman en sevdiklerim, Brian, Owen ve Henry.

Ve sizler. Direnmeye devam edin.

Her şey gizli bir e-postayla başladı...

“Okurlar Simon’a sırlıslıkla âşık olacak.”

Publishers Weekly

“Seni seviyorum, SIMON. SENİ SEVİYORUM! Tabii bu taptaze, komik, ses getirecek romanı da seviyorum.”

Jennifer Niven, The New York Times çoksatanı *Hayatın*

Kıyısında’nın yazarı

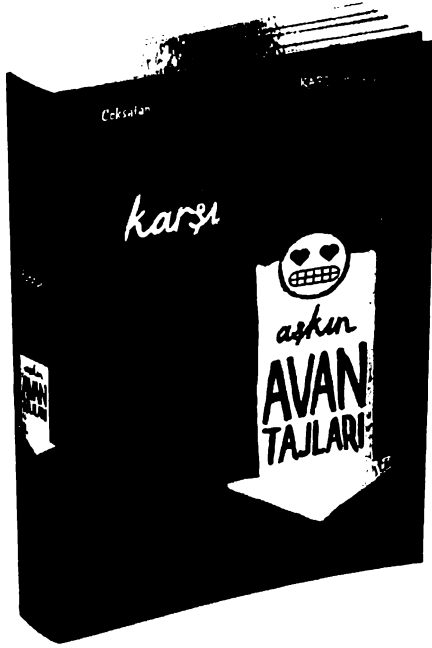
“Mükemmel bir hediye gibi. Kimi zaman eğlenceli kimi zamansa yürek burkuyor. Okurlar Simon’la üzülecek, minik zaferleriyle sevinecek ve hepsinden önemlisi ona âşık olacak.”

Andrew Smith, Michael L. Printz ödüllü yazar

“Duygularınıza hitap eden harika bir eser. Gördüğünüz an alıp hemen okumaya başlayın.”

Oprah’s Magazine

Yirmi altı aşk, sıfır öpücük

“Buluşmalara, aileye ve arkadaşlığa dair hayat dolu, dürüst ve kapsayıcı bakış açısına okurlar âşık olacak!”

School Library Journal

“Karşılıksız Aşkın Avantajları yürek sızlatacak derecede sevimli. Albertalli güzel aşk hikâyeleri yazma konusunda o kadar yetenekli ki kitap hiç bitmesin istiyorsunuz.”

Hypable

“İlk öpücük, ilk aşk ve hatta ilk cinsel deneyim... Albertalli bu aşamaların hepsini doğrudan ve dengeli biçimde ele alıyor.”

Entertainment Weekly

“Bu hikâyeye öylesine vuruldum ki! Tekrar tekrar okunması gereken bir kitap.”

Julie Murphy, Balık Lokma'nın yazarı